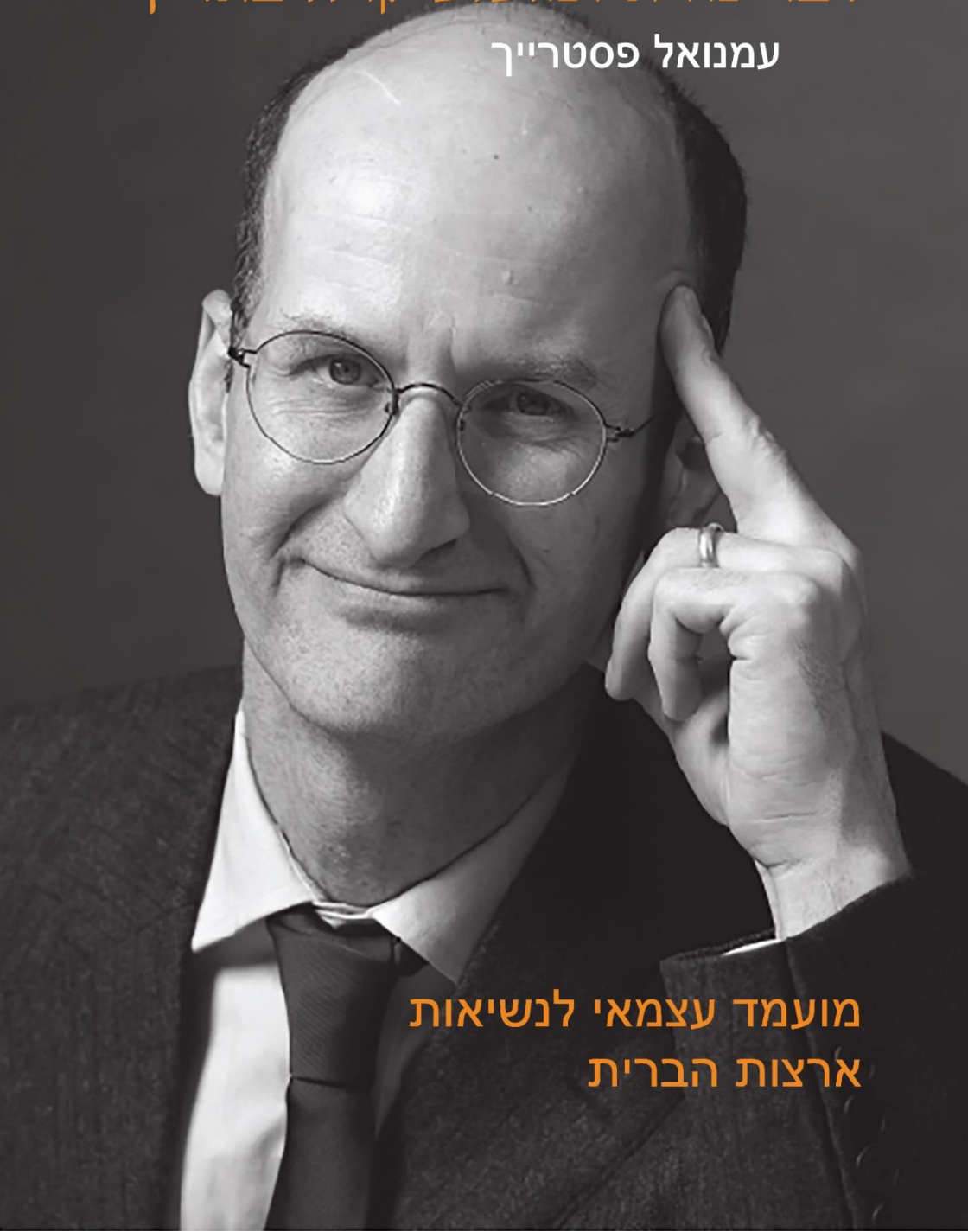


דבר נורא ומזעזע קרה בארץ

עמנואל פסטרייך



מועמד עצמאי לנשיאות
ארצות הברית

שִׁמָּה, וְשַׁעֲרוֹתֶיהָ, נְהַיְתָה, בְּאֶרֶץ.

"דבר נורא ומזעזע קרה בארץ"

מדוע אנו זקוקים למועמד עצמאי באמת כנשיא

עמנואל פסטרייך

מכון אסיה
מאי 2021

5.....	הקדמה
12.....	פרק 1
12.....	הצהרת מועמדות לנשיאות ארצות הברית - 24 בפברואר 2020
15.....	פרק 2
15.....	שבע עשרה עמודי התווך של פלטפורמת הקמפיין 2020
23.....	פרק 3
23.....	כלכלה דמוקרטית
29.....	פרק 4
29.....	תנועתיות, תלונתיות וקוסמויות
35.....	פרק 5
35.....	מהו ביטחון?
40.....	פרק 6
40.....	האייקידו של הפוליטיקה לאחר מותו של ג'ורג' פלויד
47.....	פרק 7
47.....	הכנסה אוניברסלית בסיסית: שחרור כלכלי או הצעד הראשון לעבר עבדות?
51.....	פרק 8
51.....	עתיד הממשל הגלובלי והקונגרס של כדור הארץ
57.....	פרק 9
57.....	מי הבעלים של פייסבוק?
63.....	פרק 10
63.....	לשים קץ לדלק מאובנים, המוסד המוזר של אמריקה
71.....	פרק 11
71.....	קחו צעד לקראת דמוקרטיה: מדוע בחירות מיוחדות הן הכרחיות
78.....	מחבר
80.....	קריקטורות

הקדמה

אני בהחלט לא האדם הראשון ממורשת היהודית שהצהיר על כוונתו להתמודד לנשיאות, ומכיוון שאני לא חבר קבוע במקדש בארצות הברית, אני רחוק הרבה יותר מהקהילה היהודית המרכזית מאשר פוליטיקאים אחרים. ישנם פוליטיקאים נוצרים רבים שמבלים יותר זמן עם קבוצות פוליטיות יהודיות ממני.

עם זאת, כמו שאנו יודעים ממשא ואילך, דווקא אלה שהיו בשולי הקהילה היהודית, אלה שהתעלמו מהם ובזו להם, ששיחקו, לא פעם, תפקיד מרכזי בהיסטוריה היהודית. כל מי שיסתכל בעובדות ולא בתמונות יראה שאני נמצא במצב טוב יותר לא רק להיות נשיא מאשר כל מועמד יהודי אחר, אלא להיות נשיא עם רצון להוביל, ולא רק למלא אחר ההוראות שניתנו על ידי בנקים לאומיים להשקעות ועשירי העל. אני חושב שעובדה זו לא פסחה על הישראלים, לא משנה מה הם חושבים על החסרונות שלי. יותר ויותר הם יודעים את מה אני מייצג. זו מועמדות בשביל הישרדות, לפי המסורת של משה וירמיהו.

כפי שאמר אלברט איינשטיין, אדם ששמר מרחק זהיר מהדת הפורמלית, או מכוח המדינה,

"אם תורת היחסות שלי תוכח כנכונה, גרמניה תכיר בי כגרמני וצרפת תכריז שאני אזרח בעולם. אם התיאוריה שלי תתברר כלא נכונה, צרפת תגיד שאני גרמני וגרמניה תכריז עלי שאני יהודי."

איינשטיין מציע לנו משהו מהחזון הבינלאומי ליהודים שאבד בחמישים השנים האחרונות בזמן ששקענו במשחקי כסף, בטקסי כוח מעופשים. זו המסורת הזו, הקבורה בחולות הזמן, אליה אני פונה. תשפטו בעצמכם לגבי צדקתי.

איינשטיין כתב מאמר "מדוע הם שונאים את היהודים?" במגזין קוליירס (1938) שבו התייחס לאותו משבר איתו אנו מתמודדים כיום. הוא דיבר על זהות יהודית שמבוססת לא במומחיות טכנולוגית, בכוח צבאי, בכוח כלכלי או בהשפעה פוליטית, אלא דווקא ב"אידיאל הדמוקרטי של צדק חברתי, יחד עם אידיאל העזרה ההדדית והסובלנות בקרב כל הגברים" וב"הערכה הגבוהה שהיא מחזיקה בכל צורה של שאיפה אינטלקטואלית ומאמץ רוחני".

משפחתי, הכהנים והפסטרייכים, מקורם בפולין ומצאו את דרכם מאוסטריה והונגריה לארצות הברית בתחילת המאה ה-20. סבא רבא שלי עמנואל "מני" כהן ניהל עסק של ציפוי כסף בלואר איסט סייד והוא הרוויח מעט כסף במהלך מלחמת העולם השנייה - ואז הוא הפסיד אותו.

אבי, פיטר פסטרייך, גדל בברוקלין והצליח להיכנס לאוניברסיטת ייל עוד בשנת 1955 על ידי התמקדותו במדעי המחשב. הוא אמר לי שהוא היה המום מכך שהגיע אל ייל כדי לראות שסטודנטים לבנים אנגלו-סקסים פרוטסטנטים אחרים באוניברסיטה המפורסמת הזו כל כך בורים, כל כך לא מעוניינים ללמוד, לעומת חבריו היהודים בתיכון לינקולן שהלכו לברוקלין קולג' או לאוניברסיטת ניו יורק.

אבי היה מנכ"ל הסימפוזיה של סן פרנסיסקו ובילדותי ראיתי כמה קשה הוא עובד, את המאמצים הנוספים שהשקיע, כך שמסדה-WASP (לבנים אנגלו-סקסים פרוטסטנטים) שנתן את התרומות לסימפוזיה נאלצו להכיר ביכולותיו - למרות יהדותו הבולטת והברורה. הוא היה פשוט עד כדי כך מוכן, כל כך חכם, כל כך מלא בתובנות.

אבי סירב להעמיד פנים שהוא משהו אחר ממה שהוא. הוא התגאה מאוד בהיותו תוצר של מנהטן ביץ' ותיכון לינקולן. הוא לקח אותי לקוני איילנד שוב ושוב כילד כדי להראות לי מאיפה באנו.

כשהייתי בן תשע, סבתא שלי, הורטנס, בתו הבכורה של מני כהן, פתאום התחילה לדבר איתי ברצינות אדירה על הציפיות שלה ממני. במבט לאחור, אני חושב שהייתה לה תוכנית ספציפית להפסיק להתייחס אלי כילד בגיל מסוים ולהתחיל לשתול בתוכי את הזרעים להישגים גדולים יותר בכך שהיא ניסתה לטעת בי, בצורה כל כך עדינה שאפילו לא שמתי לב, אידיאלים ועקרונות מסוימים.

היא שלחה לי, למשל, הרבה רומנים וספרים קשים שהיו מורכבים מכדי לקרוא בגיל זה. לא קראתי את כולם, אבל ניסיתי. היא הציבה לי מטרות קשות, ועודדה אותי באמצעות מכתבים כדי להחזיר בי את האידיאלים האלה. הדבר המעניין הוא שסבי, בנימין פסטרייך, עשה את אותו הדבר בצורה מעט שונה.

המטרות האלה, האידיאלים האלה, שהם בראשי במשך עשרות שנים אחרי שהיא נפטרה מסרטן הלב לבד עוד בשנת הלימודים הראשונה שלי בייל.



"צילום ההזמנה לחתונתו של עמנואל עם סונג יון לי בשנת 1997"

אני מרגיש שהיה משהו יהודי מובהק בסירובה להתייחס אלי כילד כבר מגיל תשע, כשהייתי מסוגל להתחיל להבין את תפקידי בעולם. ההשקעה האסטרטגית שלה במאמץ של טיפוח רעיון של שליחות לא נועדה לגרום לי להצליח במבחנים. זה היה בשביל שאסחב איתי את המסורת אל העתיד הלא ידוע.

אני גם חושב שביחס שלי לסין, יפן וקוריאה ניתן למצוא, אם מגרדים את פני השטח, עקבות של המסורת היהודית. לא התקרבותי לאסיה כאמריקני שמחפש הזדמנויות פיננסיות, או תהילה, או כוח. סירבתי לקדם את עצמי על סמך מעמדי האמריקני - נשארתי הרחק מאסיאתיים המבקשים להיות קרובים לאמריקני.

ביליתי את זמני בפיתוח מיומנות גבוהה בשפות של אותן מדינות כדי שאוכל לכתוב מאמרים בסינית, יפנית וקוריאנית וארגיש בנוח לדבר עם העמים של שלוש המדינות בהקשר התרבותי שהכירו והרגישו בנוח איתו.

עם זאת, לא משנה כמה עסקתי באסייתיים בתרבות שלהם, לא משנה באיזו צורה ניסיתי להפוך את התרבות הזו לתרבות שלי, דפוסי החשיבה שלי, הנחות היסוד שלי לגבי החיים, נותרו שונים מהמסורת הסינית, היפנית והקוריאנית.

אם בכלל, פירשתי את התרבויות האלה, את השפות האלה, כדי להתאים למבנים עמוקים יותר בחשיבה שלי, ולמצוא אלמנטים במסורות האלה כדי לתמוך בפרספקטיבה שלי.

אסטרטגיה זו של צליה עמוקה לתרבות, אך לא לתת לאותה תרבות להשתלט עלי - לשמור על ערכים מסוימים שעברו בירושה מהדורות הקודמים - לדעתי היא יהודית במהותה.

אני לא מפרסם את עצמי כיהודי, ומעולם לא השתמשתי בזה כקלף פוליטי. עם זאת, בעידן בו יהודים מתמודדים עם משבר כה אדיר, קריטי שאדבר איתכם בכנות, לאחר הכרזתו של ירמיהו

ירמיהו 5-30

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ.

"A horrible and shocking thing has happened in the land"

בעקבות ירמיהו, אני מתחיל בהנחה שהאמת עצמה היא בעלת הערך המוסרי הגבוה ביותר, וכי התמסרות זו לאמת זורמת עמוק במסורת היהודית. סבלנו בעקבות אמונותינו וכאשר התרחקנו מהאמת, התוצאות היו הרות אסון.

כמו ירמיהו, אני אומר ששקענו עמוק בשקר עצמי, בנרקיסזם, שאנחנו מתפללים לעגל הזהב הכוזב של הון עולמי, טכנולוגיה זולה וההטעיות של התקשורת הארגונית המושחתת.

אני לא רוצה שום חלק מאותו קרבן דמים אל האלים הכוזבים, וגם לכם לא צריך להיות חלק בכך.

הפכנו לעיוורים רוחנית ואנחנו לא יודעים שאנחנו עיוורים.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

המגמה של היהודים ברחבי העולם, ובמיוחד בישראל, מבשרת רעות. חובתנו כלפי אלוהים היא חובה לאמת, ומילוי חובה זו יהיה כואב, אך גם ייתן לנו חיים חדשים - גם כאשר אנו עומדים בפני המוות. גלותי הארוכה מושינגטון בשתי הזדמנויות, נדודי באסיה לאחר שגורשתי, אלה סימנים להיותי יהודי. אנחנו משוטטים כי אנחנו מחפשים אחר האמת. זה מי שאנחנו. עידן זה הוא מסוכן ליהודים, מסוכן לפחות כמו, או אפילו יותר, משנות הארבעים. להתמודד עם האמת, ולמצוא דרך קדימה מכיוון שאנו מכירים את האמת, אינה עצה של פסיכואנליטיקאי לחיים אישיים מאושרים. זוהי אזהרה גמורה לכך שהדרך היחידה קדימה עבור היהודים, שאת הדרך היחידה להישרדותם של היהודים, ניתן למצוא בצידו השני של שער האבן המכוער בו רשומה המילה "truth" אֵמֶת.

אנו ניצבים בפני אפוקליפסה, שואה.

אפוקליפסה זו אינה מוגבלת לאיומים מצד פלגים קיצוניים באיראן או מתנועות אנטישמיות עולמיות וזה אפילו לא עיקרה. האיומים הללו הם אמיתיים, אך ניתן להשיב עליהם רק בכוח האמת. בואו נדבר על האמת לגבי היחסים של ארצות הברית וישראל. מערכת היחסים גדלה להיות כל כך מורכבת ומפותלת, אטומה וסתומה, שאנו לא יכולים לדעת מה קורה בה, ולכן ניתן להוליך אותנו שולל בקלות.

יש ביקורת גוברת של ארצות הברית על ישראל בכל רמה. ועדיין, באופן מוזר, העיתונים בישראל כנים יותר לגבי המתרחש במזרח התיכון מאשר הנציג יורק טיימס או הושינגטון פוסט - או אפילו מקורות תקשורת מתקדמים כמו "The Nation". הישראלים מסוגלים לדבר יותר אמת על ישראל מאשר האמריקנים.

האמריקנים הביקורתיים כלפי ישראל מצביעים על המימון העצום של משלמי המס האמריקנים לטובת הצבא הישראלי. עם זאת, כל חקירה מעמיקה שבוצעה, העלתה כי חלק גדול מהכסף כלל לא מוצא את דרכו לישראל. הכסף מסתובב בין קבלנים צבאיים, חברות מודיעין פרטיות, בנקים לאומיים וארגונים מוצלים אחרים השוכנים בשטח ההפקר בין וושינגטון לירושלים, מרחב חשוך ומסתורי בו החלטות מתקבלות על ידי קומץ אנשים זעיר שקובעים את עתידו של האנושות. חלק מאותה טרגדיה ניתן לייחס לעסקה עם השטן, להסכם לעבוד יחד עם נוצרים ציונים שחשו צורך להשתמש ביהודים למטרות שלהם, אך לא התעניינו ביהודים עצמם.

הצעד הראשון של הממשל שלי יהיה להאיר אור על האמת שם, מקום בו אחרים חששו לצעוד, כדי שהעולם כולו יוכל לראות מה קרה בפועל, ומה קורה עכשיו.

אותו מעשה כואב, מביך ומשפיל הוא הדרך היחידה בה אנו יכולים להציל את היהודים מהשמדה.

בין אם זה אסון התאומים או הקורונה, אם לא נתחיל לדבר על האמת, אנו נידון לאבדון עלינו, הן בישראל והן בעולם.

הפכתי את האמת לגבי ה-9/11 למרכזית בפלטפורמה שלי בשנה שעברה, כי ידעתי שאם לא נתייחס לנמק זה של הציוויליזציה, זה יהרוס אותנו. הגשתי את הדרישה כאמריקני, והצגתי את הדרישה לאמריקנים.

אני לא עומד לומר לכם מה האמת, אני רק אומר שאנחנו חייבים לדרוש אותה, ללא פחד. אני מבקש מכם, למען הישרדותנו, להצטרף אלינו בחיפוש אחר האמת. החיפוש הזה ייקח אותנו לווינגטון ולתל אביב, ללא כל ספק, אך הוא ייקח אותנו גם למקום אחר. עלינו לדרוש את כל האמת על מנת להציל את היהודים.

הפרק האחרון של ברית הריקבון הזה, שנכתב לראשונה על קלף ב-11 בספטמבר 2001, הוא משטר הקורונה.

ישראל הפכה למעבדה, למיטת הבדיקה של משטר חיסונים מאסיבי בכוח המחייב כל יהודי להזריק תרופה זו שפותחה על ידי תאגידים רב-לאומיים, תוך שימוש ב-mRNA שמעולם לא נבדקו על בעלי חיים, נגד מחלה שאלפי רופאים, יהודים רבים ביניהם, טוענים שהגזימו לגביה.

מהו משטר החיסונים הזה? האם זה עניין גאווה עולמי שהיהודים פיתחו טכנולוגיות ומדיניות מתקדמות יותר? שאנחנו היהודים מובילים את העולם ועלינו ליהנות מההתהילה החדשה הזו?

או שמא מדובר בפתרון סופי שיהרוג את היהודים, בדיוק כפי שתוכנן בעבר? הייתכן שאלו שאומרים שהם חברים של ישראל הם למעשה אויבי היהודים?

יכול להיות שמנהיגים יהודים בכירים יעשו עסקה עם השטן?

זה לא יכול להיות נכון.

לא, זה לא נכון. זה לא יכול להיות נכון.

ואז, אני מתעורר באמצע הלילה. קול שקט מדבר אלי.

הקול קורא את שמי, והוא אומר בכזו ברכות שאני בקושי מצליח להבין את דבריו,

"האמת היא מה שדורשים מאיתנו"

התוכנית להאשים את ישראל באופן ספציפי, ואת היהודים בכלל, בכל מה שהשתבש כשהציוויליזציה שלנו קרסה, תוכנית זו כבר מיושמת.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

עצוב, אך צפוי לחלוטין, שיש יהודים שהלכו עם התוכנית הזו כי הובטח להם שיחוסו עליהם. איזו טרגדיה, איזו מציאות מגוחכת, איזה בזבוז של מסורת רוחנית ואינטלקטואלית כה חזקה. אך האם איננו יודעים שהיו יהודים בשנות הארבעים שקיבלו הבטחה מהפשיסטים, מהלאומנים, מקבוצות רבות, שיחוסו עליהם?

אותם פאשיסטים וחבריהם, לא משנה מה הם אמרו על היהודים בתחילת הדרך, כבר החליטו בשנות השלושים להפוך את היהודי לכבש קורבן, חיה מטומטמת שתובא אל המדבר ותעלה לקורבן כדי לטהר את כל חטאי העולם. כשהגיע רגע האמת, בגטו ורשה, או בכפרים ברחבי אוקראינה, לא חסו על אותם יהודים; בגדו בהם. זו הייתה התוכנית לאורך כל הדרך. אפילו המבוגרים בינינו לא יכולים לזכור הרבה ממה שקרה אז. הזקנים שלנו היו אז ילדים שצפו בכוחות אפלים הרבה מעבר להבנתם.

מדוע להתמודד כמועמד עצמאי לנשיאות?

שמי עמנואל פסטרייך והכרזתי על עצמי כמועמד עצמאי לנשיאות ארצות הברית בבחירות לנשיאות ב-2020. הייתי מורה במשך רוב הקריירה שלי, לימדתי ברמה האוניברסיטאית, אך גם בתיכון, החל משנת 1998 באוניברסיטת אילינוי, אורבנה-שמפיין. המומחיות שלי הייתה לימודי מזרח אסיה, המכסים את התרבויות וההיסטוריה של יפן, סין וקוריאה. לאחרונה כתבי התרחבו לכדי פוליטיקה עכשווית, ביטחון, טכנולוגיה וכלכלה. החלטתי כבר בתחילת דרכי שכל שאסיה תהפוך למרכזית יותר בקהילה הבינלאומית, יהיה זה קריטי יותר עבור הדור הבא (שחשבתי עליו כאנשים כמוני אז) להיות בעלי הבנה עמוקה באסיה ויכול להתנהל עם אסייתיים עם לפחות אותה רמת תחכום שיש לאסייתיים כאשר הם מתקשרים איתנו.

ביליתי גם חלק מהקריירה שלי ביפן ובקוריאה והחווייה הזו לא רק נתנה לי הבנה לגבי מה ארצות הברית צריכה לעשות כדי להגיב לעולם החדש, אלא היא גם אפשרה לי לראות את המדינה שלנו מבחוץ בבהירות גדולה יותר.

כנשיא מכון אסיה בוושינגטון הבירה, צוות חשיבה העוסק במחקר ומקיים דיונים בנושאים דיפלומטיים, ביטחוניים וכלכליים, אני פועל על מנת לעזור לאמריקנים להבין את אסיה בצורה מדויקת. אני עושה זאת בתקציב מינימלי, בעבודה עם אלה המחויבים לאמת, ולא כדי להשיג תקציבים גדולים מקבלנים צבאיים.

יכולתי לראות מינואר השנה בוושינגטון הבירה שכל הממשלה הפדרלית נסגרה ושענן מסוכן של חוסר וודאות ירד על המוסדות שקובעים את עתידנו.

היה לי ברור גם שהמערכת הפוליטית הנוכחית אינה מסוגלת להתמודד עם כל אחד מהאתגרים הקשים שעומדים בפני ארצות הברית, בין אם זה שינויי האקלים, ריכוז העושר, מרוץ החימוש העולמי או ההשפעה השלילית של הטכנולוגיה על חיינו.

הסתכלתי מסביבי על הפוליטיקאים, לא רק על המועמדים לנשיאות, אלא גם על אחרים, והיה ברור מאוד שאותם פוליטיקאים התדרדרו לטקסים ריקים, חזרה על אותם ביטויים כאילו הם לחשי קסם ושנחנו כבר לא עוסקים בדיאלוג עם האזרחים לגבי סוגיות אתיות, על מדע או על העתיד.

תרבות פוליטית זו לא רק מטרידה, היא מפחידה. ראיתי סימנים כבר בינואר לכך שהממשלה הפדרלית כולה צועדת קדימה לעבר אסון בלתי מוגדר.

החלטתי להכריז על עצמי כמועמד לנשיאות מכיוון שלא היו שם מועמדים, אפילו לא בין המפלגות הקטנות, שעסקו ברצינות באתגרים של תקופתנו.

ניסחתי את הכרזתי במשך מספר שבועות מתוך אמונה כי לא ניתן לעשות דבר בארצות הברית אלא אם כן נעבוד מחוץ למערכת הקיימת ושרק מועמד עצמאי יוכל להדריך את המדינה בכיוון בריא.

כשהעליתי את הרעיון הזה בפני חברי, רובם מיד הגיבו

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

שאלא אם כן יש למתמודד חשיפה תקשורתית גבוהה, הרבה מימון מתאגידים וקשרים עמוקים במפלגות פוליטיות, אין שום דרך בו הוא יוכל להתמודד לנשיאות או לקונגרס, ואפילו לא לממשלה מקומית. כל מאמץ כזה יראה כלא יותר מאשר מעשה נועז.

אך כששמעתי את המילים האלה, רק הרגשתי ביתר שאת שבתוך התווה ובוהו הגובר וחוסר הוודאות שהכרזה כזאת מצדי יכולה לחולל שינוי, ולא כערעור על המוסדות המושחתים ששולטים בוויינגטון הבירה היום, אלא כערעור על המילים ועל רוח החוקה. מסמך הליבה הזה, המגדיר את ארצות הברית, מכיר בי בבירור כשיר לחלוטין להציע הצעה כזו לנשיאות. יתר על כן, לאחר שכתבתי את הנאום ודיברתי עם מגוון אנשים, החל מעניינים שעובדים וכלה במורים ועובדי המסעדות, האמנתי שאני מסוגל לייצג במדויק את צרכי המדינה מכיוון שלא קיבלתי שום מימון חיצוני, והייתי מובטל בעצמי. כמי שנמצא באותו מעמד כמו רוב האמריקנים, אני יכול לייצג אותם באופן בו פוליטיקאים מיוחסים לא יכולים.

מעצמות מבוססות הקימו חומות גבוהות בוויינגטון הבירה כדי לוודא שאיש כמוני לעולם לא יקבל סקירה בתקשורת, לעולם לא יוזמן לאירועים כלשהם, או יחשב אי פעם למישהו ששווה להקשיב לו.

אולם מציאות זו מעודדת אותי ולא מייאשת אותי. כל כך ברור לי שרק שינוי מוחלט של הפוליטיקה של המדינה יכול להציל אותנו, ושתי המפלגות הפוליטיות, המתפלשות בכסף ובפרבילגיות, אינן יכולות לעמוד במשימה. כמו כן, מה העצמאים אינם מסוגלים לערוך קמפיין רציני.

המומחים והפוליטיקאים של ימינו, בין אם הם מכנים עצמם פרוגרסיביים או שמרנים, נאבקים זה בזה על הכבוד להקריב קורבן טמא לפני האליל המטונף המכונה המדיה הארגונית. הם מטמטמים את דבריהם, נמנעים מנושאים קריטיים ומתכופפים לאחר כדי לרצות עוצמה.

התקשורת הזו היא מחבט. זה יוצר רווחים לתאגידים ושולל מאיתנו את הזכות להבין מה קורה בארצנו.

פוליטיקאים אחרים מניחים כי לתקשורת הארגונית יש כל כך הרבה כוח ליצור או לשבור מישור, באמצעות לשון הרע, או בשערוריות שקריות, שהם לא יעזו להסתכל לאל השקרי בעיניים. אם הדרישה להיות מועמד לנשיאות היא גיבוי של עשירים ושבחים מצד אימפריה תקשורתית מושחתת, ברור שאני לא כשיר.

החוקה של ארצות הברית, שתמיד צריכה להיות נקודת המוצא שלנו, לא אומרת בשום מקום שצריך כסף או כוח כדי להיות נשיא.

אני רוצה לנקוט עמדה הפוכה, לומר שאם המועמדים האחרים לוקחים כסף מבנקים להשקעות, מתאגידים רב לאומיים או מהעשירים, שזה הם, ולא אני, אינם כשירים להיות נשיאים.

אני בטוח שאם תקראו את החומרים שלי, או תקשיבו אפילו לכמה דקות מהנאומים שלי, יהיה ברור לכם עד כמה קמפיין זה רציני.

שְׁמָה, וְשַׁעֲרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

אני מחויב אליכם ואני רוצה שהמדיניות שלי תשקף את התובנות שלכם. אין לי עניין בביטויים עייפים כמו "שמרני" ו"פרוגרסיבי" שנועדו לבלבל ולפלג אותנו. אנא אמרו לי מה אתם חושבים ובואו נעבוד יחד כדי ליצור תקווה חדשה בארצות הברית.

תודה שהקדשתם לי מזמנכם היקר.

הצהרת מועמדות לנשיאות ארצות הברית – 24 בפברואר 2020

בנהר ההיסטוריה יש תפניות כה דרמטיות, אפילו מכריעות, כך שעלינו לדרוש יותר מאשר הסתגלות מתקדמת, עלינו לדרוש בנייה מחדש מהותית של כל היבט בחברה שלנו.

הרגע הזה הוא רגע כזה ואני מצהיר על מועמדותי לנשיאות ארצות הברית לא בגלל שאני רוצה את ההטבות הנלוות לאותה משרה, הטבות שנהיו צעקניות יותר ככל שהמוסד ההוא דער, אלא משום שלא תהיה שום תקווה לעכב את הזרימה של דם החיים של האומה שלנו, אלא אם כן אלו שהרוויחו הכי הרבה מהמסורות הטובות ביותר שלנו יהיו מוכנים להשליך עצמם לקרב.

הגיע הזמן לפוליטיקה שמבוססת על אמת, ולא על פנייה לגחמות או לרגשות חולפים. איננו יכולים להסיט את מבטנו מהדעיכה המוסרית העמוקה שהורסת את ארצות הברית האהובה שלנו. עלינו לשלב אמפתיה עמוקה לסבלותיהם של אנשים רגילים עם חזון מעורר השראה למה שהמדינה הזו יכולה להיות.

הקמפיין הזה לא מציע לכם הבטחות שווא נוצצות. עד שנחזיר שיח כנה לפוליטיקה ונקים מחדש ממשלה

שתציב אידיאלים, ותיישם את האידיאלים, הבטחות שמבטיחים פוליטיקאים, בין אם הם מכנים את עצמם "שמרניים" או "פרוגרסיביים", לא אומרות הרבה.

כיום הממשלה שלנו, העיתונות שלנו, מוסדות החינוך שלנו, הקהילות והמשפחות שלנו מתנדנדים על סף קריסה. אבודים בהונאה עצמית איננו יכולים אפילו להביא את עצמנו לעמוד אל מול השממה העומדת לפנינו.

כל מה שאני רוצה הוא זה: עלינו להיאבק יחד לבנות בכל שכונה מוסדות השתתפות שיאפשרו לאזרחים שלנו לבסס את האידיאלים, לתרגל את ההרגלים ולהכין את המדיניות שתהווה את היסודות עליהם נבנה מחדש את הרפובליקה הזאת. אם איננו יכולים להקים קהילות, אם איננו יכולים לראות זה בזה דבר מלבד חפצים שניתן להשתמש בהם, כדי לנצל אותם למטרות רווח, שום מידה של רפורמה במדיניות ברמות הגבוהות ביותר אינה יכולה להציל אותנו.

אזרחים כיום אינם עוד אזרחים, אלא צרכנים בלבד שמאכילים בכפייה פנטזיות ארוזות מראש שנוצרו על ידי חברות יחסי ציבור, חברות שנשכרו על ידי אותם תאגידים שמרעפים כסף על כל הפוליטיקאים.

התקשורת המושחתת מלמדת אותנו שתפקידנו היחיד הוא כמשקיפים וכי אין לנו ברירה אלא לשלוח כסף לפוליטיקאים שלעולם לא ייפגשו איתנו, או ייצגו אותנו, או אפילו יענו לשיחות הטלפון שלנו. התקשורת, הנשלטת על ידי קומץ תאגידים רבי עוצמה, עובדת קשה כדי לשכנע אותנו שעלינו לחפש קוסמים כדי לפתור את הבעיות שלנו עבורנו, וכי עלינו להתנער ממנהיגים שיכולים לעורר אותנו לבנות חברה טובה יותר במו ידינו. אין דרך לממשל טוב עד שנתחיל לבנות אותה במו ידינו.

כפי שכתב פרידריך דאגלס, "מי שרוצה לשחרר את עצמו חייב להנחית את המכה."

קמפיין נשיאותי אינו עוסק בחשיפה. עדיף ליצור עיתונאות של אזרחים משלנו מאשר לכרוע ברך לביצת התקשורת המעופשת שדורשת מאיתנו להיות העבדים שלה. התקשורת כולה פה אחד בבזו שלהם אלי - ואני מברך על הבזו שלהם.

אני לא מבקש מכם רק להצביע בנובמבר. אני מבקש מכם להצטרף אלינו למאבק לשנות את ארצות הברית, ולעבוד איתנו, כל יום.

המאמצים שלכם ייצרו את הגידים שמקשרים את האזרחים לממשלה האחראית. אם ארגוני השכונה שלנו אינם דמוקרטיים ושותפים, הם אינם יכולים לתמוך בדמוקרטיה לאומית.

בין אם זה בתי הסוהר הנרחבים המלאים באנשים תמימים, התשתית הדועכת שגורמת לסבל ילדינו, או הפצת תרבות של צריכה ופינוק שהרסה את מעלות החסכנות, הצניעות והענווה, באמת, השעה כבר מאוחרת.

רפובליקה זו צריכה לתפקד כמו שעון עדין שנותנת מענה באופן צפוי לצרכי האזרחים. אבל מה עושים אם הכנפיים של המאוורר מתלכלכים, אם המעמד שלו נשבר או שהכבל נקרע?

האם אנו מניחים לכנפיים, בידיעה שהם יתלכלכו עד כדי כך שהם יפסיקו לקרר? או שמא אנו עוצרים את המאוורר לרגע, ומנקים את כולו מכף רגל ועד ראש, מתקנים ומשפרים? הגישה המאוחרת יותר מסתכנת בעריצות מפתה. אך הראשון למעשה מבטיחה זאת. עדיף להיות מוכנים לניתוח מסוכן, אך קריטי, מאשר לראות מהצד את קריסת הרפובליקה.

כאשר זה נהיה מובן בצורה מכאיבה שרכבת ארוכה של התעללויות וגזלנות נולדה מרדיפה אחר דספוטיות מוחלט, אז הדבר הופך לזכותנו ולחובתנו לדאוג לספק שומרים חדשים לביטחונם העתידי של העם.

תנו לי להציע שני עקרונות בסיסיים שיציבו את הבסיס לכל פעולה עתידית:

החיפוש המדעי אחר האמת

דמוקרטיה היא התהליך שבו ממירים את הצרכים והחוכמה של העם למדיניות. אבל אם העם מולך שולל, מוזן בעיתונות מעוותת ומקושטת, אם מלמדים אותו להשתקע בעצמו ובכך לאבד עניין בממשל, אז אנחנו דמוקרטיה ללא אנשים. אם הדיון על מדיניות אינו מבוסס על האמת, הרי שיש לנו דמוקרטיית פנטזיה. עם זאת, וזה החלק הקשה, האמת לעולם אינה דמוקרטית. אם אנו מצביעים כדי לקבוע מה נכון, אז כבר גלשנו לפסיכוזה מסודרת, ומתקבלת מדי על הדעת.

אנו נחפש את האמת על העוני במדינתנו והסיבות לכך, על המניעים שמאחורי מלחמות הזרים שאנו נלחמים, על דעיכת החינוך והקהילות, ונעודד אתכם, נתמוך בכם כאשר אתם הולכים קדימה לחקור את השכונה שלכם, ואנחנו נעזור לכם להעלות בעצמכם את האומץ המוסרי לגבש, ואז ליישם, פתרונות.

הקמת ממשלה שהיא, אם לצטט את הנשיא אברהם לינקולן, "של העם, על ידי העם ובשביל העם" היא המטרה שלנו. לא ניתן להשיג מטרה זו באמצעות בחירה של אדם יחיד, או על ידי הצעת חוק בודדת. זה יגיע רק כתוצאה משינוי עמוק בתרבות שלנו ובהרגלים שלנו.

איננו מציעים זהב טיפשים כדי להסיח את דעתכם מהעברת העושר המסיבית מהאנשים הפשוטים לידי עשירי העל; גברים רמאים שידיהם מלאות בדם. אנו נאמר את האמת ולא נפחד מהרוע. רק אז נוכל לסיים את המלחמות האינסופיות האלה, רק אז יופסק הניצול האכזרי של אנשים רגילים בארצות הברית.

ממשל עבור העם

חוקת ארצות הברית קובעת תכנית לממשלה המייצגת את העם, ולא את בעלי העוצמה. תהליך בניית הרפובליקה הזו לא היה מושלם, הוא נגוע בפשעי העבדות ונפגע משחיתת הילידים. אף על פי כן, אנו עדיין יכולים להציץ בלהבת החוקה המאירה מאחורי המבנה המרוסק שנותר.

שְׁמָה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

עכשיו זה הזמן להמציא את השלטון מחדש, לא כגימיק יחסי ציבור הממומן על ידי תאגידים, או כשער עבור קבלנים בחיפוש אחר רווחים, אלא כמשהו שמגן על רווחת העם ומגן על אלו המתנגדים לבעלי העוצמה. ריכוז העושר הקיצוני, הקריסה הנוראית של סביבתנו והדחף המטופש לצבא כדרך לעושר, פשעים אלה אינם עולים אפילו כנושאים לדיון בחברה המנומסת של היום. מי שאמור להוביל אותנו, מעדיף להתעטף בשמיכה שזורה בפחדנות וצביעות, ולהתנהג כמו שלושת הקופים.

אבל יש מחיר נוראי המסתתר מתחת לבחירה בשתיקה זו. סיוטים עוטפים את נעורינו, במעברי ההרים הבולטים של אפגניסטן או במסדרונות העגומים של המרכז הרפואי וולטר ריד, שם הם שוכבים בשתן שלהם ומנסים לחבר נפש מקוטעת, או בתאים של בתי כלא פרטיים שם הם בוהים כל היום בקירות ריקים.

הבה נביא קרן תקווה לאלה שחייבים לעבוד ללא הרף בעבודות עלובות, ביום ובלילה, כדי להאכיל את ילדיהם. בואו נודיע להם שתיווצר ממשלה שתציב את האינטרסים שלהם במרכז סדר היום הלאומי. שיידעו שאנחנו לא מפחדים לקרוא לעבודות, עבודות, עבודות ושנחנו לא מפחדים לקרוא למלחמה, מלחמה!

האמת תמשיך לצעוד קדימה

עם כל השפלות והעדינות, עם סבלנות וארך אפיים, הבה נצעד יחד קדימה. הקמפיין שלנו יאלץ לעיתים להתעמת, אך הוא תמיד יהיה מושרש ומבוסס על אהבה. אנו נדרוש שהעשירים הצומחים מריקנות יצטמצמו ואלה שצומחים בזכות עבודה יגדלו. נבהיר לכל שהדברים החשובים ביותר הם דווקא הדברים שאינם נראים: ערכי הליבה המנחים אותנו, כיחידים, כקבוצות וכאומה, להקריב את עצמנו בקלות, לא רק לטובת הכלל, אלא גם למרדף אחר האמת. הנזקים שגרמו נפט ופולסטיק לאיכות הסביבה שלנו, טריליוני הדולרים שיצאו מהחוף על ידי העשירים, האופן שבו משתמשים באינטרנט כדי להפוך אותנו לחיות ללא שליטה עצמית, עובדות אלה ועוד, יתבטאו בעיני כולם כחלק מהטרנספורמציה הגדולה הזו. באמת, אזרחים ואחים, האמת תשחרר אתכם.

שבע עשרה עמודי התווך של פלטפורמת הקמפיין 2020

(1) לא נכיר בבחירות שאינן הוגנות

מערכת הבחירות הנוכחית מושחתת עד כדי חוסר משמעות. המועמד המוסמך אינו מורשה להצביע, ורעיונותיו ופעילותיו חסומים על ידי כלי תקשורת השוללת מאזרחים גישה למידע קריטי. הקולות נספרים באמצעות מערכות מחשב ניתנת לפריצה, ולא משאירה שום עדות לבחירתם הקדושה של העם. לאזורים המאוכלסים על ידי העניים יש כל כך מעט מקומות הצבעה שאימהות ואבות עייפים חייבים להמתין שעות בתור, רועדים מקור עם רדת החשכה.

איננו יכולים להכיר כלגיטימיים כל בחירה לנשיא או לכל תפקיד אחר, עד שהמדינה תקיים בחירות בפקוח בינלאומי, בהן לכל אזרח מובטחת הזכות להצביע באופן המאומת בקלות, וכל מועמד מוסמך יכול להציג את המדיניות שלו ישירות לעם. יש לנהל את כל הבחירות בצורה שקופה ולאסור על פרסום מסחרי.

אין לנו בחירות לגיטימיות, אך מוטלת עלינו חובה מוסרית לדחות את כל התהליך הזה. אני לא דואג מלרוץ לנשיאות ללא עשירים שמממנים אותי, ללא מפלגות פוליטיות שיגבו אותי. אנו יודעים שהבחירות לשנת 2020 יהיו כה שקריות, עד שלא נוכל לקבל את התוצאות או להכיר במי שטוען כי ניצח. יתר על כן, מי ש"נבחר" יוכיח במהרה שהוא לא מייצג את "אנחנו העם" בכל המובנים של המילה. אנחנו העם נמתין עד שיערכו בחירות לגיטימיות, כזו שבה מועמדים, כמוני, יהיו רשאים להשתתף.

(2) שינויי אקלים הם האיום הביטחוני המוחץ –
התגובה חייבת לכלול כל היבט של מדיניות פנים וחוץ

מחויבות מלאה לתוכנית מאה-השנים להפחתת שינויים באקלים ולהסתגלות אליהם, חייבת להיות במרכז כל המדיניות הביטחונית, הכלכלית והחינוכית של ארצות הברית. עלינו להקדיש את כל המשאבים, להתחייב למקבילה המוסרית של כלכלת מלחמה, כדי להפחית את השימוש בנפט ופחם לאפס תוך שנתיים-שלוש.

הממשלה תקבע הוראות הדורשות צמצום מהיר בשימוש בדלק ממאובנים; ששמות סוף לשימוש במכוניות פרטיות ושמגבילות את השימוש במטוסים. אנו נממן התקנה של אנרגיה סולארית וגנרטורים הפועלים על רוח בכל שכונה. כל זכויות הקניין הרוחני של טכנולוגיות אלה יועברו אל הממשלה למען מטרה זו. שדרוגים לכל הבניינים עד שפליטת הפחמן שלהם תהיה אפסית יבוצעו באופן מיידי, כולל בידוד מרבי לכל הבתים תוך חודשיים. הממשלה תעשה זאת ותבצע הלוואות ל-50 שנה שיהפכו את האנרגיה המתחדשת לזולה יותר מדלק מאובנים.

נסיים את כל הסובסידיות לנפט, פחם ואורניום. דלקים אלה יוגדרו כחומרים מבוקרים שלא ניתן למכור למטרות רווח.

הצבא יעבור לאנרגיה מתחדשת במהירות רבה ב-100% יותר משאר חלקי המדינה והוא יהפוך בכך מהאויב הגדול ביותר של הסביבה למגן החזק ביותר שלה. מטוסי קרב מזהמים ונושאי מטוסים מיושנים יושלכו מיד ללא דאגה מהרווחים שהם עשויים לייצר לתאגידים. מי שעומד לאבד את מקום עבודתו יובטח לו תעסוקה בפרויקטים של אנרגיה מתחדשת.

תאגידי נפט וגז הרוויחו טריליוני דולרים מדחיפת חומרים מסוכנים לעבר האזרחים בידעם שהם הורסים את הסביבה. פעולות כאלה הן פליליות על פי החוק. הנכסים של תאגידים אלה ושל בעליהם יילקחו על ידי הממשלה וישמשו למימון עבור שינוי הכלכלה שלנו.

בזבז אנרגיה, מזון ומשאבי טבע יוכרו כתועבה שהם ולעולם לא יוצגו כסמל לחיים טובים יותר. הממשלה תפקח על הקמת קהילות עירוניות ופרבריות ברות קיימא באמת ותתחייב בשיקום אזורים פראיים כדי להבטיח את המגוון הביולוגי. פירוש הדבר הוא הריסת הקניונים, החניונים, המפעלים והכבישים המהירים שטימאו את יערותינו הקדושים ואת הביצות היקרות שלנו.

(3) לחסל נשק גרעיני בכל האמצעים הדרושים

האנושות ניצבת בפני סיכון חסר תקדים למלחמה גרעינית, הנהיית מסוכנת אף יותר על ידי קידום מכשירים מיני גרעיניים "שמישים". אנו מתחייבים לחיסול כלי הנשק המסוכנים הללו מכדור הארץ, כואב ככל שתהליך זה יהיה. למען ילדינו, נחרים בכוח, ונשמיד את כל הנשק הגרעיני, החל בארצות הברית, וכלה בשאר מדינות העולם. אנו נעבוד עם קבוצות אזרחים מחויבות בבית ומחוצה לה, בתוך הממשלה ומחוצה לה. יש לעצור את פיתוח הנשק הגרעיני.

(4) נפתח בחקירות מדעיות בינלאומיות אל תוך העבר שרבים מסרבים להתמודד איתו

איננו יכולים להתמודד עם האיום של שינויי אקלים ושל מלחמה גרעינית עד שנסיר מעלינו את תרבות ההכחשה שאחזה בנו בעשרים השנים האחרונות. עלינו לערוך חקירה חסרת פחד לגבי הפעולות שנקטו קבוצה קטנה של גברים עם כוח לאחר הבחירות בשנת 2000, כולל מה שמכונה "אירועי ה-9/11". כוחה של השיטה המדעית חייב להיות מנוצל על ידי צוותי "אמת ופיוס" בינלאומיים כדי לחשוף את הסיפור הכנה עבור אזרחינו ועבור העולם.

לא צריכות להיות מגבלות על עומקה של החקירה. מובן שעקב חומרת המקרה, יש לסווג את כל החומרים הקשורים. אנחנו גם לא צריכים להסתפק בסיפורים פשטניים שמאשימים קבוצה כזו או אחרת בלבד. הרצח באוריינט אקספרס היה פשע בר פתרון.

(5) החזרה של צבא ארה"ב הביתה ושדרוג האו"ם

ארצות הברית חייבת להחזיר את כוחותיה הפרוסים ברחבי העולם, כוחות המנוצלים לעתים קרובות כשכירי חרב כדי לשרת את האינטרסים של האמידים. עלינו להיות מוכנים להילחם ולמות למען ביטחון בינלאומי אמיתי, אך לעשות זאת רק במובן המחמיר ביותר כפי שהוגדר על ידי אמנת האומות המאוחדות. עדיף לסכן את חיינו בקרב האצילי נגד כוחות החמדות כדי להגן על האדמה שמתחת לרגלינו, להבטיח שהמים הטהורים של האוקיינוסים שלנו אינם מורעלים, ולשמור על יערות באופן קבוע מאשר להילחם במלחמות חסרות טעם אלה. האומות המאוחדות חייבות להיות המרחב העיקרי שבו אנו מתכננים את העתיד עבור כוכב הלכת השברירי שלנו, ואז מיישמים אותו. אך ניתן לעשות זאת רק אם אותו מוסד עובר רפורמה מוחלטת המאפשרת לו לייצג את אזרחי כדור הארץ ללא התערבות של תאגידים או של אנשים עשירים.

(6) תאגידים אינם אנשים – העשירים מקבלים קול אחד בלבד. תאגידים אינם אנשים ואין להם שום תפקיד בגיבוש המדיניות. הדבר נכון גם לעשירי העל ולבנקי ההשקעות שדרכם הם מבצעים את רצונם. המידע הנדרש על ידי קובעי המדיניות חייב להיות מועבר על ידי עובדי מדינה, פרופסורים ומומחים אחרים שיכולים לעסוק בהערכה אובייקטיבית של מצבה הנוכחית של מדינתנו ללא מטרת הפקת רווחים.

העשירים הם רק אנשים. אין להם יותר זכויות מאף אחד אחר. לא יהיה להם תפקיד מיוחד בקביעת המדיניות. מי שמשתמש בכסף, באופן ישיר או עקיף, כדי להשפיע על המדיניות עוסק בשחיתות ושחוד; אין להסתיר עבריינות כזו על ידי שימוש במונחים התמימים "ייעוץ" ו"שדלנות".

עלינו להעצים את שירות המדינה כך שהממשלה תחזור לעצמאות מתאגידים ותוכל לייצר מערכות רגולטוריות קפדניות כדי להגן על העם. עשינו זאת בעבר ואנחנו יכולים לעשות זאת שוב. בתהליך זה יולאמו תאגידים רבים, כמו בנקים, או חברות תקשורת ואנרגיה, וינהלו על ידי צוות מוכשר של עובדי מדינה שרואים בעיני רוחם את טובת הכלל כמשימה הקדושה שלהם.

לממשל אתי כזה יש תקדימים עוד מימי קדם והוא אינו דורש קישוטים אידיאולוגיים.

(7) כלכלה של העם ועבור העם

ללא שוויון כלכלי והסדרה מחמירה של האוצר, דמוקרטיה אינה אפשרית. בזמן שישנו, סיעה מובחרת ייצרה עושר רב באמצעים לא חוקיים ולא מוסריים במשך עשרות שנים ואז אגרה אותו מעבר לים. רוב אזרחינו אינם יכולים אפילו להעלות על הדעת את השחיתות שהתפשטה בכל מקום מאחורי החזיתות הנוצצות של התעשייה והממשל. כל זה יפסק. אנו מעצימים את כוחם של אלפי רואי החשבון המקצועיים בשירות ההכנסה הפנימית, ולשכות ממשלתיות אחרות, אשר, בתמיכת ה-FBI, ימשיכו ויבצעו ללא חשש ביקורות מלאות בכל ענפי השלטון, כולל משרד הביטחון. אנו נדרוש ביקורת כספית מלאה של הקונגרס ושל כל חבריו. כך גם יבוצע ביקורת על כל הרשות המבצעת וכל החברים העיקריים בשיפוט. לא נפחד לפטר, לקנס ולכלוא אלפי אנשים, או יותר, במידת הצורך.

ברגע שהממשלה מתמקדת שוב בדאגה עבור אזרחינו הנכבדים, רק אז נוכל להתחיל למסות ולקנס ברצינות את התאגידים ועשירי העל.

זכרו שמי ששוחה בעושר מוגזם השיג אותו באמצעות גישה לא הוגנת להון בשילוב שיטות עסקיות לא חוקיות. יש לקצץ את נכסיהם כך שלא יוכלו עוד להשתמש בכספים אלה כדי לערער את העיתונות, הפוליטיקה או החינוך. האוצר מעתה ואילך יהיה תחום מוסדר מאוד, ומפוקח על ידי ארגונים ממשלתיים האחראים לאנשים. בנקים אזוריים יהפכו לקואופרטיבים שמנהלים על ידי האזרחים למען הכלכלה המקומית.

(8) תמיכה בחינוך אמיתי ובעיתונות חוקרת

פוליטיקה אינה יכולה להיות לגיטימית אם נשללת מאזרחנו גישה לחינוך האיכותי הדרוש להם על מנת לחשוב בצורה ביקורתית על מצב החברה שלנו ולנצל באופן מלא את הפוטנציאל האינסופי הנעול בדמיונם. הם צריכים ללמוד היסטוריה וספרות, פילוסופיה ומדע מגיל צעיר כדי להיות מסוגלים להבין את הנושאים המורכבים של דורנו.

שְׁמָה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

ניצור מערכת חינוך חדשה בה כל האזרחים זוכים ליחס שווה. הכספים עבור בתי ספר לעולם לא יהיו קשורים למיסי נדל"ן מקומיים. המורים יזכו לתגמול כמו כל חבר אחר בחברה. כולם יהיו זכאים לחינוך איכותי מכיוון שאנו מצפים מכולם להיות אזרחים פעילים.

עיתונות היא הרחבה של החינוך. העיתונות צריכה ליידע את אזרחינו על נושאים אמיתיים, ולא על התרחשויות סנסציוניסטיות, והיא צריכה ללמד אותם כיצד לחשוב בצורה ביקורתית על המציאות הכלכלית והתרבותית שנמצאת מאחורי פני השטח. למרבה הצער, העיתונות התדרדרה לבוצה מחפירה שממלאת עיתונים, שידורי טלוויזיה ופרסומים באינטרנט בתמונות גרוטסקיות וביטויים סוחפים, תוכן שמוציא את החלקים הגרועים ביותר שלנו. בעוד שהאזרחים צריכים ללמוד לחשוב בצורה אובייקטיבית ולעבוד יחד כדי ליצור חברה טובה יותר, הם מופצצים במקום בפסולת המגרה תשוקה מינית או מקדמת צריכה חסרת מחשבה. על הממשלה לתמוך בתקשורת עצמאית ברמה המקומית והלאומית המוקדשת לחיפוש אחר האמת ומעודדת אזרחים לחשוב בעצמם.

עיתונות חוקרת בנושאים חמורים של תקופתנו, עיתונות אמיצה, חייבת להפוך שוב לקריירה בת קיימא. אמנות, בין אם ציור, פיסול, עיצוב, דרמה, מוסיקה או ספרות, חייבת להיות חלק מחיי אזרחינו. הממשלה תתמוך בפעילויות כאלה מכיוון שהן נותנות לביטחון האזרחים לבטא את עצמן, ולבטא בעצמם חזון לעתידנו, מבלי להסתמך על תמונות נוצצות או ביטויים קלישאתיים המיוצרים על ידי התקשורת הארגונית.

טיפול הביטוי האמנותי ישחרר את בני הנוער מהתרבות הבנאלית והמניפולטיבית העומדת בפניהם כיום, כזו המכוונת אותם להנאות קצרות טווח וגוזלת מהם את היכולת לתרום לחברה. לתת להם את ההזדמנות ליצור סרטים משלהם, עיתונים משלהם וציורים ותצלומים משלהם, תוך תשלום של שכר הגון עבור עבודה זו, יעניק להם ביטחון שהם יכולים לשנות את החברה. נחליף אמנות מסחרית בנאלית ומשפילה באמנות הגואלת ומעוררת השראה של אזרחינו.

(9) התיקון ה-13 וסופה של העבדות

התיקון ה-13 בחוקה שלנו אוסר במפורש על עבדות. עם זאת יש לנו אזרחים, רבים שנכנסים לחובות על ידי פרקטיקות בזויות, העובדים במפעלים וחנויות כעבדים יעילים. יש לנו אזרחים בבתי סוהר, לעיתים קרובות בגין הרשעות שקריות, שנאלצים לעבוד ללא תשלום, ונאלצים לשלם עבור הזכות לראות את יקיריהם. כל הפשעים הללו נועדו לרווחתם של התאגידים. יושם סוף לשיטות בזויות אלה, ללא יוצא מן הכלל, על ידי יישום קפדני של התיקון ה-13.

(10) הסחר חייב להיות אקולוגי וחופשי באמת

מסחר יכול להיות מועיל מדי פעם, אך כפי שהוא נהוג כיום הוא פוגע מאוד במערכת האקולוגית היקרה שלנו ובאנשים שלנו. סחר הפך למילה נוספת עבור ספינות מכולות מאסיביות, הנשלטות על ידי בנקים להשקעות, ומפיחות עשן איום כאשר הן נושאות סחורות מעבר לאוקיינוסים לטובת האינטרסים של מעטים, לא של מי שמייצר את הסחורה ולא של מי שמשתמש בהם.

זה לא חיובי, ובוודאי שלא בינלאומי, כי תעשיות ומשקים מקומיים יושמדו על ידי "הסחר" ואזרחים יהיו תלויים בסחורות מיובאות בניגוד לרצונם.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

עלינו לחשוב מחדש יחד מה המשמעות של סחר וליצור מערכת סחר חופשית של דלק מאובנים הנגישה לכולם ומכבדת את צרכי הקהילות המקומיות.

(11) שחיתות מוסרית טמונה בבסיסו של משבר פוליטי זה

המשבר הנוכחי הוא מעל הכל משבר רוחני. נפלנו עמוק לתוך שחיתות ונרקיסים. הם מכתימים גם את אלה עם הכוונות הטובות ביותר. צניעות, חסכנות ושלמות נעלמו מאוצר המילים שלנו. העולם הפנימי הבלתי נראה של ערכים ואופי הוחלף במחזה ההופך את האזרח לצרכן פסיבי של טינופת.

עד שנוכל לשלוט במעשינו ורק אז ליצור קהילות שיכולות לדרוש צדק, עד שנוכל לסמוך על שכנינו, לדבר בכנות עם ילדינו ולקיים ערכים משותפים, לא נוכל לעמוד מול הכוחות שתפסו את השליטה במדינתנו. השחיתות המוסרית פירושה שרבים מאלה שמדברים על "חופש" ו"צדק" שמחים לקחת תשלומים סמויים שהם נמנעים מלדבר עליהם. גם לזה מוכרחים לשים סוף.

(12) שינוי מתחם המודיעין הצבאי

הצבא שנמצא מחוץ לשליטה מאפשר לתאגידים לקחת את דמי המס שלנו ולהעביר אותם ישירות לחשבונות הבנק שלהם באמצעות מכירות של כלי נשק יקרים מדי, לא בכפוף לבדיקה חיצונית או לבדיקות מדעיות. אנו זקוקים לגברים ונשים שמוכנים למסור את חייהם למען מדינתם. רגשות אצילות אלה שינו כיוון בצורה צינית. על הצבא ועל "הקהילה" המודיעינית שמקיפה אותו כחומה, להשתנות ולהקדיש את עצמם, מעל לכל, למיתון ושינוי האקלים ולהסתגלותם ולאיומי ביטחון אמיתיים אחרים.

יש להפנות את אומץ החיילים לחובתם המסוכנת של סיום שלטון ארצנו על ידי ענקיות דלק מאובנים ועוזריהם, ולהפנות אותם למשימה של שינוי הכלכלה שלנו. חיילים! אם אינכם יכולים לעמוד מול שליטי האנרגיה, כיצד תוכלו לקרוא לעצמכם אמיצים?

בניגוד לאזהרתו של ג'ורג' וושינגטון מפני הסכנות שב"קשירת השלום והשגשוג" עם כוונתן של מדינות זרות, פתחנו באמנות סודיות רבות המכוננות כלאחר יד "שיתוף מודיעיני" ו"שיתוף פעולה ביטחוני", המובילות אותנו לקטסטרופה כמו זו של 1914. באותו זמן, אפקט דומינו מחריד נוצר על ידי חוזים סודיים כאלה שגררו את העולם למלחמה קטסטרופלית.

כל מי שעובד בעבודות קבלנות בתשלום נמוך עבור ה-NSA, כל מי שחייב לקרוא את האימיילים האינסופיים שלנו, כל מי שנדרש להטריד אנשים פשוטים על רקע דברים מטופשים עבור תאגידים חסרים, הקשיבו לי! לכם אני אומר, "בואו איתנו! אין לכם דבר להפסיד מלבד השלשלאות שלכם."

(13) לעצור את ההשפעה המסוכנת של הטכנולוגיה על אזרחינו

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

התקשורת הארגונית מציגה את האבולוציה האקספוננציאלית של הטכנולוגיה כדבר חיובי. עם זאת, ברוב המקרים, חשיפה לטכנולוגיות חדשות כאלה גוזלת מאיתנו את היכולת להתמקד, מונעת מאיתנו את הכוח לחשוב בעצמנו, ומפשיטה מאיתנו את המודעות הדרושה לתפקד כאזרחים בחברה. הטכנולוגיה משמשת יותר ויותר כאמצעי לעורר אצלנו התמכרות וגירוי לטווח קצר. מוצרים כאלה מניבים רווחים, אך הם אינם מאפשרים לאזרחים להבין את חומרת המשבר העומד בפנינו.

אנו רוצים לקיים אינטראקציה עם אחרים ואנו זקוקים למשרות המאפשרות לנו לשתף פעולה עם אחרים. אבל כל מה שאנו נתקלים בו הוא הודעות מוקלטות, קופות אוטומטיות ושורות ארוכות של מחשבי-על המחשבים בקור רוח את רוחי התאגידים. אנו מוצאים עצמנו לגמרי לבדנו במדבר דיגיטלי. זה לא תאונה אלא פשע בכוונה תחילה.

עלינו לבדוק באופן ביקורתי כיצד הטכנולוגיה משפיעה על החברה לפני שאנו משתמשים בה. טכנולוגיה יכולה להיות מועילה מאוד, אך רק אם היא מיושמת על מנת לפתור את האתגרים האמיתיים בעידן שלנו, ולא אם משתמשים בה כדי להערים עלינו.

הבנה מדעית של מצב כדור הארץ שלנו ושל החברה שלנו, חייבת להיות המטרה שלנו תמיד. אנו מבלבלים בין מדע לטכנולוגיה על חשבוננו. כפי שכתב פול גודמן, "בין אם הוא מסתמך על מחקר מדעי חדש ובין אם לאו, הטכנולוגיה היא ענף של הפילוסופיה המוסרית, ולא של המדע."

14) לעצור את הקמפיינים האנטי-אינטלקטואליים שמנסים להפוך אותנו לטיפשים

אזרחינו נתונים לקמפיינים בלתי פוסקים המעודדים רגשות אנטי-אינטלקטואליים ומרתיעים חשיבה עמוקה על העולם. שינויים אלה בתרבות שלנו אינם טבעיים, אלא נכפים על ידי כוחות נסתרים המבקשים להפוך אותנו לצייתניים.

עלינו להעלות את רמת המעורבות האינטלקטואלית בכל פינה בארצנו ולעודד אנשים לחשוב בעצמם ולהציע פתרונות משלהם. קריאה, כתיבה ודיון הם קריטיים לתהליך זה ויש לעודד אותם. אזרחים לעולם לא צריכים לסמוך על דעות קלות דעת ושטחיות שמציעים ידוענים.

איננו יכולים לאפשר ליער הרעיל של חברות פרסום ויחסי ציבור לטמטם את האזרחות, לכפות עלינו תרבות של נרקיסיזם ולקדם את פולחן העצמי החתרני. אכן נורא הוא הנזק שכבר נגרם. אזרחינו מתעמתים עם שממה בנאלית שאינה מציעה דבר, אך השתלטה על כל ערוץ טלוויזיה, כבשה כל קניון והתנחלה בכל משרד.

על תעשיית הפרסום ויחסי הציבור להיות כפופים לתקנות המחמירות ביותר כך שאזרחנו ייחשפו לתמונות בתקשורת המעודדות מעורבות אינטלקטואלית ותומכות בקהילה בריאה. לאזרחים יש את הזכות לקרוא מאמרים ולצפות בשידורים, שמתארים את מציאות חיינו באופן מדעי, והזכות לא להיות כפופים לתוכניות המחזיקות כמודל לחיקוי סצנות מחייהם המפנקים של העשירים.

15) להחיות את עקרון שבע הדורות של אירוקוי - לסיים את פולחן הצמיחה והצריכה

למרות שלחוקה של אומת אירוקוי הייתה השפעה עמוקה על חוקת ארצות הברית, התמקדוה בקיימות נעלמה באופן טרגי מעיני אבותינו המייסדים. אסור לשכוח את המסורות של האירוקויים ושל אומות הילידים האחרות. עיקרון "הדור השביעי" של אומת אירוקוי דורש שנבחן כיצד החלטותינו כיום ישפיעו על חיי צאצאינו בעוד שבעה דורות. עיקרון זה הוא

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

מדעי ורציונלי, והוא עומד בניגוד בולט להנחה הבלתי רציונלית כי האוקיאנוסים, היערות ושטחי הדשא הם סחורות השייכות ליחידים או לתאגידים, וניתן להשמידם לטובת רווח אישי. יש להוסיף לחוקה את עיקרון "הדור השביעי" כתיקון, המשמש בסיס להערכה מוחלטת של הנחותינו הכלכליות והתרבותיות.

עלינו להפסיק להשתמש במונחים מטעים כמו "צמיחה" ו"צריכה" כדי להעריך את טובת האומה. עלינו לשקול יחד את הבריאות של כל אזרחינו, את הבזבז של הסביבה ואת שגשוגם של חיות בר וצמחים. שיתוף פעולה הינו חיוני להישרדותנו. איננו יכולים לפתור בעיות באמצעות תקציבים אם אותם תקציבים רק מעודדים תלות בכסף. עלינו ליצור מערכות חליפין בין אזרחים כדי ששכנים יוכלו לסייע זה לזה ולהקים תוכניות לתמיכה הדדית שהופכות את המשפחות והקהילות לעצמאיות. לא ניתן לספק שירותי בריאות רק על ידי השלכת כספי ממשלה מחשבון אחד למשנהו. עלינו גם לעודד אזרחים לדאוג זה לזה, ללמוד מספיק על תרופות, תרופות טבעיות ופעילות גופנית נכונה, כך שיוכלו לרפא מחלות רבות בכוחות עצמם מבלי לשלם כסף כלל.

(16) חקלאות לעם וכלכלת מזון בריאה והוגנת

העלייה המהירה בטמפרטורה שמביאה להתחממות הגלובלית תגרום לעלייה אקספוננציאלית בעלות המזון בעשור הקרוב ותהפוך את החקלאות שוב לפעילות הקריטית ביותר עבור ההישרדות. אפילו לא התחלנו להתכונן לקטסטרופה הזו. עלינו להשאיר מאחורינו מערכת פושטת רגל זו של חקלאות תעשייתית ולחזור לחקלאות על ידי העם ועבור העם. יש לחלק את האדמות למספר רב של אזרחים שישמשו כחוות משפחתיות. אין מה להתאבל או לזלזל בזה. האדמה והמים שהעניקה לנו אמא אדמה מעולם לא היו, ולעולם לא יהיו, נחלתם של תאגידים. יש להסדיר את כל מערכת ההפצה לחקלאות וכך להפוך אותה להוגנת.

חשוב הרבה יותר לייצר מזון באופן שאינו פוגע באדמתנו ובמים מאשר למעטים להרוויח הון מייצוא חקלאי. האמריקנים חייבים לאמץ חקלאות אורגנית בת קיימא, ולעשות זאת כעת.

(17) גם המפלגה הרפובליקנית וגם המפלגה הדמוקרטית אינם מתוארים בחוקה קרקס ההדחה בעל שלוש הטבעות גילה לנו כי למערכת הפוליטית הנוכחית אין שום קשר לחוקה. הממשל מת והפוליטיקה הצטמצמה לקטטה בין ארגוניים שדלניים, בנקאי השקעות, מומחי תקשורת ועשירים שהם משרתים. התקשורת, שכבר זמן רב זנחה את השאריות של השלמות העיתונאית שלה, רק מעודדת את המתאבקים כמו אספסוף שיכור. כל הדיונים סביב גיבוש ויישום המדיניות חייבים להתנהל בצורה שקופה בתוך משרדי הממשלה המוגדרים בחוקה.

אולם כיום, המדיניות נעשית על ידי תאגידים, או בדיונים בתוך מפלגות פוליטיות אטומות שלא נותנות דין וחשבון, באופן שאינו חוקתי בעליל. אל תפלו לתרמית. המפלגה הדמוקרטית והמפלגה הרפובליקנית אינן מתוארות בחוקה והן אינן מייצגות את הרוב המכריע של אזרחינו.

שָׁמָּה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

השארית ההחלטות על מדיניות למפלגות פוליטיות שאינן מוסדרות בחוקה היא גם פלילית וגם לא חוקתית, ויש לעצור מנהג זה.

מפלגות פוליטיות מהוות מקום מתאים לאזרחים ברמה המקומית כדי להיפגש ולחלוק רעיונות. החוקה אינה מעניקה למפלגות הדמוקרטיות והרפובליקניות שום תפקיד בממשל או בגיבוש המדיניות.

כלכלה דמוקרטית

27 באפריל, 2020

משבר הקורונה אינו תוצאה של נגיף אחד. אף נגיף יחיד לא יכול היה ליצור חוסר וודאות ופחד כה עמוקים בארצנו; אף מחלה לא הצליחה לשחרר תיעוב ואמביוולנטיות איומה ברמה הזאת.

לא, אנו מתמודדים עם קריסת מערכת כלכלית שהתנפחה בכל כך הרבה אוויר, שנהייתה כל כך מושחתת על ידי הקלות נגזרות וכמותיות, כל כך מדוללת על ידי רכישת מניות ומוצרים פיננסיים אחרים שבושלו על ידי מומחים שיודעים, טוב מכם, מה הכי טוב עבורכם. במילה אחת, הכלכלה כבר לא קשורה לחיים שלנו. זה הפך לממלכה אתרית, ממלכת הונאה שבה בעלי העוצמה חיים בטירות הנמצאות על ענן של מומחים שחושבים שהם יודעים, טוב מכם, מה האינטרסים שלכם.

"כלכלה" זו, אם זו המילה הנכונה עבור זה, לא הייתה קשורה אלינו, לאנשים עובדים שמנסים להאכיל את ילדינו.

אנו צופים ללא תקווה במדינתנו נקרעת, מחוץ לשליטתנו, מעבר לידיעתנו ומעל הרמה שלנו.

הכלכלה קרסה, ועלינו לבנות אותה מחדש.

אך אם ננסה לשחזר את הבית הנרקב שעמד שם קודם, עתידנו יהיה עגום.

הפדרל ריזרב אינו יכול להדפיס עבודות, או להדפיס אוויר נקי או מים טהורים. למעשה, כל עוד הממשלה נותרה אסירה של העשירים ובעלי העוצמה, היא אינה יכולה לעשות דבר. עלינו לחתוך את החוטים של מפעיל הבובות הערמומי הזה; עלינו ליצור ממשלה וכלכלה של העם, עבור העם ועל ידי העם.

המטבע המניע את המהפך המהיר של כלכלתנו הוא מטבע הפחד; הוא מתפשט כמו וירוס מחריד, ומטיל ייאוש ואי ודאות בכל דבר בו הוא נוגע. זהו מידאס מפלצתי שהורס כל ערך וכל טוב.

ומה עם הצ'ק ההוא של האלף דולר שהם אמרו שהם ישלחו אליכם בדואר? האם הדואר עדיין ישלח את הדואר? האם אלף דולר עדיין יוכלו לקנות את אותה כמות אוכל, או של נייר טואלט, בעוד חצי שנה? אין ספק שבנקי ההשקעות שמשערים בנגזרות לא צריכים לחכות כל כך הרבה זמן לתשלום, וגם חברות דלק המאובנים ההורסות את האקלים שלנו. אך איננו חייבים שממון יכתיב לנו את הכללים. אנו כאזרחים יכולים להשתלט על כלכלת אומתנו ואנו יכולים לשנות אותה. מהפך זה לא יתחיל במשרדים הנוחים של ועדת הסנאט, וגם לא בבתי הקפה היפים שאליהם מגיעים הבנקאים בבלקסטון או מורגן סטנלי.

לא, ההתאוששות מאסון זה לא תסופק על ידי מי שיצר בכוונה את המשבר הזה. ההצלה הפעם לא תגיע על ידי הליכה בעקבות אותו חזיר נפוח שהוביל אותנו לשחיטה עוד בשנת 2008.

מהי כלכלה?

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

מהי כלכלה? זה נראה כמו שאלה כל כך פשוטה שהיא מתחת לכבודם של מומחים פיננסיים שמתאמצים בתוכניות חדשות לספר לנו איך הדברים צריכים להיות, שמרצים לנו על שיעורי ריבית ותחרותיות, בעוד שהם מציעים את המיטה שלהם בסתר.

הבה נתמקד בשאלה קריטית זו שהיינו אמורים לשכוח ממנה בבהלה הנוכחית. ליסודות הכלכלה אין שום קשר למשוואות המורכבות המיוצרות במדע הפסאודו של הכלכלה במטרה להפחיד אותנו. זו פארכה עמוקה שמומחים מניחים שאדם שלא למד קלקולוס אינו מסוגל להבין כלכלה. אך יסודות הכלכלה פשוטים. יסודות הכלכלה מבטיחים כי לכולנו יש אוכל בריא לאכול, מקום נקי לחיות בו ועבודה משמעותית התורמת לרווחת החברה. בנוסף, צריך להיות זמן בימינו לביטוי אמנותי, לחקירה רוחנית, לטיפול בבני משפחתנו וחברינו האהובים ולהשתתפות בקהילה המקומית שלנו. כידוע, מי שחיהם הם בעלי משמעות רוחנית, אלה שאוהבים את עבודתם ומרגישים בנוח עם המשפחה והחברים, אינם חשים צורך להוציא כסף רב או לגור בבית גדול. הערך המסורתי של חסכנות, לעומת זאת, נהרס בחמישים השנים האחרונות. במקומו תאגידים הקימו מקדש לפולחן העצמי, לחמדנות ולנרקיסיזם. את הצעדה הזו לעבר ריקבון מוסרי מובילים עשירי העל כיום. אני רוצה לשתף אתכם בציטוט המתאר את העשירים מאוד מאת הסופר פ' סקוט פיצג'רלד:

"תן לי לספר לך על העשירים. הם שונים ממך וממי.
הם משיגים ונהנים מוקדם, וזה עושה להם משהו,
גורם להם להיות רכים במקום בו אנחנו קשים, ולציניות במקום בו אנו בוטחים, באופן שלמעט אם נולדת עשיר, קשה מאוד להבין אותו.
הם חושבים, עמוק בליבם, שהם טובים מאיתנו
כי היינו צריכים לגלות בעצמנו את הפיצויים וההפוגות של החיים."

מה שנמכר לנו כ"כלכלה" מורכב בעיקר מפעילות ספקולטיבית של שוק המניות, ומהעברת סכומי כסף עצומים ברחבי העולם על ידי בנקים להשקעה. והבנקים צמאי הדם האלה אפילו לא מנוהלים על ידי אנשים, אלא על ידי מחשבי-על קרים אכזריים המחשבים רווחים עד לעשרים נקודות עשרוניות.

כלכלה כוזבת זו מקדמת צריכה חסרת נפש ומושחתת; היא דורשת מאיתנו לקנות ולבזבז מזון, שניסע במכוניות כדי להגיע לעבודה, שנצפה בפורנוגרפיה, ונקנה מוצרי קוסמטיקה ובגדים קלים כדי להיות מאושרים, כדי להיראות מצליחים. כלכלה זו של נראות בושלה על ידי חברות יחסי ציבור ומפרסמים כדי לגרום לנו לקנות.

הצריכה היא הליבה של המערכת הכלכלית הזו. אך איש אינו רשאי להטיל ספק באליל השווא הזה. ההנחה היא שאנחנו חייבים לבזבז דברים, כמה שיותר יותר טוב, כל יום, כדי שהכלכלה תצמח. חלק גדול מהכסף שאנו משלמים במיסים, במישרין או בעקיפין, מממן תאגידים מבוססי צריכה ומעודד אנשים לצרוך ובכך להרוס את הסביבה. התהליך הזה מביא מעט אושר, אך הוא מוריד מהחוויה שלנו, מוחץ את הרוחניות, את היחסים האישיים וממעט את החיים לכדי מרדף אחר דברים שטחיים.

צמיחה היא התאום הצמוד של הצריכה המייצג במספר כמה אנו הורסים. אם נסתכל על הכחדת המינים, התחממות האוקיינוסים, העוני באומה שלנו, אנו יכולים לראות שאין צמיחה אמיתית. עם זאת גורדי שחקים ריקים וקניונים ממשיכים להיבנות, פלסטיק ובשר מועברים ללא צורך אל מעבר לאוקיינוסים במרדף אחר עושר ארעי.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

אם אנו מגדירים את הכלכלה במונחים של צמיחה וצריכה, אם נניח שהדבר היחיד שאנו יכולים לעשות כדי לשפר את הדברים הוא העלאת או הפחתת ריביות, זה אומר שלאהבתכם למשפחה שלכם, למאבק המוסרי שלכם עבור עולם טוב יותר, להחלטה שלכם להיות חסכנים, להחלטה שלכם לכבד את המסורות של הוריהם, אין שום ערך. אתם אמורים לזרוק הכל ולקנות דברים חדשים, דברים אופנתיים, בקניון.

ישנם פשעים אחרים האורבים מאחורי הכלכלה הכוזבת הזו שעליכם לדעת עליהם.

אתם מחזיק בידים את פיסות הנייר המודפסות, מה שאנחנו מכנים כסף.

נאמר לכם שיש להם ערך. אתם יכולים להחליף אותם בחנות כדי להשיג אוכל, או מחשב, או מכסחת דשא. אבל מאיפה הערך הזה מגיע? מדוע אתם יכולים לבצע את ההחלפה הזאת? ולמה כל כך הרבה מאיתנו תלויים בתאגידים, ולא באנשים, שיספקו את זה?

בימים ההם המטבע היה מגובה בזהב, ויכולתם לקחת את הכסף שלכם ולהחליף אותו בזהב. אבל אמריקה ויתרה על תקן הזהב זה מכבר.

הערך של הכסף הזה לא מגיע משום חוזה, שום הסכם, בינכם לבין הקהילה שלכם. את הכסף הזה מכניס הפדרל ריזרב, ארגון דו משמעי ולא מוסדר המנוהל על ידי בנקים פרטיים לטובת רווח של מעטים.

השכר שלכם קונה פחות ופחות בגלל שהבנקים יוצרים כסף משום מקום באותה קופסה שחורה מרושעת של פיננסים. הרס חייכם כלל לא מפריע להם. למעשה, הם שמחים שאתם תלויים בהם. אתם כל כך מפחדים לאבד את העבודה שלכם, שאין לכם זמן לשאול לאן נעלמו טריליוני הדולרים האלה שהם יצרו כדי לשלם לספקנים לאחר ההתרסקות האחרונה. כל הכסף שהם יוצרים באמצעות קסם פותח את הדלת להיפר אינפלציה. כאשר תגיעה ההיפר אינפלציה, עלות כיכר לחם עשויה לעלות מ-\$3 ל-\$10, או אפילו ל-\$1,000, תוך פרק זמן קצר. זה קרה בעבר בנסיבות דומות.

כלי התקשורת השקרנים לא יספרו לכם כלום, אבל הכתובת נמצאת על הקיר. האמת היא שהאינפלציה של מזון ושירותים כבר גבוהה בהרבה ממה שדווח בעשור האחרון. אתם יודעים זאת מניסיונכם. אתם לא צריכים פרופסור מהרווארד שיספר לכם את זה.

הכסף היום לא מעוגן בשום דבר. ערכו נקבע על ידי רשמים, מצבי רוח והתרבות. לכסף יש ערך בכך שאנשים סומכים על ארצות הברית וסומכים על המערכת העולמית בה הוא ממלא תפקיד מרכזי. אם הם יפסיקו להאמין בארצות הברית, או במערכת העולמית ההיא, אז הכסף שלנו לא יהיה שווה הרבה. יש הרבה סימנים לכך שאמון זה מתמוסס בעוד אני מדבר.

הבנקאים ניסו לוודא שהדולר שומר על ערכו תוך כדי הדפסת כסף כדי לרפד את הכיס שלהם. הם השתמשו בשני קסמים.

ראשית, הם עודדו את השימוש בכוח צבאי וטיפחו את המיליטריזם בקרב העם. המיליטריזם אפשר להם להרוויח טריליוני דולרים ממכירות נשק, קידום מלחמות חסרות טעם ופנטגון שהפך לחור שחור לכסף. השימוש בכוח צבאי גרם לארצות הברית להיראות חזקה וזה, עד כה, עזר לשמור על ערך הדולר למרות שהוא לא מגובה בכלום.

אבל הבנקאים קשרו גם את הדולר לנפט, ועבדו ללא הפסקה כדי לוודא שהנפט נמכר בדולרים אמריקניים וכי היצרנים הגדולים של נפט משתמשים בדולר בכל העסקאות. יצירת ערך זו באמצעות קידום נפט הינה פלילית. נפט הורס את

שְׁמָה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

האקלים שלנו וחורף את דינם של ילדינו לעתיד עגום. עם זאת, למרבה הצער, הנפט מגדיר את הכלכלה שלנו, מה שמכריח אותנו להשתמש בפלסטיק חד פעמי, מכריח אותנו לנהוג ברכב ומכריח אותנו להשתמש בחשמל שהם מספקים.

תאגידים משתלמים למומחים כדי להעמיד פנים שזיהום הסביבה שלנו, מה שגורם לאנשים לנהוג שעות מדי יום, הוא טבעי. ודמם של צעירים אמריקנים זורם במלחמות זרים כדי שניתן יהיה להדפיס כסף עם השמן השחור והנוזלי.

התלות של הכלכלה שלנו בנפט הובהרה בהתרסקות מחירי הנפט האחרונה. אירוע זה הביא לקריסה מוחלטת של הכלכלה המקומית. התלות בנפט גורמת לכך שאנשים רגילים נהרסו על ידי קרבות לא ברורים בין העוצמתיים. חלקים אדירים באוכלוסייתנו נקשרו בכוח למשק הנפט (בין אם הם בונים כבישים מהירים, עובדים בבתי זיקוק, בתחנות דלק או במוסכים).

כלכלה של העם, עבור העם ועל ידי העם

הכלכלה לא קרסה; היא השתנתה באופן בסיסי כך שהיא משרתת רק קבוצה זעירה של עשירים. אנו עומדים בפני אבדון אם אנו עוקבים אחר עצתם המטופשת של הכלכלנים שאומרים לנו שיש לנו רק אפשרויות להעלות או להוריד את הריבית, או להדפיס יותר כסף, או להדפיס עוד יותר כסף.

הכלכלה חייבת להיות דמוקרטית והיא חייבת לקחת חלק. יש לספק לכל האזרחים ידע על הכלכלה האמיתית באופן שקוף באמצעות עיתונות כנה, ויש לתת להם את ההשכלה הדרושה להבנת האופן שבו כלכלה זו פועלת. יש לספק להם את האמצעים ליצור ערך, לייצר סחורות ושירותים התורמים לחברה, ואת האמצעים להחליף את הסחורות והשירותים זה עם זה, או למכור אותם זה לזה, ברמה המקומית והלאומית.

אבל את רוב הפעילויות הכלכליות הללו בימינו מבצעים תאגידים מסיביים כמו וולמארט, תאגידים שמרוויחים עשרות מיליארדי דולרים לבעליהם תוך שהם משלמים שכר רעב לעובדים. עובדים ו"צרכנים" (כפי שאנו מכנים אזרחים שאין להם אופציה להחליט איפה הם קונים) אינם רשאים להציע הצעות כיצד יתנהלו שווקים, מסעדות, חנויות או עסקים אחרים. יתכן שתעבדו בחברה כמו וולמארט לכל החיים, אך לא תקבל שום מניה (בעלות כלשהי) ויתעלמו מהדעות שלכם לחלוטין. למעשה, מעודדים אתכם להיות פסיביים, לחשוב רק על אכילת אוכל, על צפייה בסרטונים מטופשים או על קריאת מגזיני אופנה. פסיביות זו אינה מקרית.

עושרם של מנהלי תאגידים אלה אינו תוצאה של הגאונות או החדשנות שלהם. חברות אלה מקבלות הלוואות מסיביות מהבנקים, הלוואות המגובות על ידכם, במשך עשרות שנים בריבית נמוכה. בכסף הזה הם יכולים להוציא את כל המתחרים הקטנים יותר (כמוכם), או כמו אמא וחנות הפופ שההורים שלכם ניהלו) מחוץ לעסקים בצורה אכזרית. האמת, אם לרשתות השיווק הגדולות לא היה את כל הכסף החינמי הזה, החנויות הלא יעילות, הבזבזניות והמושחתות שלהן לא היו יכולות להתחרות בכלכלה מקומית בריאה המנוהלת על ידי העם.

וזכרו, כאשר אותם בנקים, שאינם דמוקרטיים ואינם שקופים, מדפיסים את כספם משום קום, הם מפחיתים בכך את ערך הכסף שלכם.

אבל יכולה להיות כלכלה שמביאה לנו עושר רב ללא הרס אקולוגי ורוחני. אנחנו יכולים לבנות בתים שמחזיקים חמש מאות שנה. אנחנו יכולים להשתמש ברהיטים ששורדים מאה שנה, וללבוש בגדים עם אורך חיים של שלושים שנה. אנו יכולים לחלוק כלים וכישורים עם שכנינו - ובכך להפחית את

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאַרְץ

ההוצאות תוך שיפור הבריאות שלנו. אין לנו שום צורך במהפכה תעשייתית הרסנית רביעית המשתמשת בבינה מלאכותית כדי להפוך אותנו לצייתניים.

אם הייתה לנו כלכלה דמוקרטית, תהיה לכם זכות באותה מידה, ואפילו יותר, לקבל הלוואה כמו של וולמארט. אם תרצו פאנלים סולאריים, או טחנת רוח, שיאפשרו לכם לייצר אנרגיה משלכם ובכך להציל את כדור הארץ שלנו, ובכך להיות עצמאיים מחברות הנפט שטורפות אותנו, אז הבנק, בו תחזיקו מניות, ילווה לכם את הכסף שאתם צריכים באמצעות הלוואה בריבית נמוכה למשך 50 שנה. זה יהפוך את אנרגיית הרוח, או את אנרגיית השמש, לזולה יותר מדלק המאובנים המסוכן שהבנקים רוצים לדחוף לכם בגרון.

לא יהיו יותר שטיפות מוח שעושות לנו חברות הפרסום שמעודדות נרקיסיזם, פולחן עצמי וצריכה חסרת מחשבה. העסק המסוכן הזה הרס את המשפחות שלנו וקרע את השכונות שלנו.

הרבה מאיתנו, רובנו, מובטלים עכשיו; אנחנו נמצאים בסגר בבית. אנו נהיים תלויים עוד יותר בממשלה מושחתת. פתאום אנחנו צריכים משהו שישלח לנו צ'ק שיעזור לנו לקנות אוכל.

זה השלב שלפני כלכלת העבדים. הדברים שלי חריפים כל כך, שרבים לא רוצים לשמוע אותם. הם רוצים לפטור דיבורים מסוג זה כקשקושים של תיאוריות קונספירציה. אבל זה המקום שבו אנו מוצאים את עצמנו כיום.

אז מה עושים?

ישנם שני צעדים קריטיים ליצירת כלכלה דמוקרטית, שיתופית ובר קיימא.

ראשית, עלינו לארגן את עצמנו ברמה המקומית כדי ליצור כפרים אמיתיים המורכבים מחברי הקהילה שלנו. נתגבר על מוצאים אתניים ותרבותיים, ונעבוד יחד למען הכלל. קהילות אלה ייצרו ערך משלהן ויתכננו פעילויות משלהן. הם לא יתנו לבנקים ולתאגידים הלאומיים להפריע. בסופו של דבר ניצור הן ייצרו בנקים וקואופרטיבים משלהם, עצמאיים לחלוטין. הצעד הראשון יהיה לחתום על חוזה בין חברי הקהילה הבודדים ולקיים סדרת פגישות עבודה בה אנו, לא פוליטיקאים שמשלמים להם יותר מדי,

חושבים עצמנו מה צריך לעשות ואיך לעשות את זה.

השלב השני יהיה יצירת מוסדות מקומיים, לאומיים ובינלאומיים בממשל ובחברה האזרחית, שיגנו על מאמצי האזרחים מפני התערבות של העשירים ובעלי העוצמה. יש להפוך את הממשלה למוסד שיכול לקחת את טריליוני הדולרים שהעשירים עוקצים, ושיכול להבטיח שתהליך קבלת ההחלטות בעם שלנו לעולם לא מוצע למכירה.

אבל אסור לנו להיות נאיביים. ניתן להשתמש בממשלות להחזרת הדמוקרטיה והשוויון, אך ניתן להשתמש בהן באותה קלות למטרות רעות. יתר על כן, אפילו מבצעי הרפורמות האמיצים ביותר יכולים להיות מוצפים, או להינעל בכלוב מזהב, אם הם מנסים לבצע שינויים מהפכניים, או אפילו מעט שיפורים, במערכת מושחתת.

לא נוכל ליישם מדיניות ברמה הלאומית והבינלאומית אלא אם כן יש לנו תמיכה עוצמתית מסודרת ומעודכנת, מצד אזרחים ברמה המקומית. הם לא יהיו מאורגנים רק לקראת בחירות חולפות, אלא להילחם על כלכלה כנה וצודקת מדי יום.

הקבוצות השופות והדמוקרטיות שלנו ייצרו כלכלה משלנו, כנה, שקופה ואתית.

איננו זקוקים ואיננו מצפים לאישור או תמיכה מוושנינגטון, או מאנשים עם סמכות כלשהי. אם הארגון שלך מנוהל בצורה של ממשלה אתית ומחויבת, אז הממשלה "כביכול" תתחיל ללמוד מכם, לקחת מכם השראה. זו תהיה דרך חכמה בהרבה לשנות את ארצנו מאשר לבחור בקוסמים.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

בניגוד לארצות הברית של לפני שישים שנה, לרובנו אין ממש דרך לייצר אוכל, רהיטים, או כלים באופן מקומי. השתמשו בכל מה שנלקח במהלך הטקסים המתועבים כדי לספק את האלים האפלים של הטכנולוגיה והגלובליזציה. אנחנו קונים פריטים מיותרים מכיוון שהתקשורת אומרת לנו שאנחנו חייבים להיות אופנתיים יותר, מודרניים יותר משכנינו. איננו מכירים בסמכותם של בנקים, מיליארדרים ושחקנים אחרים שיוצרים כסף משום מקום ומפזרים אותו על חבריהם.

הפעם אנחנו לא הולכים להוציא לחופשי את אותם פושעים; לא, הממשל שלי הולך להחרים את כל הנכסים שצברו באופן לא חוקי ולקחת את כל הכסף המזויף שיצרו יחד עם חבריהם בבנק הפדרלי. באמת, המסיבה הסתיימה.

אנו בונים כלכלה שמתחלקת בינינו, האזרחים, כלכלה שאנו יוצרים, ומפתחים, ברמה המקומית, וברמה הלאומית, ובאמצעות שיתוף פעולה עם אזרחים אחרים ברחבי העולם, אנשים כמונו. אתם יודעים הרבה יותר טוב מבנקאים מקצועיים, אנשים שמשערים בחוזים עתידיים ובמטבעות זרים, מה נחוץ לכלכלה בריאה ולקהילה שלכם.

אני בטוח שברגע שאתם תהיו במושב הנהג, תרגישו תחושת מחויבות עמוקה לעזור לילדיכם ושכניכם. אם יש רווח שניתן להשיג מהאוכל שאתם אוכלים, או מהכלים בהם אתם משתמשים, הרווח הזה אמור לחזור אליכם, לילדים ולשכנים שלכם - ולא להגיע לכיס של הספקרים.

ומה עם מגפת הקורונה הזאת? זה הפך לחגיגה של עשירים ובעלי עוצמה. העשירים באמריקה הוסיפו עוד 280 מיליארד דולר לכיס שלהם, בזמן שאמריקנים רבים מוצאים עצמם נעולים בבית, עומדים מול הסכנה, לראשונה מאז שנות השלושים של רעב.

אבל בבקשה, אדון בנקאי, אל תבין אותי לא נכון! אני מבין לחלוטין את עמדתך. עשית כזה הון מ-COVID-19 שאני בטוח שאתה בקושי יכול לחכות ל-COVID-20! היית מת לעוד חיסונים נגד נגיפים, אך בהחלט לא לטפילים. תנו לי לסיים עם כמה מילים על הקמפיין שלנו. חבר קרוב שאל אותי אתמול מאיפה אנחנו מקבלים מימון. לדבריה, זה לא אפשרי שעצמאי, במיוחד אחד שאינו פופולרי בקרב העשירים, בעלי העוצמה, בקרב השדלנים והיועצים, יגייס את הכסף הנדרש לקמפיין. זה מה שעניתי לה,

"גיליתי עובדה יוצאת מן הכלל לפני כמה ימים. גיליתי שהדבר היקר ביותר בעולם הוא האמת, ולמרות שאפשר לשלם עליו מחיר עצום, במונחים כספיים, האמת היא חיונית לחלוטין. למעשה, האמת תשחרר אותך." תודה שהקדשתם לי מזמנכם היקר.

תנועתיות, תלונתיות וקוסמויות

16 במאי 2020

כיום, כאשר קצב ההתמוטטות הכלכלית, המוסדית והתרבותית בארצות הברית עולה, כמעט כולם יכולים לחוש שמהו לא בסדר במדינה שלנו, שהעיתונים ותחנות הטלוויזיה אינם יכולים לעשות דבר. נראה שאנחנו חסרי אונים ואין לנו את היכולת לעצור את הפיכת ארצנו למדבר מוסרי, וגורלנו נחרץ להצטמצם למעמד של עבדים המשרתים קומץ של אנשים עם עוצמה.

אך מדוע, אם כל כך הרבה אנשים מודעים לסתירות העמוקות בתרבות שלנו, לתיעוב שנמצא מתחת לפני השטח, מדוע אנו נשארים משותקים? מדוע אנו כל כך משוכנעים שלא ניתן לעשות כלום בנידון? מדוע כל כך הרבה צעירים אמריקנים מוכשרים מתקשים להקים ארגונים, לוודא שכל פעולה מתמקדת בשינוי החברה שלנו, בעבודה משותפת עם שכנים ליצירת חברה טובה יותר?

לשיתוק זה יש מספר הסברים. אנו ספוגים בתרבות צריכת הסוכרזית שנוצרה על ידי חברות פרסום בשבעים השנים האחרונות. האמבטיה החולנית הזאת שללה מאיתנו את כוחנו כאזרחים, והפכה אותנו לצרכנים של תמונות ורגשות.

אנו צופים בידוענים מהטלוויזיה מדברים על הכל מלבד מה שקריטי למדינה שלנו כחלק מקרבנל מקאברי. די לומר שהאומה שלנו סבלה מפצע קשה לפני עשרים שנה שהפך זה מכבר לנמק. במקום לחתוך באומץ את האצבע הנגועה ולעצור את הריקבון, כיסינו שמנו עליה פלסטר ונתנו לרעל לחדור אל הוורידים שלנו, בלתי נראה ובלתי נשמע, עד שהזיהום הגיע לכל פינה בגוף הפוליטי.

שם אנו נמצאים כעת. לאלו שעדיין יש עבודה, אתם יכולים ללכת לסטארבקס ולנהל שיחה נעימה עם חבר על חיי המשפחה. אולם רובנו חוזרים מיום ארוך של ניסיון לעשות משהו, כל דבר, עובדים אך לא מקבלים שכר. בקושי יש לנו כוח לבשל ארוחת ערב לילדים שלנו. אנחנו מרגישים חסרי תקווה וכך גם כל מי שסביבנו. אנו שומעים סיפורים על כך שהסגר יסתיים בקרוב - אבל אף אחד לא באמת מאמין בזה.

המשימה הדחופה ביותר עבורי, כמועמד עצמאי לנשיאות, הוא להביא לכם קצת תקווה ולסלול דרך שהיא יוזמת, ולא רק מגיבה לדרישות הולכות וגוברות מאינטרסים כספיים והחלקים הממשלה עליה הם שולטים.

אני רוצה לדבר על שלושת המגמות באמריקה שתרמו למצב עצוב זה, כזה שבו אנו מרגישים שאין לנו שום חופש, שום כוח, ולכן בסופו של דבר אנחנו מושלכים ומרותקים על ידי כוחות בלתי נראים. אנו חשים את זרימת הכוח הלא ברורה מאחורי פני השטח בקניון, בסלון ובמשרד שלנו.

שלושת המגמות ששדדו מאיתנו את חירותנו, שללו מאיתנו כל אמן במעשינו, הן "תנועתיות", "תלונתיות" ו"קוסמויות". מונחים אלה אינם מוכרים ואולי מעט צורמים. הם אמורים להיות לא מוכרים וצורמים, כי אנחנו רוצים להעיר אנשים, לנער אותם

מהתרדמת שלהם כדי שנוכל לחשוב בעצמנו, כדי שנוכל להאמין שאנחנו יכולים לשנות את העולם הזה.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

הרבה יותר חשוב לי לזעזע אתכם מאשר לצטט אמרות נדושות על האופן שבו הדברים יכולים להיות נהדרים אם נבצע כמה תיקונים קלים.

הבעיה הראשונה היא "תנועתיות".

"תנועתיות" מתייחס לארגון של תנועות גדולות הכוללות כינוסים ציבוריים, גיוס כספים וקמפיינים לקידום חתימה על עצומות ואיסוף המלצות עבור גישות או מדיניות כלשהן.

התנועות מתמקדות בחשיפה, ביצירת תמונות ודרישת תשומת לב מאוכלוסייה מדוכאת ומיואשת באמצעות עיתונים ומדיה חברתית למטרות רווח.

מנהיגי התנועות הללו מקבלים חשיפה בתקשורת הארגונית בה הם מפרסמים ספרים ונפגשים עם פוליטיקאים מפורסמים, זמרים פופולריים, בני מלוכה וסלבריטאים אחרים.

את הדוגמאות הטובות ביותר לתנועות ניתן למצוא באופוזיציה הכושלת שיצאה נגד מלחמת עירק בשנת 2002, במאמץ לטפל בהתעללות מינית בנשים באמצעות תנועת "Me Too", ובצעדים שננקטו להגברת המודעות לשינויי האקלים כפי שנראה בפעילותה של גרטה טונברג.

פעילויות אלה דורשות זמן רב, הן ממלאות אלפי פרסומים בפייסבוק ודורשות תקציבי עתק. התנועות נותנות את הרושם שמשו או אכן משתנה, אך הן מספקות תוצאות שוליות, ולעתים קרובות גונבות את תשומת הלב מאנשים ופעילים אחרים המסוגלים להקים ארגון יעיל יותר.

מי שנקלע ל"תנועות" לעיתים קרובות הם אנשים כנים שלא מודעים לחוסר היעילות של מעשיהם.

ההפגנות נגד התוכניות של ארצות הברית למלחמה עם עירק, החל מספטמבר 2002, הן דוגמה קלאסית לתנועות. ההפגנות נגד המלחמה היו בהחלט מרשימות,

היה בהן את הפגנות ההמונים המתואמות הגדולות בעולם ובהיסטוריה - או כך לפחות נאמר לנו.

היו גם מאות פקידי ממשל, ואפילו כמה פוליטיקאים, שלקחו צעד אמיץ קדימה והביעו התנגדות לממשל בוש. אך אף אחד מהמאמצים מעוררי ההשראה הללו לא היה יעיל מספיק על מנת לעצור מלחמה חסרת טעם שנועדה להעשיר את קומץ האליטות. ההפצצות המשיכו ללא הפרעה, והסכסוך נמשך עד היום.

מה השתבש? איך יכול להיות שאנשים רבים מפגינים ועדיין מספר זעיר של עשירים ובעלי עוצמה יכולו לקבל החלטה כה מסוכנת ללא חשש לענישה?

מדוע היו כל כך מעט דיונים רציניים לגבי הסיבות שבגינן המחאות הללו נכשלו בצורה כה קשה?

פיתו אותנו לחשוב שהשגת תשומת לב תקשורתית היא קריטית. ההנחה המרכזית של "תנועות" היא שאם הרבה אנשים יודעים את האמת, איכשהו זה ישפיע על תהליך קבלת ההחלטות של האליטות. אף אחד לא שוקל אפילו את האפשרות שלעשירי העל עשויות להיות מערכות ערכיות שזרות לנו ביסודן.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

התקשורת מציינת כי מטרה חייבת לקבל מספיק תשומת לב ואישור של ידוענים כדי להיות תנועה לגיטימית. אבל אנחנו שוכחים שסלבריטאים הם סחורה שהתקשורת מוכרת.

התנועתיות היא תהליך שבו האזרחים משוכנעים כי פעולותיהם מקבלות ערך על ידי מדיה ורשתות חברתיות המנוהלות למטרות רווח, ולא כדי להציל את העולם. כסף נוצר על בסיס פעילויות קידום מכירות המגדילות את המעורבות. הצלחה אינה מעניינת את תאגידי התקשורת הללו.

הפעילויות שמדווחות באופן נרחב על ידי התקשורת-למטרות-רווח אינן יכולות להיות פעילויות שיפחיתו את הרווחים שלהן. פירוש הדבר הוא שהתנועות עליהן מדווחים אינן יכולות להיות עצמאיות כלכלית והן אינן יכולות להפנות את תשומת הלב לאופן שבו הגיבורים שהתקשורת מקדמת מפיקים רווח מאותם תאגידים. "תנועתיות" היא חלק מקידום תרבות הצריכה והפולחן העצמי.

המטרה ב"תנועתיות" היא מימוש עצמי, ולא הקמת קבוצות מאורגנות עם מחויבות מוסרית עמוקה למטרה. רבים מאיתנו מניחים שלתנועה חייב להיות הרבה כסף, הכרה בתקשורת וגיבוי של אנשים מפורסמים לפני שנוכל לתמוך בה. זה מה שלימדו אותנו להאמין.

זכרו כי אתם אינכם המשתמשים של פייסבוק וטוויטר, אלא המוצר הנמכר ללקוחות תאגידיים. מה הלקוחות התאגידיים שמקבלים שירות מפייסבוק וטוויטר רוצים מכם כשהם רוכשים אתכם? הם רוצים שתחשבו שאתם עושים משהו חשוב מאוד, אך שבפועל לא תהיה לכם השפעה אמיתית. אז איך אמורה להיראות תנועה אמיתית?

הבה נבחן את התנועה נגד העבדות משנת 1850 שהובילה לשינוי הכלכלה ושיפרה את תנאי החיים של אנשים רבים. התנועה נגד העבדות הייתה מסיבית ועירבה אנשים בארגונים מקומיים, שם הם נפגשו באופן אישי לדין במדיניות ולקידום פעולות רדיקליות. זה היה כרוך בפעולות, כמו ברכבת התחתית, בהן אנשי התנועה נגד העבדות סיכנו את חייהם שוב ושוב במאמצים מסוכנים להבריח אפרו-אמריקנים ולעזור להם כשהם ארגנו מאבק נורא מבפנים. מעט מההקרבות הללו תועדו, אך הארגונים רק הלכו והתחזקו.

החברים יצרו מוסדות שותפים וקשרים לכל החיים. הם לא היו אובססיביים לגבי הצבעות בבחירות, או הפצת עצומות. הם ידעו שפעילויות בלתי מזיקות שכאלה לא יעזרו לעצור את פשע העבדות הרווחי. מבחינתם הקלף החזק ביותר שלהם לא היה התמיכה של פילנתרופים עשירים, או לייקים בפייסבוק, אלא נכונותם למות למען המטרה. הפעיל הראשי נגד העבדות, פרדריק דוגלס, כתב לגבי מדוע אפריקאים אמריקנים נאלצים להיאבק, בין אם הם רוצים ובין אם לאו. הוא ציין,

"מאבק זה יכול להיות מוסרי, או אולי פיזי, והוא אף יכול להיות מוסרי ופיזי, אך הוא חייב להיות מאבק. כוח לא מוותר על שום דבר בלי דרישות.

כך היה מאז ומעולם וכך גם יהיה בעתיד. גלו כמה אנשים סופגים בשקט ותגלו את הרמה של העוול שיושט עליהם, וזה

ימשך עד שהם יתנגדו בעזרת מילים או במכות, או בעזרת שניהם. גבולות העריצים נקבעים על ידי רמת הסיבולת של אלו שהם מדכאים."

בין אם אלו המחאות בוול סטריט, בפרגוסון או השביתות נגד הדיכוי בבתי כלא פרטיים, מאבקים כאלה נמשכים כרגע. אין ידוענים בסיפור. אין דברי פתיחה נחמדים של תומכים בקהילה העסקית.

הבעיה השנייה בפוליטיקה האמריקנית היא "תלונות". תלונות היא מנהג הרווח בעיקר בעיתונות, אך גם בשיחותינו עם חברים ובני משפחה, של התלוננות ללא הרף על מה לא בסדר בארצות הברית ועל כמה דברים לא הוגנים, אך בלי להציע ניתוח מעמיק, חלופות קונקרטיות לסיטואציה הנוכחית או הצעות כלשהן לגבי מה המאזין יכול לעשות בכדי לעזור. עיתונות כזו, ודיונים פוליטיים, מייאשים את האזרחים. מוצגים בפנינו אסונות ואנו משוכנעים שאין לנו דבר לעשות מלבד להתייאש. אי אפשר שלא לחשוד שבעלי העוצמה מתמוגגים מה"תלונות" הבלתי פוסקות הזו.

המשבר הפוליטי מחמיר מכיוון שהתקשורת האלטרנטיבית אינה מציעה הזדמנויות לנקוט בפעולה. היא עשויה להציע דיווחים מדויקים יותר, אך התקשורת האלטרנטיבית אינה מציעה מקומות אליהם תוכלו ללכת בשכונתכם כדי לדון בנושאים ולהמשיך הלאה בפעולה קולקטיבית. לא מלמדים אתכם כיצד להיות עצמאיים ולהתנתק ממונופולים כמו אמזון, פייסבוק, ויאקום או מיקרוסופט.

עיתונות של "תלונות" מתמקדת בכמה "תפוחים רקובים" כמו דונלד טראמפ, ג'ורג' סורוס או ג'ף בזוס, ולעיתים קרובות רומזת שאם אנשים אלה היו אכפתיים יותר, או נאורים יותר, ניתן היה לפתור את הבעיות.

אין ניתוח לגבי הדרך בה מבנה הכלכלה מעודד חמדנות וניצול או כיצד השליטה של מעטים במימון, בייצור או בסחר קובעת את המציאות הכלכלית שלנו.

יש לנו אישי ציבור, המוצגים בתקשורת כהוגים עצמאיים, אך קשורים ישירות לתאגידים שעושים הון

ממלחמות, או קידום דלק מאובנים, באמצעות חשבונות הפנסיה, או תיקי המניות שלהם. קשר זה נותר טאבו מוחץ שאין לדון בו.

מערכת היחסים הסוטה הזו בין האנשים המשכילים שאמורים לפעול לטובת הציבור, שמשמשים כלבי שמירה לתאגידים היא הסיבה שהביקורת שלהם כה רדודה, כל כך לא יעילה.

אם נתארגן בקבוצות יעילות המחויבות זו לזו ולהשגת המטרה, נוכל להתחיל לשנות את הכלכלה ואת המערכת הפוליטית. גישה זו לעולם אינה מוצעת כתגובה בעיתונות "התלונתית".

אי אפשר להפריד בין התלונות בתקשורת לבין ההידרדרות הקיצונית של השיח האינטלקטואלי באמריקה. ניתוח בתקשורת, באוניברסיטאות ובתאי חשיבה לוקים בחוסר התחשבות רצינית בהיסטוריה. אם אנו מדברים על הבית הלבן או הקונגרס, אין שום דיון לגבי ההיסטוריה המוסדית של אותם ארגונים, ואפילו אין תיאור של תפקידם. ה-CIA או גוגל מתוארים כאילו הם אותם ארגונים שהיו לפני עשר או עשרים שנה בלי לומר מילה אחת לגבי הארגון הפנימי שלהם או על האינטרסים הכספיים שלהם.

חוסר הקשר היסטורי זה משאיר את הקורא רק עם ערימות מידע שליליות. ללא הבנה של נושאים עמוקים יותר, או מפה שתכווין אותנו, אין לנו מושג לאן להמשיך.

הבעיה האחרונה היא "קוסמויות", או קידום הקוסמים בפוליטיקה.

ההנחה בדיון היא שאנחנו צריכים לבחור או ללכת אחרי מישהו מיוחד, ושם לאותו אדם יש מספיק כוח, הבעיות שלנו ייפתרו.

ההנחה היא שתפקידנו היחיד כאזרחים הוא להצביע לקוסם זה בנובמבר ואז לחזור לחיינו ולתת לאותו קוסם לפתור את הבעיות שלנו עבורנו.

רטוריקה זו של "קוסמויות" הופעלה במידה רבה בקמפיין הנשיאותי של ברק אובמה, שסבב סביב הסיסמה "שינוי" וקודם באגרסיביות על ידי חברות הפרסום להם שילמה המפלגה הדמוקרטית.

מימון התאגידים דחף את המסר שאם רק נתמוך באובמה, הדמות הפוליטית המבריקה והרהוטה הזו תשנה את ארצות הברית. במילים אחרות, כל מה שהיה צריך בשביל שינוי אמיתי, לאחר הפשיעה המסיבית בשנותיהם המאוחרות של קלינטון ובוש, היה שדמוקרט ייבחר לנשיא.

זה היה שקר גס. כל פתרון אמיתי לשחיתות מוסדות היה צריך לערב אזרחים בכל השלבים ולהגיש תוכנית לבדק הבית המסוכן, אך החיוני.

אבל מבחינת אובמה זה היה קל מדי. כל מה שהיינו צריכים לעשות זה להצביע עבורו ולספר לאחרים על איזו עבודה נהדרת הוא הולך לעשות.

אבל אז, הביטו וראו, אובמה, סוכן ה"שינוי", מגניב ושנון, מיהר לחלץ את הבנקים התאגידיים והושיט יד נכונה לטובת הסרת הרגולציה הכספית כפרס לתומכיו - הארגונים בעלי האינטרסים הכספיים שקנו לו את הפרסום במדיה. לקמפיין של ברני סנדרס גם כן היה משיכה כלשהי לאזרחים, אך הוא גם נמכר כקוסם שיפתור לנו את הבעיות. מערכת הבחירות שלו השתמשה בדולרים שנשלחו על ידי אנשים עובדים כדי לשלם לחברות על מנת שיפרסמו מודעות יקרות בפריימריז. יתכן שהוא התכוון לטוב, אך הקמפיין של סנדר לא השקיע ולו אגורה אחת בבניית ארגונים ארוכי טווח של אזרחים בשטח. ארגונים כאלה יכולים לאפשר לאזרחים מן השורה להיות עצמאים פוליטית כדי שימשיכו לפעול למען הרפורמה. אם כבר, המפלגה הדמוקרטית, כמו המפלגה הרפובליקנית, מטפחת תלות. זה מה שהם עושים. לבקש מהם לעשות אחרת זה כמו לבקש מנמר להפוך לטבעוני.

ספרו של פרופסור תדה סקוצ'פול "דמוקרטיה מופחתת: מחברות לניהול בחיים האזרחיים האמריקניים" מתאר כיצד אמריקנים התרחקו מהשתתפות קבועה בארגונים מקומיים, כמו ה-YMCA, הבונים החופשיים, ותיקי מלחמות חוץ או מועדון האריות, שם שילבו ממשל הדמוקרטי בחיי היומיום שלהם.

אולם בחמשת העשורים האחרונים, תרבות פוליטית של ניהול תפסה את מקום ההשתתפות וגרמה לירידה קטסטרופלית בדמוקרטיה ובשקיפות. אובדן ההשתתפות של אזרחים הכניס את התרבות הפוליטית האטומה ובלתי מוסברת של ימינו. אני שואל אתכם, האם אי פעם הוזמנתם על ידי המפלגה הדמוקרטית, או על ידי המפלגה הרפובליקנית, להשתתף באירוע בו הם מבקשים לשמוע את דעתכם, או לאפשר לכם להשתתף בתהליך בו הם קובעים את המדיניות שלהם?

לא ננצח את השטחיות של מעורבות פוליטית באמריקה על ידי כתיבת פוסטים בפייסבוק או על ידי תלונות לגבי השחיתות של דונלד טראמפ. איננו יכולים ליצור תרבות פוליטית בריאה על ידי קניית פרסומות טלוויזיה עבור פוליטיקאים.

שְׁמָה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

עלינו לבנות מוסדות רבי' עוצמה המורכבים מאנשים ברמה המקומית שפועלים מדי יום עם אותם אנשים. עלינו לעסוק בשינוי. זה אומר לכבות את האינטרנט, לדפוק על דלתות שכנינו ולחזור להרגל של דיבור עם חברים לגבי נושאים אמיתיים. אף אחד לא יכול לעשות את העבודה הזו בשבילנו. הפילוסוף היפני אוגיו סוראי כתב,

"במשחק השחמט ישנן שתי דרכים להפוך למאסטר. אחת הדרכים היא ללמוד את כל האסטרטגיות של השחמט, את כל הפתיחות ומהלכי הסיום, ולקבל הבנה עמוקה לגבי כל מהלך. השליטה הזו היא זו המוכרת לנו יותר. אבל יש דרך אחרת להפוך למאסטר והיא להמציא את כללי השחמט."

הרגעים בהם ניתן להמציא את הכללים, ליצור תרבות פוליטית חדשה, הם מעטים ורחוקים זה מזה. אבל המשבר הפוליטי הנוכחי בארצות הברית הוא כל כך עמוק ומוחלט, הסכנות הנוראות שהוא מציב כל כך ברורות, שהוא מציע את ההזדמנות הנדירה של שינוי מוחלט. אפילו הייתי מרחיק לכת ואומר שאין לנו ברירה אלא להשליך את עצמנו לקרב.

מהו ביטחון?

26 במאי 2020

למה בדיוק מתכוונים במילה "ביטחון"? השאלה כל כך פשוטה שזה מדהים. ולמרות הקריטיות של שאלה זו, למרות מיליארדי, טריליוני הדולרים שאנו מוציאים על ביטחון, רוב מומחי הביטחון שמסתובבים עם צוותי חשיבה מפוארים, או שיושבים בפנטגון במועצת הביטחון הלאומי, או אלו מהתוכניות החדשות השונות, אינם רוצים לדבר על האמת שמאחורי המילה הביטחון.

דבר אחד שאנחנו יכולים להיות בטוחים בו הוא שכספי המיסים שלכם והחוב הלאומי שמצמצם את היכולת שלכם לרכוש, משלמים עבור פיתוח נשק ולוויינים חדשים, ותוכניות צבאיות ומודיעיניות אחרות שמעולם לא שמעתם עליהם, ושאינם נתונים לבדיקה חיצונית.

מקורבים רבים מתוודים שהם אפילו לא יודעים אם כל הדברים האלה שעליהם אנחנו מוציאים את הכסף באמת נמצאים בפיתוח או אם נעשה בהם שימוש מכיוון שהתוכניות מסווגות ולא ניתן לבדוק אותם.

משרד הביטחון מסרב לעבור ביקורת. סוכנויות בין אינן נגישות באותה המידה.

אנחנו יודעים דבר אחד בוודאות. אנו בונים חוב עצום לילדים שלנו. אנחנו דוהרים לעבר מלחמת עולם. אנו חופרים קבר למישהו עם כל ההוצאות האלה על "ביטחון". מי אותו מישהו יכול להיות?

טריליוני דולרים יצאו לטובת אבטחה ובכל זאת אנו מרגישים פחות ופחות בטוחים.

ההוצאות על אבטחה, בשילוב עם טריליוני דולרים שפוזרו על בנקים להשקעות, פתחו את שערי הגהנום ושפכו בנזין על כל הכלכלה. עכשיו הפסיכופתים שמנהלים את תיקי ההשקעות של המיליארדרים מגיעים עם גפרורים דלוקים.

ביטחון מוגדר לעיתים קרובות במונחים של צבא. בעשר השנים האחרונות אפילו החיילים אינם חשובים לשרי הביטחון. דווקא מוצרים כמו מטוסי קרב, לוויינים, נושאות מטוסים - שרבים מהם הם בעלי ערך מפוקפק, אהובים בקרבם כי הם מייצרים תקציבים גדולים לתאגידים.

מדוע אותם קציני צבא יוצאים מגדרם להחזיק בכלי נשק שהם יודעים שאינם מתאימים לאיומים ביטחוניים? הם עושים זאת משום שהם יודעים שכאשר הם יפרשו מהצבא הם יעסקו על ידי אותם תאגידים. רבים הצטרפו לצבא מלכתחילה בכדי לעשות כסף ביעוץ לאחר הפרישה.

רבים מאלה שדואגים לביטחון אמיתי, נענשו, ואף גורשו.

ברמה מסוימת אנו זקוקים לגברים ונשים על מנת לשמור על הביטחון, אך לעיתים קרובות אנשים צעירים ניזונים מסיפורי אגדות על איומים של מדינות מרושעות המסנוורות אותם ומסתירות מעיניהם איומים ביטחוניים אמיתיים.

סיפורי הסבתא האלו מצדיקים תקציבים הזויים. אין בסיס מדעי לאותם סיפורים, אלא רק מילה של שדלנים לקבלני הגנה. יותר מטריליון דולר יושקעו לעדכון ארסנל הגרעין האמריקני למרות שמומחים רבים חושבים שנהיה בטוחים יותר אם

ניפטר מכל כלי הנשק הגרעיניים - ואנחנו

הסכמנו לעשות זאת על פי אמנת ההפצה הגרעינית.

כיום, במרדף אחר רווח, נפרמה הרשת המורכבת של חוזים המגבילים נשק שנבנתה בקפידה בחמישים השנים האחרונות במטרה להפחית את הסיכון למרוץ חימוש (ולמלחמה גרעינית).

ארצות הברית בורחת מהאמנות העולמיות המונעות מלחמה גרעינית וקונבנציונאלית. ההודעה האחרונה שנפרש מהאמנה לשמיים פתוחים שמבטיחה שקיפות בצבא היא רק הדוגמה האחרונה לכך.

והייתה ההודעה המדהימה על האפשרות לחידוש בדיקות גרעין אמריקניות, ההכרזה הראשונה מאז 1992.

לעומת זאת, יכולתה של ארצות הברית לטפל בסכסוכים באופן יצרני ורציונלי, על ידי צמצום התקציב של משרד החוץ, הדחת מומחים מתפקידי מפתח וביטול של התפקידים הדיפלומטיים, אפילו הבסיסיים, במהלך שלושת חודשים אחרונים. יחד עם זאת, עסקים גדולים מכריחים אותנו להיות תלויים בייצור נשק כדי להאכיל את עצמנו.

הם עבדו בחריצות כדי לשלוח את כל הייצור לחו"ל, ולבצע אוטומציה של חקלאות ושל שירותים אחרים בארצות הברית. לא נשארו עבודות. ניתן למצוא עבודות ייצור מוצקות רק בייצור נשק. תוכנית זו גורמת לנו לתמוך בתעשיית הנשק במטרה למצוא עבודה.

ועכשיו, שקועים בחובות, קרסו המפעלים שלנו, הכלי היחיד שנותר לממשלתנו המרקיבה כדי לעורר את הכלכלה הוא לתכנן מלחמה עם סין, איראן או רוסיה.

זה לא סוד שתוכניות מסוכנות, קטסטרופליות אלה נמצאות בשלבים מתקדמים ושהן יכולות להביא בקלות לסופה של הציוויליזציה האנושית, גם אם זו לא הייתה הכוונה לכתחילה.

הגיע הזמן לגשת לנושא הביטחון ברציונליות. אבל לא תמצאו הרבה רציונליות בושינגטון הבירה.

אז מהן סוגיות האבטחה האמיתיות של ארצות הברית כאשר אנו מתקרבים למלחמת עולם והתקשורת משאירה את אזרחינו בחשיכה לגבי האבדון הממשמש ובא?
הרשו לי להציג כמה איומים מרכזיים לביטחון:

(1) אנטי-אינטלקטואליזם

האיום הגדול ביותר על ביטחון ארצנו הוא הסרטן הממאיר של האנטי-אינטלקטואליזם, הנסיגה האינטלקטואלית של האמריקנים וההרתעה מחשיבה מעמיקה המופצת באמצעות התקשורת הרקובה. מותם של מקורות מידע אמינים שאינם תלויים באינטרסים פיננסיים, הנבילה של דיונים לגבי נושאים קריטיים בקהילה המקומית, פותחים את הדלת לקטסטרופה.

השאירה האמיצה לאמת היא חובה עבור כל מדינות משמעותיות בנושא ביטחון. אם איננו יכולים להתמקד ליותר ממספר דקות, אם העיתונים, שידורי הטלוויזיה והמדיה החברתית אינם מציגים בפני האזרחים ניתוח מדעי ומפורט של נושאים אמיתיים, ואם לא מעודדים אותנו למלא את תפקידנו כאזרחים חושבים, לא יכול להיות שום תכנון משמעותי בנושא הביטחון ואנחנו נצעד לקראת מלחמת עולם בבורות מוחלטת.

(2) שינוי האקלים והרעלת הסביבה

בעוד שהאיומים הצבאיים מצד סין, רוסיה, איראן וצפון קוריאה לא כל כך סבירים, אסון שינוי האקלים יותיר אחריו בעשר עד עשרים השנים הבאות חלקים גדולים בכדור הארץ בהם לא יהיה אפשר להתיישב.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בָּאֶרֶץ

זה נכון: האיום הביטחוני הקטלני ביותר בהיסטוריה האנושית מוצג כלא משמעותי ומקבל התעלמות מצד התקשורת, וטריליוני הדולרים שהוציאו הצבא והמודיעין כמעט ולא קשורים למתן מענה לאתגר זה, אלא עוזרים להגדיל את הסיכון, כיוון שצבא ארה"ב הוא אחד המזהמים הגדולים ביותר בעולם.

עשרות שנים של רגולציות לקחו מהמשלה את הסמכות לדרוש מהתעשייה להפסיק את הרעלת האזרחים. אולם הצעד האחרון של מינוי שדלנים לתפקידים בכירים בתעשייה הפך את המשלה מגוש חסר אונים לחיה תוקפנית המבקשת לכפות דלק מאובנים על כולנו.

כל הערכה אובייקטיבית של האיום שנגרם כתוצאה משינויי האקלים במהלך 30 השנים הבאות מגלה שהסכנה כה גדולה, ושעלות ההסתגלות לשינוי האקלים והפחת הנזק שלהם כל כך עצומה, עד שאין לנו ברירה אלא לחתום על הסכמים עם כל המדינות לטובת קיצוצים עמוקים בקניית כלי נשק קונבנציונליים ולחיסול נשק גרעיני, כדי שנוכל למקד את כל המשאבים לשינוי מוחלט של הכלכלה שלנו עד לכדי 100% התחדשות.

אם ניתן לשנות באופן מהותי את הצבא, המודיעין וחלקים אחרים במערכת ה"ביטחונית" כדי לעמוד במטרה זו של היפטרות מכלי נשק מיושנים ומסוכנים ולמקד את מאמצינו להגיע לאפס שימוש בדלק מאובנים ולהפוך את כלכלת כדור הארץ מקצה לקצה בכמה שנים מעטות, אז הם יכולים למלא תפקיד. אחרת, הם חייבים להיסגר.

אף טנק, או מערכת הגנה מפני טילים, או לוויין מודיעין, לא יכול לעשות דבר בכדי לעצור את התפשטות המדבריות, את ההתחממות והפיכתם של האוקייאנוסים לחומצתיים והרס החקלאות על ידי התחממות כדור הארץ. זה יהיה מאבק של חיים ומוות. עלויות המזון יעלו באופן אקספוננציאלי ורוב העולם יתקשה להאכיל את עצמו. כל זה יקרה בזמן שקומץ מיליארדרים אוגרים משאבים.

אין לנו תוכניות ארוכות טווח להגיב לקריסת מערכת אספקת המזון שלנו, או לעליית מפלס הים. אמריקנים רבים אפילו לא יודעים על האיומים הללו. הממשל הנוכחי הפך לכלי לאינטרסים של דלק מאובנים. הוא לא יכול לקבוע מדיניות משמעותית והוא מנסה למחוך דיונים מדעיים.

(3) פער העושר

חוסר היכולת שלנו להתמודד עם איומי הביטחון הוא בחלקו תוצאה של ריכוז העושר חסר התקדים, שהואץ בשלושים השנים האחרונות, והגיע לקיצוניות בחצי השנה האחרונה. הממשלה והצבא הצטמצמו לכדי משחק של קומץ עשירי העל. הרס של עסקים משפחתיים, הירידה באיכות המשרות העומדות לרשות הצעירים וכוחם של בנקי השקעות וארגונים פיננסיים ספקולטיביים

אחרים על התכנון כלכלי משנים את החברה שלנו.

אינטרסנטים כאלה אינם דואגים לחייהם של האזרחים והם מרוויחים מיצירת חוסר ביטחון. העשירים מעדיפים להזמין עוד 100 לוחמי מטוסי F-35 בשווי מפקפק של 120 מיליון דולר לאחד מאשר לסייע לאזרחים לקבל את ההשכלה בסיסית הדרושה להבנת האתגרים הביטחוניים העומדים בפנינו.

עד שלא נחזיר את טריליוני הדולרים שעשירי-העל גנבו וניצור ממשלה אחראית המתמקדת באינטרסים ארוכי הטווח של העם, לא יכולה להיות שום מדיניות ביטחונית.

(4) הופעתם של נשקים חדשים

למרות שהאיום המוחץ על מדינתנו הוא שינוי האקלים, עלינו גם להכיר בכך שנדרשת תגובה למרוץ החימוש המתרחש ברחבי העולם ולהופעת נשקים חדשים שמשנים את כללי המשחק.

הקצב האקספוננציאלי של האבולוציה הטכנולוגית פירושו שכלי נשק שיכולים להרוג עשרות אלפים, או יותר, הופכים להיות זולים יותר ובכך נגישים לקבוצות קטנות, ואפילו ליחידים. התגובה לאיום חסר תקדים זה תדרוש שיתוף פעולה ואמון בין ארגונים אחראיים ברחבי העולם. אולם רוב הארגונים הבינלאומיים נלקחו בשבי על ידי העשירים ובעלי העוצמה והם אינם משרתים עוד את מטרותם המקוריות.

מי שולט בטכנולוגיות המתפתחות, ואיזה שימוש נעשה בהם, וכיצד הן מוסדרות, תהיה השאלה המכריעה עבור ארצות הברית והאנושות. כיום, למעשה אין כלל רגולציה בנושא. אך ניתן לטפל במשבר זה רק באמצעות הסכמים גלובליים ואמנות מחייבות.

האיום מטכנולוגיות חדשות אינו קשור במדינות לאום וליצרני ומפרסמי הנשקים המסוכנים הללו, להם אין נאמנות לדבר מלבד רווח. הבה נבחן כמה מהטכנולוגיות החדשות הללו:

1. רחפנים ורובוטים

רחפנים ורובוטים רוצחים הם תחום טכנולוגי שמתפתח במהירות ומקודם על ידי חברות בחיפוש אחר רווחים מהירים. דיסטופיה של הריגה על ידי מכונות הנמצאות מחוץ לשליטה כבר החלה במדינות עניות. אלא אם כן יהיו לנו חוזים מחייבים, הם יובאו לארצות הברית במלוא העוצמה - לא על ידי זרים, אלא על ידי אנשים מבפנים.

גם הרובוטים וגם הרחפנים הופכים למתוחכמים יותר, זריזים יותר וקטנים יותר והם מסוגלים להרוג ללא כל רחמים, או אחריות ובקנה מידה עצום.

בעתיד, רחפנים ירכיבו נחילים של 10,000 ומעלה, כאשר כל אחד מהם מכיל כלי נשק שונים, ורבים מהם קטנים כל כך שהם כמעט בלתי נראים. הם יהרסו את כל מה שנמצא בדרכם. מטוסי קרב ונושאות מטוסים נוכחיים יהוו מחווה מוזרה לתפיסת אבטחה מיושנת.

מכונות הריגה אוטונומיות יוכלו לפעול בלי אנשים במשוואה. עליהם להיות נושא שנאכף בקפדנות על ידי אמנות בינלאומיות. ראשית עלינו ליצור ממשלות אחראיות המסוגלות לנקוט בצעדים הנדרשים.

לוחמת סייבר והתקשורת התעמולתית

לוחמת סייבר נמצאת בשימוש כיום בהיקף עצום. מידע מטעה מועבר אלינו מתוך כוונה ליצור בלבול ופילוג ולקדם פתרונות צבאיים מסוכנים לבעיות מורכבות.

יתר על כן, לוחמת סייבר עתידית תאפשר למעטים להשתלט על כלי נשק ברחבי העולם שיוצרו, בטיפשות, כך שניתן לשלוט בהם בצורה אלקטרונית.

ההנחות הבסיסיות לגבי סכסוכים בין מדינה למדינה שעמדו בבסיס מדיניות הביטחון הלאומית אינן תקפות עוד. אבל, אם בכלל, מודל סכסוך הכוח הגדול מקודם על ידי התקשורת אפילו יותר.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

ישנן גם טכנולוגיות נוספות שנמצאות בפיתוח כמו מדפסת תלת מימד שהיישומים הצבאיים שלה עדיין לא ברורים, אך עשויים להפוך לאיזמים שמשנים את כללי המשחק ויש לשקול אותם היטב.

מה אפשר לעשות?

אזרחינו זכאים למדיניות ביטחונית אשר מעוגנת בחיפוש אחר האמת ומונחה על ידי מחויבות אתית. לרווחים שמקורם במכירות מערכות נשק אין מקום בדיון זה.

השאלה כיצד נהפוך את הצבא הבזבזני והמסוכן לכוח המגן על הסביבה ונותן מענה לחששות ביטחוניים אמיתיים היא האתגר הגדול ביותר שלנו.

אני לא מתכוון להעמיד פנים שאני יודע את התשובה הנכונה לזה. המטרה שלי בנאום זה היא לזהות את קווי המתאר של הבעיה ולקרוא לכל האזרחים ולכל אנשי הצבא והמודיעין לתפוס אומץ ולעמוד על האינטרסים האמיתיים שלנו, להתנגד למיליטריזם ולסרב לשוחד ולאיזמים, ישירים ועקיפים, בהם משתמשים כדי לדחוף אותנו קדימה בדרך לקטסטרופה. אין לנו עניין לעורר בעיות עם מדינות אחרות כמו סין, רוסיה, איראן או ונצואלה. אנו עומדים בפני איזמים גלובליים מוחצים הדורשים מעצם טבעם שיתוף פעולה עולמי.

הבה נצטרף יחד עם אזרחים מתחשבים ברחבי העולם, לשכתב את כללי הביטחון ולקדם אנשים מתחשבים, אמיצים וחכמים שיכולים להפוך את האפוקליפסה העומדת בפנינו להזדמנות לשינוי מוסדי בסיסי באמצעות אלכימיה אתית.

רבים האשימו אותי על אידיאליזם לא מציאותי, על נקודת מבט אופטימית מדי על הביטחון ועל היחסים הבינלאומיים. אני אומר בתגובה לכך שלמדתי היסטוריה ויש לי ניסיון בעבודה דיפלומטית. אני חושב שביטול כזה של ערכים ושל חזון משרת רק את אלו שהופכים את העולם שלנו למסוכן יותר.

והטיעון הציני הזה לא נכון במהותו. מספיק להפחיד אנשים עם סיפורי שדים, לזעזע אותם עם תמונות נוראיות. בואו נעזור לעודד אותם לעשות דברים גדולים ולעודד אותם לעמוד על ביטחון במובן האמיתי של אותה מילה שעברה התעללות כה רבה.

האייקידו של הפוליטיקה לאחר מותו של ג'ורג' פלוייד

3 ביוני 2020

הנוף הפוליטי, החברתי והכלכלי העומד בפנינו בארצות הברית משתנים במהירות מפחידה. קבוצות קטנות יצרו מונופול על משאבים, נכסים וידע והשאירו את רובנו המכריע לסבול בבורות מההשלכות הקטסטרופליות של ניהול פלילי כושל. עשירי העל גנבו מכס בין חמישה לעשרה טריליון דולר בארבעת החודשים האחרונים, בנוסף למה שהם בזזו לפני כן. ובדיקת כשאנחנו מתחילים להתאחד כדי להתעמת עם ההתנהגות הפלילית של וול סטריט, התרחש הרצח האכזרי של מר ג'ורג' פלוייד, שלאט לאט עונה למוות ותמונות אלה התפשטו ברחבי הארץ כולה. רציחות אכזריות כאלה על ידי המשטרה מתרחשות מדי יום. יותר ויותר, שוטרים טובים וישרים נאלצים לפרוש מהכוח. אך האירוע הזה פחות או יותר נוצר עבור טלוויזיה ושידורים

כדי לקדם סכסוך מקומי מסיבי, שיועיל לעשירים שנבהלים מכך שאנשים עובדים עשויים להתכנס בתגובה לביזזה של האומה ושל כדור הארץ.

הרצח של מר ג'ורג' פלוייד הוא נקודת המפגש של שני נהרות תת קרקעיים מחרידים הזורמים מתחת לפני השטח של ארצות הברית. האחד הוא נהר השנאה והבוז לאלו שמסווגים כזרים, כנחותים, על בסיס צבע עורם או ההרגלים שלמדו מהוריהם. נהר השנאה הזה מנוצל כבר מאות שנים כדי להסיח את הדעת מהניצול הכלכלי. מפלגת הפיוז'ניסטים מ-1890 הפגישה בין השחור ללבן לטובת מאבק למען צדק חברתי. הם דוכאו באכזריות, והתוצאה הייתה הפרדה, תוכנית בה ניתנו פריווילגיות פתטיות ללבנים עניים שעודדו גזענות חסרת מחשבה כחלק מאסטרטגיית חלוקה וכיבוש.

הנהר התת-קרקעי הנורא הנוסף הוא זה של הרס למטרות רווח, הריסה מבוקרת של כלכלת ארצות הברית. יש סיעה בקרב העשירים ובעלי העוצמה שרואים הזדמנות לרווח בפעולה המזעזעת של קריעת ארצות הברית. הם רוצים שנילחם אחד בשני, ונהיה כל כך מפולגים עד שלא נהיה מסוגלים להתכנס כדי לדרוש חברה צדקנית, שוויונית ושקופה.

אותם כוחות אפלים הוציאו סכומי כסף עצומים כדי ליצור קרעים ולהכניס לזירה אנשים מסכנים.

אי אפשר לנהל שיחה בנושאים כמו שינוי אקלים וחיסונים, על תפקיד הממשלה והצבא, על כוחם של בנקים ותאגידים רב לאומיים. חלקים שונים באוכלוסייה ניזונו מנרטיבים כל כך שונים עד שקשה להסכים על מה אמת ומה שקר. ורבים מדי מהממסד חתמו על חוזה שתיקה נוראי עם השטן לגבי השקרים המסיביים באופק במטרה לקבל פרסום ולחיות חיים נוחים. הבלבול המכוון שנוצר על ידי התקשורת ועל ידי הרשויות סביב הקורונה החריף את המגמה הזו. הרצח של ג'ורג' פלוייד הוא השלב האחרון בתוכנית זו. אזרחי ארצות הברית עומדים בפני גמביט המלכה, בחירה בלתי אפשרית. אופציה א': לשאול לגבי הנרטיב של הקורונה ושל תוכנית החיסונים ולהיות כמו מוזרים בודדים ומיליציות גזעניות; אופציה ב': להוקיע את הגזענות הברוטאלית בממשלה ואת המאמצים השיטתיים של ממשל טראמפ לעודד מעשים גזעניים ולמצוא את עצמכם מתיישרים עם ברק אובמה, אליזבת וורן והרכב של גלובליסטים שלא יצאו מהארון בגישת "לחשוב שמאל, לחיות ימין". מי כפה עלינו את הבחירה הזו? זו השאלה שלי אליכם.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

אני מגנה את הרצח האכזרי הזה ודורש צדק. אבל אני פונה לחוכמה שלכם, ליכולת המולדת שלכם להתמודד עם האירוע, בדיוק כפי שעשה רוברט קנדי כשדיבר בליל הרצח של מרטין לותר קינג. בבקשה בבקשה בבקשה! אל תימשכו למלכודת הזו שהעשירים ובעלי העוצמה מציבים עבורכם.

עלינו להתחיל להתמודד בכנות עם הריקבון המוסרי המתקדם שנמצא במרקם האומה שלנו.

אנשים עניים רבים נשללו כל השכלה והוטעו על ידי כוחות חזקים שגרמו להם להאשים את האחר (בין אם זה השחור, האסייתי או העובד הכפרי הלבן) במקום לחשוב אסטרטגית כיצד כולנו יכולים להתכנס להילחם נגד כוחות אפלים אלה. רוב האנשים שאני מכיר ויתרו על הניסיון לבנות גשרים. איום האלימות מהבית הלבן הוא סימן מובהק לכך שעידן בניית הגשרים תם.

ובזמן שמעודדים אלימות ברחובות, המשבר הפוליטי הנוכחי, "הקורונה", מעודד אנשים להישאר בבית, לתקשר רק עם בעלי דעות דומות. המדיה החברתית, כמו פייסבוק וטוויטר, מקודמת על ידי האנשים שהם כביכול המנהיגים המוסריים שלנו, כדרך מתאימה להתארגנות. אבל אותה מדיה חברתית, והחדשות שקראנו, נועדו בכוונה להפוך את חשיבתנו לרדודה, ולהפוך אותנו לשוטים. עד שנתחיל ליצור חדשות משלנו, נתחיל לארגן את המדיה החברתית שלנו, אנו נהיה כלי משחק בידיהם.

אם איננו יכולים ליצור באמריקה מגמה חיובית שנותנת תקווה של התקדמות לעם, אם כל מה שהאנשים יכולים לראות הוא התמוטטות וקונפליקט, אזי בעלי העוצמה יכולים להמשיך בתוכניותיהם למנוע מאיתנו להיפגש, מלשלוח דואר זה לזה, מנסיעות הרחק מהבית, מהתקשרות יעילה באמצעות דואר אלקטרוני או מדיה חברתית. גוגל לעולם לא יאמר לכם שאתם למעשה גרים בכלא.

הכוחות המושלכים עלינו על ידי תאגידים, על ידי בנקים להשקעות וקבוצות האנטי-מהגרים ואנטי-מיעוטים השונים בהם הם תומכים מאחורי הפרגוד, מעוותים את חומות האומה שלנו. כוחות אלה רוצים להפוך התקפות על מיעוטים למקובלות שוב - כפי שהיה בשנות העשרים.

הם רוצים שתתעלמו מבזיזת הממשלה על ידי בנקים ושתתעסקו באובססיות בביזה שמתרחשת ברחובות שמשוחזרת שוב ושוב באותה התקשורת המגעילה שאנחנו נאלצים לסמוך עליה.

אנחנו צריכים תוכנית למה שאנחנו הולכים לעשות ואנחנו צריכים לעקוב אחר התוכנית הזו.

איננו זקוקים לפוליטיקאים שאומרים לנו שהדברים רעים, אבל שחוששים להסביר לנו מדוע הם כה גרועים. אין לנו זמן לתקווה מעורפלת שהדברים ישתפרו כמו בקסם.

בהחלט לא צריך לחשוב שהחלפת דונלד טראמפ האכזרי, החצוף והנרקסיסט באיזה פוליטיקאי מושחת אחר תפתור את הבעיות שלנו.

מה שאנחנו צריכים זה פוליטיקה חדשה של הרגל, של חשיבה ושל פעולה שאינה "שמרנית", ולא "מתקדמת", אלא טרנספורמטיבית. אנו זקוקים לפוליטיקה המתייחסת לשורש הבעיות ולא לתוצאות הגרוטסקיות שלהן.

עלינו להתאבל על ג'ורג' פלויד, על משפחתו וחבריו ואנשיו. יחד עם זאת, עלינו לראות מבעד לשקר, להבין כיצד האירוע הזה תוכנן כך שיהיה אפשר להשתמש בגזע כאמצעי לקרוע את המדינה ולקדם סכסוכים שיהוו תירוץ לאכיפת משטר צבאי.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

דונלד טראמפ פרסם הודעה בטוויטר (שהיא תאגיד רווח-ציני שמוציאה מאיתנו מיליארדים) באומרו "כאשר הביזה מתחילה, הירי מתחיל". טוויטר חסמה את ההודעה הזו מכיוון שהיא הייתה פוגענית כביכול. אני מפקפק בסיפור הזה. במקום זאת חברות התקשורת הללו עובדות שעות נוספות כדי לתמרן אותנו, מנסות לגרום לנו לחשוב שהן אובייקטיביות, שהן חברות שלנו, באמצעות תמונות כוזבות וטקסים מטעים. לפייסבוק וטוויטר אין מומחים בתחום שמאשרים בצורה מדעית שמה שהם חוסמים הוא לא נכון.

לא ניתן להפריד בין האלימות בה משתמשת המשטרה לבין המלחמה הזרה הנוראה בה אנו נמצאים עכשיו. השוטרים הם לעתים קרובות חיילים שחזרו מאותן מלחמות. האלימות שהם מנהלים קיימת במשחקי וידאו אלימים, בסרטים ובמערכת ערכים צבאית. האלימות שטפה את כל החברה שלנו.

הסופר ג'יימס בולדווין כתב על אלה שלמדו לראות את העולם דרך גזע ומוצא,

"הם למעשה כלואים בהיסטוריה שהם לא מבינים; ועד שהם לא יבינו את זה, הם לא יוכלו להשתחרר מזה. הם נאלצו להאמין במשך שנים רבות, ומסיבות רבות מספור, שגברים שחורים נחותים מגברים לבנים. רבים מהם אכן יודעים טוב מזה, אך כפי שתגלו, אנשים מתקשים מאוד לפעול לפי מה שהם יודעים. לפעול זה להיות מחויב, ולהיות מחויב זה להיות בסכנה. במקרה זה, הסכנה, במוחם של רוב האמריקנים הלבנים, היא אובדן הזהות... האיש השחור תפקד בעולמו של האדם הלבן ככוכב קבוע, כעמוד תמך בלתי נפרד: וכשהוא זז ממקומו, שמים וארץ מזועזעים עד יסודותיהם...

"ואם המילה אינטגרציה אומרת משהו, זה הפירוש שלה: שאנחנו, בעזרת אהבה, נכריח את אחינו לראות את עצמם כפי שהם, להפסיק לברוח מהמציאות ולהתחיל לשנות אותה. כי זה הבית שלכם, ידידי, אל תתנו להם להוציא אתכם ממנו; אנשים אדירים עשו כאן דברים נהדרים, ויעשו שוב, ואנחנו יכולים להפוך את אמריקה למה שאמריקה יכולה להפוך."

בולדווין דיבר, תכלס, על מה שנדרש כדי להפוך את אמריקה לגדולה, לא להחזיר לה את גדולתה, אלא גדולה בפעם הראשונה.

אז מה עושים עכשיו?

האמנות העתיקה של אייקידו מציעה אסטרטגיה לפתרון המשבר החברתי והפוליטי, הגובל במלחמה היברידית, העומדת בפנינו. אבל זה דורש שנעסוק תחילה בשיקול דעת פילוסופי של הדינמיקה הגדולה יותר בעם שלנו שהביאה אותנו לכאן.

למרות שגישת האייקידו עשויה שלא לקסום למי שרוצים לפנק את עצמם רגשות, זו התגובה היעילה ביותר למה שיכול בקלות להפוך לקטסטרופה עבור כל העולם.

אי אפשר להפריד בין עימות בארצות הברית לבין סכסוכים ברחבי העולם. האלימות בה משתמשים ברחובותינו נלמדה ממלחמות החוץ הרבות שלנו. מה שקרה שם, ומוסתר מעיני האזרחים, שינה את מי שאנחנו.

ועכשיו, אם הדברים נהיים נפיצים, השאלה מי שולט בנשק גרעיני עשויה להיות המשבר של מחר.

אייקידו מראה לנו כיצד אנו יכולים להימנע מתגובה רגשית לתמונות שהתקשורת המושחתת מזינה אותנו בניסיון להכעיס אותנו, ואנחנו יכולים דווקא להתמקד בבניית הקהילות שלנו, ובארגונים האמיצים שלנו, כדי שהם יוכלו לעמוד כנגד הכוחות שנמצאים מאחורי מה שאנחנו רואים בטלוויזיה.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

אייקידו מלמד אותנו שאסור לנו להגיב למכה שמכוונת לעברנו במכה חזקה לא פחות כנגד יריבנו. במקום זאת עלינו להפנות את אנרגיית המכה שנזרקה לעברנו לכיוון לא מזיק, או אפילו לכיוון חיובי.

יש לעצור מתקפה עוינת על ידי הפניית עדינות לאנרגיה המושלכת נגדנו.

המשמעות הגדולה יותר של מילים אלו היא שיש איזון ביקום שעלינו להשתמש בו והדרך היחידה שבה אנו יכולים לפתור בעיות באמת היא בדיוק באמצעות הפנייה מחדש של אנרגיה כזו.

ההיסטוריה הפוליטית מראה את האמת בצורה ברורה. המאמצים להתנגד לעוולות נוראיות הובילו לא פעם לשימוש חורג בכוח ויצרו בעיות חדשות, לפעמים גרועות יותר מהבעיות המקוריות. התהליך העצוב דומה בכל תקופה. ותגובת מוגזמת כזו היא בדיוק מה שהכוחות האפלים בארצות הברית מקווים לה, ומתכננים לקראתה.

ועדיין, איננו יכולים לצפות מהעם לסבול בשתיקה את חוסר הצדק הנורא. כפי שכתב הפטריוט האמריקני תומאס פיין, "מתינות במצב הרוח היא תמיד מעלה; אבל מתינות בעיקרה היא תמיד עוון."

מה יגיד מאסטר באייקידו אם הוא היה נותן לנו עצות כיצד לבנות מחדש את המדינה שלנו אחרי הנזק הרוחני הנורא הזה, ואיך להגיב למכות האיומות שהטילו עלינו כוחות נסתרים?

איפה הוא היה מציע שנתחיל לרפא את המדינה המסחרית, המסודרת, המקוטעת, המפוצלת, המטומאת והמפוררת הזו? הסכסוכים הגזעניים הנוראים שקיבלו עידוד מהתקשורת המושחתת ומבנקים כמו Goldman Sachs ו-BlackRock, נועדו לגרום לאנשים משני הצדדים ללכת רחוק מדי, וליצור סכסוכים מתמשכים שמסיחים את תשומת הלב מהבזיזה של ארצנו, ולא על ידי עובדים ששכרם גרוע, אלא על ידי בנקים, ועל ידי מי שמרוויח מאסונות כאלה.

אנו יכולים לראות מיד את ההשפעה השלילית של מכה זו. אבל, אם נשתמש בדמיון שלנו, ואם נהיה ממושמצים, אנו יכולים להפנות את האנרגיה לכיוון חדש.

אנשים התעוררו מהתרדמה שלהם.

זה דבר טוב.

אנשים שמו לב לעוול עמוק שלפני כן הם העמידו פנים שלא היה קיים.

זה דבר טוב.

הם התכנסו ברחובות, לפעמים עובדים יחד, לפעמים מתעמתים.

זה יכול להיות טוב.

המטרה של מי שקידמו דימויי הרס וכאוס המיועדים לקבוצות שונות הייתה לעודד סכסוך מחריד.

זה דבר רע.

אבל אם אנו מסוגלים לרדוף אחר האמת, ולא אחר דיווחים מרעישים, ואם נהיה מסוגלים להשתמש בהתעוררות זו כדי

לגרום לאנשים להיות מעורבים בשיחות אמיתיות

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

אחד את השני, ואפילו עם האנשים שהם אמורים לשנוא, אז ניתן לכוון את הכוחות שהתכוונו לקרוע אותנו לגזרים כך שיקרבו אותנו.

אנחנו יכולים גם להתחיל שיחה עמוקה בין אזרחים, להתכנס בבתיים, בשכונות שלנו, כדי לדבר על ההיסטוריה האמיתית של אמריקה.

אנו יכולים לשאול את עצמנו שאלות שדורשות תשובות:

מתי הדברים השתבשו באמריקה?

האם הכל השתבש לאחר שנבחר דונלד טראמפ? או שמא טראמפ מילא תפקיד חיובי כלשהו בכך שהוא דיבר אמת על המלחמות והשחיתויות האינוסופיות במדינה.

או שהבעיות התחילו בשחיתות העמוקה של ממשל קלינטון המנוח ואז ממשלו של ג'ורג' בוש?

או שמא עלינו להתחקות אחר המחלה עד לרצח של ג'ון פ. קנדי?

או שמא יש לאתר את הרוע במדינתנו חזרה אל התיישבות האירופאים במאה ה-17, ואל הכלכלה הנרחבת שכלכלת העבדים הביאה איתה?

או שמא יש משהו מושחת ביסודו באנושות שחוזר אחורה עד לאדם וחווה?

אלו שאלות קריטיות שיש לשאול לגבי אמריקה והתשובות אינן פשוטות.

יש להפנות את גל השיבושים הנוכחי המוקרן ברחבי ארצנו כך שימריץ אנשים ויביא אותם לנהל דיון בונה. דיון זה יכול להוביל לטרנספורמציה ברמה העמוקה ביותר, ולא להתפשטות של סכסוכים כואבים שמקבלים עידוד על ידי התקשורת והתאגידים שתומכים בהם.

הפוליטיקאים שאנו רואים בטלוויזיה הם מומחים בלהפריד בינינו. זה כל מה שפוליטיקאים יודעים לעשות.

אבל נוכל לקיים פוליטיקה המוקדשת לאחדות, לטרנספורמציה של חשיבה, לתפיסה כנה.

לא לכל האמריקנים יש תפקיד שווה בשינוי הכוחות השלייליים שהשתחררו בארצנו.

לחלקנו יש השכלה וידע מיוחד שמאפשר לנו להבין את העולם בדרכים שאחרים לא יכולים. עלינו, כאינטלקטואלים, מוטלת החובה לעזור לסובבים אותנו לתפוס את העולם בצורה ברורה יותר, לדאוג שבעלי העוצמה לא עושים בהם שימוש לרעה. יחד עם זאת, לנו האינטלקטואלים יש הרבה מה ללמוד מאלה שעבדו בעבודות קשות, עמדו כל היום במסעדות, גרו בדירור לא מספק וסבלו מהתעללות איומה.

אנו יכולים להתחיל ליצור מעגל חיובי על ידי עבודה משותפת עם מי שיודע ממקור ראשון את הקשיים שבחברה שלנו, אך שאין להם את הידע המיוחד שלנו יש שדרוש לשינוי של הדברים.

ברית כזו בין העובדים לאינטלקטואלים תפנה את כוחות הניצול לכיוון חיובי. אך תפנית כזו דורשת מאיתנו, אלו שהרוויחו הכי הרבה (כמוני), נכונות להקריב.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

חישובו על הציטוט הבא שמיוחס לווינסטון צ'רצ'יל, "לעולם אל תבזבזו משבר טוב." הביטוי משמש בדרך כלל במובן השלילי, כלומר משבר יוצר סיכוי ליצור שינויים שהציבור יתנגד להם בדרך כלל. העברת חוק הפטריוטיות בארצות הברית לאחר אסון התאומים היא דוגמה מושלמת - הגבלה קיצונית של חופש שלעולם לא הייתה יכולה להיות מושגת ללא משבר מעין זה ששיפיע על רוח העם.

המשבר כיום מוגדל ומעוות כאמצעי לשינוי מהותי בחברה האמריקנית. הכוונה היא למנוע כל התנגדות לריכוז העושר, להרס הסביבה ולהפחית את האוטונומיה ואת חירותם של האזרחים.

אם נצפה בקפידה, עם זאת, נבחין כי ישנם שינויים חיוביים בלתי צפויים שנוצרו על ידי אותם מעשים שליליים. אם נצליח לנצל את הדברים החיוביים, אנחנו יכולים

לדחוף לשינוי בונה. אין לנו ברירה שכן הכוחות כבר שוחררו.

לדוגמא, פתאום, ללא כל סוג של תהליך השתתפותי, או אפילו התייעצות עם מומחים, הנסיעות ברחבי העולם הוגבלו בצורה משמעותית, יחד עם המסחר. חברות התעופה נמצאות בפשיטת רגל; שדות תעופה הושבתו והנמלים שקטים. אך למרות שפוליטיקה במקרה זה נוטה לעבר עריצות, השימוש בנפט לתחבורה ותרבות הצריכה שהשתלטה עלינו הורגת את המערכת האקולוגית שלנו. זה היה בדיוק הזמן הנכון לסגור את מכונת הגלובליזציה והפרעה זו יכולה להיות מהלך חיובי ביותר אם יש לנו את החזון ליצור מחדש את החברה שלנו.

הנסיעות האוויריות חייבות להסתיים. נסיעות קלות דעת צריכות להיפסק.

הסגר שהחזיק אותנו בבית, שהרס עסקים קטנים ושחזק תאגידים, שאפשר לעשירי העל להרוויח מיליארדים ושגרם לרובנו לעוני, הוא כוח שלילי.

אבל שוב, להישאר בבית ולעבוד יחד עם המשפחה שלנו יכול להיות גם בריא אם הכיוון בריא. אם עלינו להישאר בשכונות שלנו, זו יכולה להיות הזדמנות לבנות קהילות חזקות מספיק כדי לעמוד כנגד כוחם של העשירים. אנו יכולים להשתמש בהזדמנות זו כדי להכיר את שכנינו וללמוד כיצד לעבוד יחד איתם.

שיעורי הוראה מקוונים יכולים להפחית את הצורך ברכבים, ואף לאפשר קשרים חדשניים בין תלמידים ומורים ברחבי העולם שיכולים לקדם נקודת מבט בינלאומית. אך כיום החינוך המקוון נדחק בעיקר על ידי אלה המחפשים רווחים. נצטרך לתפוס את השליטה בחינוך המקוון ולשנות את כיוונו.

אני מציע כאן את ההצעות האלה בדיוק ככאלה, הצעות. נצטרך לעבוד יחד בכדי להפנות מחדש, בכדי לחסום את הכוחות המסוכנים ששוחררו בארצות הברית.

אך ברצוני להציע שבזמן שאנחנו מתאבלים על מקרי המוות, כשאנו מתאבלים על ההרס והנזק שנעשה לחברה שלנו, שגם נפקח את העיניים שלנו כדי למצוא דרכים חדשניות ויצירתיות שבהן ניתן לכוון את הכוחות השליליים הללו כדי להשיג שינוי מהותי של החברה שלנו. שינוי כזה היה צריך להגיע, למען האמת, מזמן, מזמן.

שָׁמָּה, וְשַׁעֲרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

האייקידו של הפוליטיקה והמדיניות שאני מציע כאן הוא מורכב ועדין. רוב הפוליטיקאים לא יעזו לפנות אליכם עם הצעה למדיניות כזו. הם מניחים כי מסמכים חייבים להיות מוסברים עבור קהל אמריקני שאינו יכול להתרכז, שהפך לטיפש על ידי מדיה חברתית ותוכן מסחרי.

אבל אני לוקח אתכם ברצינות, עמיתים אמריקנים, לעולם לא אדבר איתכם מלמעלה למטה. אני יוצא מנקודת הנחה שאתם, אלה שעומדים מאחורי הדלפק בוול-מארט, שמקבלים הזמנות באמזון, שאתם, אלה שמנגבים שולחנות במקדונלד'ס בשעות הלילה מאוחרות, שאתם מסוגלים להבין לחלוטין את הנושאים המורכבים האלה, יכולים לקפוץ על ההזדמנות, ושאתם תעשו זאת. תוכלו להתנער מתרבות הצריכה הרעילה ולהתקדם במאבק זה.

ככל שאנו מתקדמים, נזכור את החזון שהציג הנשיא פרנקלין דלאנו רוזוולט בנאום מדיניות האיחוד שלו ב-6 בינואר 1941 כאתגר בפני הפשיזם.

רוזוולט קרא להגנה על "ארבע החירויות" לכלל האזרחים: "חירות הביטוי וההבעה", "חירות הדת", "חירות ממחסור" ו"חירות מפחד".

רוזוולט לא היה מעורפל לגבי משמעותן של ארבע החירויות.

הוא הצהיר: "בימים העתידיים, שאנו רוצים שיהיו בטוחים, אנו מצפים לעולם המושתת על ארבע חירויות אנושיות חיוניות. הראשון הוא חירות הביטוי וההבעה - בכל מקום בעולם.

השני הוא החירות של כל אדם לעבוד את האל בדרכו שלו - בכל מקום בעולם.

השלישי הוא החירות מחוסר - שמשמעותו, בתרגום למונחים עולמיים, הבנה כלכלית אשר יבטיח לכל אומה חיים בריאים בשלום

לכל תושביה - בכל מקום בעולם.

הרביעי הוא החירות מפחד - שמשמעותו, בתרגום למונחים עולמיים, צמצום חימוש עולמי לרמה כזו ובאופן כה יסודי, עד שאף עם לא יוכל לעמוד בתוקפנות גופנית כלפי אף אחד משכניו - בכל מקום בעולם."

השגת חזון כזה תדרוש אנרגיה ומיקוד אדירים, זה ידרוש מאיתנו לצאת לרחובות ולעבוד עם שכנינו כדי ליצור חברה צודקת והוגנת. ניתנה לנו אפשרות כזו, ביד מקרה, אולי. זה הזמן לנצל את ההזדמנות ולדחוף קדימה בכיוון הנכון.

הכנסה אוניברסלית בסיסית: שחרור כלכלי או הצעד הראשון לעבר עבדות?

7 ביוני 2020

במהלך הפריימריז הדמוקרטי, אנדרו יאנג העלה את נקודת ההכנסה הבסיסית האוניברסלית (UBI) והפך אותה למרכזית בחזונו לכלכלת ארצות הברית. הנושא גם הועלה על ידי ברני סנדרס שציין את הבטחת ההכנסה שמציעות מדינות כמו דנמרק ופינלנד כמודל אפשרי להתפתחות עתידית.

הן יאנג והן סנדרס טענו כי אוטומציה של ייצור ושינויים טכנולוגיים אחרים המתרחשים באמריקה יצרו פיגור ביצירת מקומות עבודה גם כאשר הכלכלה פורחת, וכי ניתן להשיב למצב כזה בצורה הטובה ביותר עם הכנסה אוניברסלית בסיסית.

ישנם יתרונות וחסרונות להכנסה בסיסית שדורשים דיון רציני בקרב האזרחים, בתקשורת ובחדרי הממשלה. דיון כזה הוא לחלוטין בלתי אפשרי באווירה הנוכחית של דיכוי.

מה שיש לנו עכשיו הוא הכנסה אוניברסלית בסיסית שנכפתה עלינו ללא כל הליך דמוקרטי ראוי או דין וחשבון. זה ידוע בשם "בדיקת גירוי וירוס הקורונה". העיתונים אומרים לנו שאולי נקבל עוד 1,200 דולר בדואר בקרוב אם הקונגרס יעביר את הצעת החוק.

אז בואו נחזור אחורה ونחשוב על הצ'ק הזה בסך 1,200 דולר שהממשלה מציעה לנו. עבור רבים מאיתנו, הסגר הנוכחי גמר על החיים הכלכליים שלנו והותיר אותנו מובטלים. צ'ק הגירוי הוא אמצעי התשלום היחיד שאנו מקבלים. זוהי "ההכנסה הבסיסית האוניברסלית" שלנו בפועל - בין אם אנו אוהבים את זה ובין אם לא. אך האם הכנסה בסיסית אוניברסלית זו מאפשרת לנו להיות אמנים יצירתיים, להתנדב בשכונותינו, להיות בעלי ביטחון כלכלי שיאפשר לנו לממש את עצמנו באופן מלא?

לא, למרבה הצער, הכנסה בסיסית אוניברסלית זו נכפתה עלינו מלמעלה. מי יודע מי חשב על הרעיון הזה. אין ספק שאיש לא שאל לדעתנו. אין לנו שום אמירה לגבי הסכום, או לגבי מי יקבל את הצ'ק. דבר אחד בטוח: עבור רובנו זה לא קרוב למספיק.

כמו כן, הוויכוח על הכנסה בסיסית אוניברסלית יוצא מנקודת ההנחה שהכנסה היא הנושא הקריטי עבור האמריקנים. אין כלכלן רציני שמאמין בהונאה זו. הנושא העיקרי בארצות הברית הוא נכסים, בעלות. והנכסים נשלטים על ידי קומץ זעיר של עשירים.

התגובה המוגזמת לקורונה סגרה את כלכלת ארצות הברית והובילה לאבטלה מסיבית תוך כמה חודשים בודדים. הריסה מתוכננת ומבוקרת זו של המשק השאירה אותנו מתחננים להכנסה בסיסית אוניברסלית ואנחנו מקבלים אותה. בינתיים מיליארדרים מקבלים סובסידיות של מיליארדי דולרים, כמו גם מנכ"לים. הם לא זקוקים להכנסה בסיסית אוניברסלית זו מכיוון שהם מרוויחים את כספם מהספקולציות, מהכסף שהם מדפיסים, ממה שהם לוקחים מאיתנו. הקורונה עוסק בהעברה מסיבית של עושר ואם העברה זו לא תיעצר, הכנסה בסיסית תועיל אך במעט.

רובנו עומדים בפני פינוי, החנויות הקטנות שלנו נסגרות על ידי תקנות שרירותיות בנושא התנועה החופשית שלנו, ולא מעטים מאיתנו מתמודדים עם רעב והסכנה של חוסר בית בחודשים הקרובים אלא אם כן ננקוט בפעולה עכשיו.

לתת לנו הכנסה בסיסית מבלי לטפל בריכוז העושר העצום, שהלך והחמיר באופן אקספוננציאלי בחמשת החודשים האחרונים, הוא מתכון לאסון. לעשות זאת לאחר יצירת סביבה בה אין לנו ברירה אלא לקבל את ההמחאות הללו זה פלילי. עשירי העל בילו את שנים עשר השנים האחרונות, ובמיוחד את שלושת החודשים האחרונים, בהדפסת כסף דרך הפדרל ריזרב והחזרתו לעצמם. אם לא ניקח את הכסף הזה בחזרה, לא יהיה אפשר להתמודד עם אי שוויון כלכלי.

בין חמישה לעשרה טריליון דולר נעלמו בזמן שהסיוח את דעתנו. אם נשאיר את הפער הכלכלי שנוצר באופן מלאכותי בארצות הברית כמו שהוא, אם נאפשר לבוזזים לשמור על שללם, הכסף החינמי מהממשלה לא יהיה חינמי כלל וכלל. הוא ישולם באמצעות כספי המיסים שלכם (בטח שלא ממיסים על תאגידים רב לאומיים שהמשרד הראשי נמצא מחוץ למדינה) או שזה יעלה את החוב הלאומי וינגוס בכוח הקנייה שלכם.

אנחנו לא יכולים לגדל את האוכל שלנו, אנחנו לא יכולים לייצר את האנרגיה שלנו, ואנחנו לא יכולים ליצור בגדים, רהיטים ומוצרים יומיומיים אחרים בעצמנו. אנו יכולים להשתמש רק בכסף שמשלמים לנו תאגידים לרכישת מוצרים בחנויות גדולות המנוהלות על ידי תאגידים רב לאומיים, המציעים מוצרים המיוצרים בחו"ל על ידי עובדים בעלי שכר נמוך.

הממשלה הפכה לצעצוע של עשירים ושל בעלי העוצמה. פקידי ממשל רמי דרג, שופטים ואפילו פקידי דרג ביניים ממונים על התמיכה בתאגידים רב לאומיים ובנקים להשקעות. הפוליטיקאים גרועים עוד יותר.

המומחים האמיתיים בממשלה פוטרו ותפקידי הממשלה, שהם חיוניים, הועברו למיקור חוץ לתאגידים פרטיים שעושים היום את מה שהממשלה עשתה, אך תוך התמקדות ברווחים קצרי טווח, ולא באנשים. חברות אלה מקבלות תשלום מכספי המיסים שלכם כדי לבצע את עבודת הממשלה, אך הן מעולם לא נשבעו בשבועה לחוקה, והמשימה העיקרית שלהן היא לספק רווחים לבעליהן.

חייבים להגיע לחלוקה מחודשת של הנכסים, שקיפות המוחלטת של הממשלה והסיום המלא להשפעה הבלתי מוצדקת והמסוכנת של בעלי הממון ושל הבנקים והתאגידים שהם שולטים בהם ולגיבוש מדיניות לפני שנוכל להתחיל לדון בהכנסה בסיסית.

עלינו לשקול מדוע הבנקים רוצים לטפח בנו הרגלים של תלות ופסיביות. אחרי הכל, אם כל מה שאנחנו יכולים לעשות זה לשבת ולצפות בטלוויזיה עד שמגיע צ'ק הגירוי שלנו, לא נוכל לארגן את עצמנו לקבוצות המסוגלות לנקוט בפעולה, לא נוכל לבנות כלכלות משלנו.

בואו נדבר רגע על הקשר בין הטכנולוגיה וההכנסה הבסיסית האוניברסלית המוצעת. הטענה שהעלו יאנג וסנדרס הייתה כי אוטומציה, וצמיחתן של הבינה המלאכותית וטכנולוגיות אחרות, מצמצמות משרות מכיוון שהן לא נוצרות במגזרים אחרים גם כאשר התפוקה עולה. לכן, אנו זקוקים להכנסה בסיסית אוניברסלית כדי להבטיח כי עובדים שפוטרו בגלל טכנולוגיות חדשות מוצאים תעסוקה ויכולים להסתגל למציאות עבודה חדשה.

ההנחה היא שכמו שהשמש זורחת במזרח, אוטומציה, יישום בינה מלאכותית וסיום יחסי גומלין בין בני אדם הם חוק טבעי שלא ניתן להפר אותו, וזה מעבר לתחום הדיון בנושא המדיניות.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

אך האם אנו באמת נאלצים לקרוע את הסדר הטבעי של החברה בכדי להשביע את אל הטכנולוגיה האכזרי הדורש הקרבה אינסופית לטובת מהפכה תעשייתית רביעית בלתי נמנעת, למען השליטה הבלתי נמנעת של כדור הארץ על ידי אוטומציה, מכונות ללא נהגים, רובוטים ורחפנים? האם האינטרנט של הדברים הוא באמת הממלכה שאנו רוצים?

האם קידום בינה מלאכותית תואם את ברית האל עם האדם? או שמא מדובר בתכנית להגדלת הרווחים עבור מעטים, ולהניע את הגבר הפשוט, האישה הפשוטה, אל עוני ותלות?

התשובה לשאלה זו אינה ברורה מאליה. זה דורש דיון פתוח עם מעורבים מומחים בחברה, בטכנולוגיה, בממשל ובכלכלה, אך גם אזרחים מן השורה שמבינים טוב יותר מכולם מה יכולה להיות השפעת הטכנולוגיה. יתר על כן, הדיון צריך להיות שקוף ומדעי באופיו, ולא יכול להשאיר מקום לעשירים הנהנים מאוטומציה ובינה מלאכותית להסוות את רשימת המשאלות שלהם כאמת מדעית.

פריון ללא צמיחה בעבודה הוא הקו הסטנדרטי המשמש להצדקת הכנסה בסיסית זו.

פרודוקטיביות היא הפרה הקדושה שאף אחד לא יכול להתקרב אליה מלבד הכוהנים הגדולים, מושג כוזב שנוצר כדי להצדיק כמעט כל דבר. זה לא חוק הכבידה או החוק השני של התרמו-דינמיקה. הרעיון המשוחד והמעוות הוא זה שקובע כי צורות מסוימות של פעילות כלכלית חשובות יותר מאחרות.

אם אתם מבליים את היום בסיוע לאימכם החולה, מטפלים בירקות בחווה הקהילתית, מתנדבים עם מוגבלים או משחקים עם ילדיכם, פעילות זו אינה נחשבת פרודוקטיבית בעיני מי שממציא את כללי הפרודוקטיביות.

אבל אם אתם הורסים יערות או אדמות חקלאיות כדי לבנות קניונים מיותרים, אם אתם מרעילים נהרות ואגמים עם פסולת ממפעלים, או ממכרות אורניום, או אם אתה מנהלים מלחמות בחו"ל, זה נחשב כפרודוקטיבי. הפער בין תעסוקה לפרודוקטיביות הוא בהחלט לא רק תוצאה של שינוי טכנולוגי.

לבסוף, עלינו לשקול היכן ארצות הברית נמצאת בהיסטוריה ברגע זה, ומאיפה באנו לפני שנוכל לדבר על לאן אנו הולכים. בדור הקודם הייתה תחרות אידיאולוגית וכלכלית עמוקה בין כלכלות השוק של ארצות הברית ואירופה לבין הכלכלות הסוציאליסטיות של ברית המועצות והרפובליקה העממית של סין. אנו מתייחסים לזה, באופן לא מדויק, כאל המלחמה הקרה.

ארצות הברית הציגה את האידיאל כי אין גבול למה שהאדם יכול להשיג באמצעות מאמציו וטענה כי חירויות הפרט הן קריטיות יותר מאשר טובת הכלל.

הכלכלות הסוציאליסטיות הניחו ששוויון כלכלי הינו מרכזי בחברה בריאה ונקטו באמצעים כדי להבטיח כלכלה שוויונית יחסית.

אני גדלתי בארצות הברית. הנחנו שיכול להיות לנו גם כלכלה שוויונית ובו בזמן גם את היכולת לקבל תגמולים בהתאם למאמצים המיוחדים שלנו.

אבל מה שהנחנו שהוא מצב טבעי לא היה טבעי כלל וכלל. הצטברות עושר מסיבית, ניצול עובדים וניצול לרעה של עבודת ילדים היו נוהגים סטנדרטיים בסוף המאה התשע עשרה, ואף בשנות השלושים של המאה העשרים.

שָׁמָּה, וְשָׁעוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

אך קיומו של הבלוק הסוציאליסטי אי שם, ולמרות שהוא לא היה מושלם, הפעיל לחץ בלתי נגמר על ארצות הברית לשנות את המערכת ולאפשר חברה צודקת יותר - בהינתן שיש גבולות כלשהם.

בסוף שנות השלושים, איום המהפכה בתוך בארצות הברית היה ממשי והוא אילץ את הממשל לנקוט פעולה לגבי נושאי עבודה שאחרת היו מתעלמים מהם.

אולי לא היינו מודעים ללחץ הזה, אבל זה אפשר דברים כמו רווחה ושכר מינימום.

שכרם של מנכ"לים הוגבל. המיסים על העשירים עלו ל-90% ולא היו מיליארדרים, או מקלטים ימיים. אמריקה לא הייתה כזו מכיוון שהעשירים היו מוסריים. זה היה ככה כי היה לחץ אינסופי.

כאשר מה שמכונה "הגוש הקומוניסטי" התמסחר משנות השמונים ואילך, והאופוזיציה האידיאולוגית נשרה, ארצות הברית חזרה לאיטה לאחור לכלכלת השוק האכזרית בה השתמשה בעבר, כזו בה ניתן העובדים חומר שניתן לבזבז. אולם הפעם, אוטומציה ורחפנים, בינה מלאכותית ורובוטים, אפשרו לבצע ניסוי אכזרי עוד יותר.

אך השינויים בחברה האמריקנית, כמו שינויי האקלים, היו איטיים מכדי שנוכל יהיה להבין אותם. היינו עסוקים מדי באימייל ובפייסבוק מכדי לשים לב.

לא יכולנו להבין שהכללים להם הסכמנו נעלמו, שנולד עולם נוצץ חדש, אמיץ וחסר רחמים.

בסופו של דבר, איננו יכולים לדון בהכנסה בסיסית אוניברסלית בארצות הברית עד שנתחיל ליצור תרבות, מערכת שבה קיים כוח נגדי כלשהו שיעמוד על האינטרסים של אזרחים רגילים. זו השאלה האולטימטיבית. כוח נגדי זה, לעומת זאת, חייב להיבנות על ידיכם, על ידי ועל ידינו, ולא על ידי מומחים או על ידי פוליטיקאים ובוודאי שלא על ידי תאגידים עם רחפנים ורובוטים שלהם.

עתידי הממשל הגלובלי והקונגרס של כדור הארץ

14 ביוני 2020

ניתנה לנו בחירה חסרת סיכוי, וזה לא מקרי. כוחות נסתרים מושכים מאחורי הקלעים בחוטים של העולם, על ידי העברת כספים מבנק אחד למשנהו, על ידי העברת מידע, צילומים וטקסטים שהוחלפו בין מונופולים תקשורתיים, בנקים, ויחסי ציבור וייעוץ המשרתים מיליארדרים וגורמים לתחבולות הנוראיות שלהן להיראות הומניטריות.

העולם מתמזג כאשר עושר וכוח מתרכזים בידי מעטים. המידע המוזן לאנשים עובדים הוא יותר ויותר בנאלי וטריוויאלי. אם אנו רוצים להגיב לנושאים בינלאומיים, אנו נאלצים לעבוד עם המעצמות החדשות הללו, להשתחוות בפני אלים כוזבים אלה, אלה שהכתירו את עצמם להיות אדוני העולם.

אנו נרמסים על ידי גלובליזם חסר רחמים ששולט בכל הכסף, מייצר את כל הדברים שאנחנו צריכים כדי לחיות ואפילו מנסה לשלוט במוחנו באמצעות פרסומים ברשתות החברתיות

שמצמצמות אותנו לכדי בעלי חיים אינסטינקטיביים המגיבים לתמונות שמציעים לנו. אך האלטרנטיבה האנטי-גלובליסטית המוצגת בפנינו מורכבת מקבוצות גזעניות ומבודדות; קבוצות המשתמשות באלימות ורטוריקה מטרידה מאוד. קבוצות אלו נהיות עוצמתיות יותר ויותר, אך הן אינן מעוניינות באמת, אלא פונים בפנייה מטעה לא פחות לרגשותיו של העובד המתוסכל.

קבוצות אלה אינן רוצות רפורמה במוסדות גלובליים, אלא ניתוק מוחלט. הם אינם מציעים פתרונות לשינוי האקלים או לשליטה בחברה על ידי הטכנולוגיה - ברוב המקרים הם מתעלמים לחלוטין מאיומים אלה.

לחלופין, אנו יכולים לפנות למוסדות הגלובליים עם יעדים חזוניים כמו האו"ם או ארגון הבריאות העולמי לקבלת הדרכה. התרגשתי כשקראתי את מילות ההשראה של חוקת אונסק"ו (הארגון המדעי והתרבותי של האו"ם): "שמכוון שמלחמות מתחילות במוחם של אנשים, במוחם של האנשים יש לבנות את הגנות השלום."

אך למרות שמוסדות בינלאומיים אלה כמו אונסק"ו שומרות מעט מעברם האצילי, הם כל כך שורצים כסף מתאגידים, ביטוח או בעקיפין, עד כי סדרי העדיפויות שלהם מוכתבים על ידי מיליארדרים כמו ביל גייטס שמקדמים את האג'נדות שלהם ליצירת כסף תחת הדגל המזויף של צדקה.

לנוכח הבחירה הבלתי אפשרית הזו, גם מי שיש לו זמן, השכלה ותמריץ לנסות להגיב לגלובליזציה לא יודע לאן לפנות לעזרה. רבים פשוט ויתרו. בנקי ההשקעות לא יכלו להיות מרוצים יותר מתוצאה זו.

יש הבדל קריטי בין השאיפה לגלובליזציה השולטת בפעילות העסקית והפיננסית לבין החזון המעורר השראה של הבינלאומיות, ההתכנסות של אזרחי כדור הארץ לממשל מושכל ומוסרי, וכל מה שהוביל להקמת האומות המאוחדות וארגונים בינלאומיים אחרים שנועדו לפתור את הבעיות הנפוצות של האנושות.

הגלובליזציה גורמת לאנשים, לעיתים קרובות אנשים מבריקים במיוחד, לרדוף אחר רווח באמצעות סחר ופיתוח טכנולוגי.

ההנחה בגלובליזציה היא

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

שההחלטות של בנקים ותאגידים רב לאומיים יעזרו לאנשים רגילים ושצמיחה וצריכה יביאו אושר לכולם. אך עסקים יכולים למדוד הצלחה רק ברווחים ולמרות שהם עשויים להשתמש בחלק מאותם רווחים כדי לעזור לאנשים עניים, המוטיבציה שלהם היא נצלנית.

עלינו לחזור למסורת הבינלאומיות האמיצה וחסרת הפחד ולגבש אלטרנטיבה לגלובליזם שאינו מבודד ואינו מבוסס על זהות אתנית.

חשוב על ההרס הנוכחי של יערות האמזונאס תחת משטרו של נשיא ברזיל, ז'איר בולסונארו. הפעולות הנוכחיות, שעכשיו מקבלות התעלמות מצד התקשורת, מאיימות לסיים את הציוויליזציה ולכפות על ילדינו כוכב עקר וריק. אנחנו לא יכולים לעשות כלום. המוסדות הבינלאומיים שלנו חסרי אונים.

האמזונאס מצטמצמים, ובמקומם התאגיד המסיבי אמזון מרחיב את תפיסתו כדי להשתלט על הכלכלה העולמית. הג'ונגל שמטהר את האוויר שלנו נחתך ונשרף וג'ונגל דיגיטלי שחונק את החופש הכלכלי פורח.

אנו זקוקים למערכת שתוכל לזהות נושאים גלובליים ולתאם מענה ברמה המקומית. האומות המאוחדות יכולות לצאת בהצהרות. אינטלקטואלים מפורסמים יכולים לכתוב מאמרי מערכת. ארגונים לא ממשלתיים יכולים לערוך הפגנות ולתת לאזרחים לחתום על עצומות. אך אין מאמץ מתואם שנועד לחסום את הדחף הפלילי הזה של הרס עתידנו. צורה מתקדמת של שינוי משטר בקנה מידה עולמי (בניגוד להונאות של שינוי משטר בהובלה ארגונית) היא מטרה הולמת לחלוטין עבור אזרחים לרדוף אחריה.

אל תשכחו את אלפי בני הנוער מרחבי העולם שנסעו לספרד בשנות השלושים כדי להילחם נגד המשטר הפשיסטי של פרנקו. לא הייתה שום בושא במילים "שינוי משטר" בהקשר זה, ולא היה צריך להיות.

כמו כן לא הייתה שום בושא בשימוש בכוח כדי להילחם בממשלות הפשיסטיות שנועדו לשחוט את רוב האנושות בחיפוש חסר רחמים אחר "מרחב מחיה". באמת לא הייתה ברירה.

איננו יכולים להתעלם מהצורך הדוחק לשנות את הממשל של כדור הארץ שלנו, וזה ידרוש יותר מרק חתימת עצומות. זה ידרוש מאיתנו להמציא מחדש את

הממשל הגלובלי, לא ככלי לבנקאי השקעות ופילנתרופים עשירים, אלא כאמצעי להתמודד עם האיום של קריסה אקולוגית, מיליטרזם וריכוז העושר העצום.

אנו זקוקים לחזון לעתיד שעובר את גבולות הכלכלה שמניעה צריכה אובדנית ולחברה צבאית פרנואידית, חזון שייתן לנו השראה לסכן הכל כשאנו נלחמים נגד כוחות נסתרים הקורעים את עולמנו. האו"ם לא הוקם בן לילה.

קבוצה מצומצמת של אינטלקטואלים ופעילים סיכנה את חייהם בכל קצוות תבל כדי להילחם נגד הטוטליטריות, וכדי לדגול בעד בינלאומיות ובעד שלום עולמי. בסופו של דבר הם קיבלו תמיכה מממשלות רוסיה, סין, ארצות הברית ובריטניה וממשלות אחרות שהיו בגלות. היו כמה פשרות עמוקות שהיו הכרחיות עבור תמיכה זו. אבל החלום לא רק להביס את הפשיסטים, אלא גם לבסס שיתוף פעולה בינלאומי אמיתי לא נגזר.

את שורשי האומות המאוחדות ניתן לייחס לוועידות השלום בהאג ב-1899, 1907 ו-1914 (זו האחרונה נקטעה עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה). אמנות השלום הללו קידדו את החוק הבינלאומי, הציעו ויישמו משטרים גלובליים לפירוק נשק,

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

והוציאו חוקים הומניטריים לניהול דיפלומטיה, סחר ומלחמה שכללו ענישה על פשעי מלחמה. אומנויות השלום בהאג היו המקור להרבה ממה שאנחנו חושבים עליו כחוק בינלאומי.

אומנויות השלום בהאג הביאו להקמת חבר הלאומים לאחר מלחמת העולם הראשונה. לראשונה היה בכדור הארץ סוג של ממשל עולמי שנועד להתמודד עם ממשל עולמי המונע על ידי תאגידים רב לאומיים. חבר הלאומים הניב הישגים כמו הסכם קלוג – בריאן משנת 1928 שיצר תוכניות לסיום המלחמה. והישגיהם של חבר הלאומים ותנועות בינלאומיות אחרות הניחו את הבסיס עבור האומות המאוחדות.

למרבה הצער, ארצות הברית, שטופה בביטחון לאחר ניצחונה במלחמת העולם השנייה, לא יכלה להתאפק מירשת המורשת של ממשל עולמי נצלי, האימפריה הבריטית. אליטות פיננסיות אמריקניות עם קשרים עמוקים בלונדון דיכאו בסופו של דבר את האמריקנים שעדיין היו מחויבים למאבק בפשיזם וארצות הברית הפכה את ברית המועצות לאיום במקום לשותפה לשלום עולמי.

המלחמה הקרה נולדה והכוח של האומות המאוחדות היה מוגבל.

עם זאת, גם לאחר שהתקציב של האו"ם הופשט עד העצם במהלך ממשלו של ג'ורג' בוש, גם כאשר המדיניות האמריקנית התרחקה עוד ועוד מהחוק הבינלאומי תחת ממשל אובמה וטראמפ, האו"ם נותר מקום חיוני שבו האזרחים יכול לפנות עבור צדק והנחיות.

עם זאת, האומות המאוחדות והמוסדות הגלובליים המסונפים סטו הרחק מהאידיאלים של המייסדים שלהם. הם מנוהלים על ידי בירוקרטים בדימוס בעבודות מפוארות, והמימון מגיע (במישרין ובעקיפין) מתאגידים רב-לאומיים ומיליארדרים עם ניגוד עניינים בוטה.

שינויי אקלים והרצון למלחמות, האבולוציה האקספוננציאלית של הטכנולוגיה והשפעתה השלילית על הסוכנות האנושית הם אתגרים תרבותיים עצומים הקוראים לממשל עולמי אמיתי. אולם היכולת של אזרחי כדור הארץ לעבוד יחד למען מטרות משותפות נותרה מוגבלת בכוונה.

אנו רוצים ארגון של ממשל עולמי האחראי לעם, בניגוד למוסדות חשאיים ובעלי אינטרסים עצמיים ששולטים, כמו ה-G7 או קרן המטבע הבינלאומית.

המומחים החייכנים במשרדי האו"ם שרודפים אחרי מימון מקרנות שהקימו העשירים אינם מוכנים לסכנות האמיתיות של קריסות כלכליות, אקולוגיות ומערכתיות. הדעות המוזרות לגבי אקלים, כלכלה, בריאות וגיאופוליטיקה של מיליארדרים כמו ביל גייטס, מייקל בלומברג, וורן באפט, מוערכות על יותר מדעותיהם של מומחים אתיים או אזרחי כדור הארץ.

גם הבעיה הזו של הגלובליזם היא לא רק של מיליארדרים. רשתות מחברות בין עשרות אלפי מחשבי-על ברחבי העולם שמזמזמים ברכות בזמן שהם מחשבים כיצד למקסם את הרווח בכל יום, בכל דקה ובכל שנייה. מחשבי העל האלה מקבלים את ההחלטות האולטימטיביות עבור BlackRock והבנק של אמריקה, ומנסים להעריך את הערך הכספי של כדור הארץ כולו ולהפיק רווח בהתאמה מושלמת לאלגוריתמים שהוקצו להם בלי שום נקיפות מצפון אתיות. מחשבי העל הללו הופכים להיות ממשלת ברירת המחדל העולמית שלנו.

ואם רשתות חברתיות, סרטונים ומשחקים ימפו מחדש את הרשתות העצביות במוחנו

ויעודדו חשיבה מונעת דופמין לטווח קצר, המחשבים ישתלטו.

אנו בני האדם לא איבדנו את דעתנו לחלוטין, אך האצלנו את העבודה האמיתית למחשבי-על מבלי שכלל שמנו לב לכך.

אל תעשו רפורמה באומות המאוחדות; שנו את האומות המאוחדות!

ארצות הברית מעולם לא לקחה על עצמה שוב את המחויבות לאומות המאוחדות שהייתה לה תחת הנשיא פרנקלין רוזוולט. הממשל שלי ישים את האומות המאוחדות במרכז הדיפלומטיה, הכלכלה והביטחון, אך זו תהיה אומה מאוחדת שונה מזו של הקליפה שאנו רואים כיום. זו תהיה ישות המחויבת לטובת הכלל שאינה מחפשת את השאריות שהושלכו אליה על ידי העשירים ובעלי העוצמה.

ההתקפות מצד הימין על הממשל העולמי (במיוחד האומות המאוחדות) מבוססות לרוב על עובדות, אך הכוונות אינן אצילות. המעצמות הנסתרות מבקשות להפריט את המעט שנותר ממערכת גלובלית שמילאה תפקיד חיוני, אף אם מעט צולע, בקביעת החוק הבינלאומי, התקנות וקידום המענה המדעי לאיומים בינלאומיים.

העולם המסוכן והלא יציב שלנו דורש מאיתנו תגובה גלובלית. "גלובלי" אינו מתייחס לפרסומים משותפים בפייסבוק, אלא למאמץ בינלאומי מתואם של אזרחי כדור הארץ שמאורגנים לפחות כמו הבנקאים ועשירי העל שאנו מתנגדים להם. כדור הארץ מבוסס על מימון, ייצור, הפצה וצריכה למטרות רווח, אך אנו נותרים זרים מוחלטים בכל הנוגע לשתוף פעולה בין אינטלקטואלים אתיים לבין קבוצות אזרחים ברחבי העולם. אנו זקוקים למערכת בינלאומית התומכת בראש ובראשונה בניתוח המדעי הרציונלי של הגורמים לאיומים העומדים בפנינו, ושמפקחת על יישום מיידי של תגובה מסיבית לכל כדור הארץ.

הקונגרס של כדור הארץ

המצב הנוכחי כה חמור עד שהצגת רשימת קניות של רפורמות חלקיות לא תועיל. מה שאנחנו צריכים זה טרנספורמציה מבנית מסיבית, ולא התאמה מתקדמת, שתשנה את תפקידם של האומות המאוחדות. עלינו להפוך את האומות המאוחדות למוסד מייצג דו-קאמרי, הדומה במעורפל לקונגרס, כך שהוא כבר לא ייצג רק מדינות לאום (אשר נקרו על ידי האוצר העולמי), אלא מייצגות את אזרחי כדור הארץ באופן דמוקרטי.

צעד כזה יחזיר לאו"ם את המטרה שהייתה לו בשנת 1942.

עצרת האו"ם הנוכחית תשמש כבית העליון, המקביל לסנאט. בית עליון זה, השומר על התואר "האומות המאוחדות", יציע לכל מדינה נציג יחיד. מועצת הביטחון הנוכחית, לעומת זאת, תוחלף בדובר שנבחר על ידי כל חברי האומות המאוחדות, שיפעל יחד עם ועדות קבועות ואד-הוק לטיפול בענייני הכלכלה, הביטחון, הרווחה והסביבה של כדור הארץ. עם זאת, יש להעביר את סמכות הממשל העולמי לגוף חדש שישמש כמקבילה לבית התחתון, או "בית הנבחרים". האנלוגיה מוגבלת בכך שאספה זו תשחק את התפקיד המרכזי.

מחוקק זה, המכונה כאן "קונגרס כדור הארץ", ייצג את הצרכים והדאגות של אזרחי כדור הארץ ברמה המקומית ויתפקד כמוסד עולמי לגיבוש ויישום מדיניות לכל כדור הארץ.

קונגרס כדור הארץ יבצע את פונקציית הממשל הגלובלית עליה לבנקי השקעות ותאגידים רב-לאומיים הכופים את מדיניותם על מדינות לאום בסתר, יש מונופול.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

קונגרס כדור הארץ יתקיים ישירות עם אזרחים ברחבי העולם, ויענה לדאגותיהן של אוכלוסיות מקומיות וכן יידע אותם בנושאים גלובליים באופן מדעי. זה יקים דיאלוג גלובלי לגיבוש מדיניות עבור כל כדור הארץ.

קונגרס כדור הארץ יהיה דמוקרטי בהרבה מרוב מדינות הלאום הנוכחיות, גם אם הוא משתרע על פני כל העולם. הכלל הראשון לממשל עולמי הוא שאין בו מקום להון פרטי, אין מקום לקרנות ועמותות הממומנות על ידי עשירים, בדיון על עתיד כדור הארץ שלנו.

אנו זקוקים לניתוח מדעי המבוסס על דיון קפדני וביקורתי, אנו זקוקים למחויבות אתית עמוקה של חברי קונגרס כדור הארץ ואנו זקוקים לדמיון וליצירתיות כדי למצוא פתרונות במקומות בלתי צפויים.

קונגרס כדור הארץ, במימון של תרומות מקומיות, ישמש כארגון עולמי המסוגל להעריך את ההשפעה של ניצול משאבים ארגוני ולעצור באופן סופי פעולות כאלה. זה יהיה ארגון שמסוגל לעקוף את הפעולות הפליליות המתרחשות בברזיל כיום, או את המסע למלחמה אינסופית של פלגים במשרד ההגנה האמריקני.

אף על פי שקונגרס כדור הארץ ינצל את מלוא הטכנולוגיות החדשות במובן החיובי בכדי לאפשר קידום שיתוף פעולה אמיתי ברחבי העולם, בין אם זה דיאלוג בין אזרחים, מחקר משותף בין מדענים ובין אם זה שיתוף פעולה בנושאים גלובליים בין ממשלות, לא יהיה בו בניין מרכזי. בו נציגים מתכנסים, אלא יהיה לו מקומות פגישה שיופצו על פני כדור הארץ, והוא יתאם גיבוש ויישום מדיניות ברמה המקומית באופן הוגן בכדי לענות על צרכי האנושות.

קונגרס כדור הארץ יציע לאזרחי כדור הארץ את האפשרות ללמוד על הבעיות הקריטיות העומדות בפנינו ובמקביל הזדמנויות להשתתף בממשל ברמה המקומית אשר יבוא לידי ביטוי בדיוני מדיניות ברמה העולמית.

קונגרס כדור הארץ ייקח את ההובלה בגיבוש אסטרטגיות המאפשרות לאזרחים לעבוד יחד עם אנשים בני גילם ברחבי העולם. המסחר לא יוגבל עוד רק לייבוא וייצוא של מוצרים באופן שמגדיל מאוד את פליטת הפחמן, עליהם לחברות גדולות יש מונופול.

במקום זאת תוקם כלכלה משותפת בה קהילות ברחבי העולם יכולות למצוא שותפים בעלי אינטרסים דומים ולתאם את שיתופי המיקרו-סחר והייצור שלהם. רגולציה קפדנית תבוא מלמטה אך תחול באופן בינלאומי.

קונגרס כדור הארץ יגן, מטעם אוכלוסיית כדור הארץ כולו, על האוקיינוסים, הארקטי והאנטרקטי, על האטמוספירה ועל הליווינים ומכשירים אחרים שמקיפים את כדור הארץ, והוא יקבע תקנות שקופות ויעילות כדי להבטיח כי האינטרנט מופעל כולו על ידי אנרגיה מתחדשת, שהוא נגיש לכולם ומקדם שיח אינטלקטואלי פתוח המבוסס על השיטה המדעית. קונגרס כדור הארץ, כגוף המחוקק העיקרי של כדור הארץ, יקבע ייצוג בהתאם לאוכלוסיית כדור הארץ כולו.

אולי ניתן להקצות נציג אחד על כל 50 מיליון איש (120 נציגים עבור 6 מיליארד איש). יש לקבוע ייצוג כלשהו מבחינה גיאוגרפית (כדי לייצג אזורים כמו אפריקה או דרום אמריקה) אך יחד עם זאת, צריכים להיות חברים בקונגרס כדור הארץ המייצגים קבוצות המהוות חלק משמעותי מאוכלוסיית כדור הארץ, אך מספרן מועט מדי מכדי להיות בעל ייצוג ישיר בשלטון המקומי, כמו עניים קיצוניים או מוגבלים.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

על קונגרס כדור הארץ להתעקש על פתרונות ארוכי טווח (מינימום 30 שנה) לנושאים הקריטיים ביותר העומדים בפני כדור הארץ ויעודד דיונים מתחשבים וגלויים שלא מונעים על ידי צורך בתמונות סמליות, אלא על ידי דרישה לפתרונות אמיתיים. קונגרס כדור הארץ יספק מימון לטווח הרחוק ברחבי העולם אשר יהפוך את המחירים של אנרגיית השמש והרוח והחקלאות האורגנית לסבירים עבור אזרחי כדור הארץ.

לקונגרס כדור הארץ, הביטחון יוגדר כהגנה על כדור הארץ ותושביה. תושבי כדור הארץ הם לא רק בני אדם אלא גם בעלי חיים וצמחים מקומיים. זו תהיה הנחה בסיסית בממשל העולמי שאף אחד הוא לא הבעלים של האוקיינוסים, האוויר או האדמה ושכל המושגים המודרניים כמו "נדל"ן" ו"מיצוי" אינם חלים על המשאבים המשותפים הללו. קונגרס כדור הארץ יסדיר בקפדנות את הדיג, זיהום האוויר והמים, הרס הקרקע ובתי הגידול הטבעיים. היא תממן פרויקטים לשיקום הסביבה הטבעית, לרוב על ידי הסרת המבנים שהוקמו כחלק מפולחן ה"פיתוח".

האינטראקציה של מומחים למדעי כדור הארץ, איכות הסביבה, חקלאות וטכנולוגיה עם קבוצות העוסקות בצורה רצינית באזרחים מן השורה ועם נציגי ממשלות מקומיות, תיצור מעגל חקירה חיובי, ניתוח אובייקטיבי, הצעות בונות ויישומים שקופים אשר ניתן להכניס לעידן חדש של ממשל משמעותי.

עתיד השלטון העולמי הוא קריטי להתמודדות עם הסכסוכים המיותרים לחלוטין בין ארצות הברית לרפובליקה העממית של סין שמקודמים לשם הנאה ורווח. שתי מדינות אלה צריכות לעבוד יחד ברמות הגבוהות ביותר כדי לענות על האתגרים של ימינו וליצור ממשל גלובלי אמיתי עבור העם.

במקום זאת אנו מופצצים בארצות הברית עם קריאות למלחמה נגד סין; עם קמפיינים להשמדת סין.

שתי המדינות נקשרו יחד באמצעות מערכות ייצור וצריכה, ולא באמצעות קשרים בין אנשים. אנו זקוקים להתנתקות מכיוון שבנקים רב לאומיים אכזריים שולטים על הכלכלה ועל חיי אנשי שתי המדינות. אך אנו זקוקים לשילוב עמוק יותר בין ארצות הברית לסין במונחים של דיאלוג קונקרטי בין עמי שתי המדינות בנוגע לעתידנו המשותף שיושם באמצעות ממשל כנה ושקוף למען כדור הארץ והדורות הבאים.

מי הבעלים של פייסבוק?

19 ביוני 2020

כשדיברתי עם חברים על התוכניות שלי להתמודד לנשיאות ארצות הברית, נאמר לי שהרעיונות והמטרה שלי הם אציליים, אבל שעלי להעביר את המסר שלי ברשתות החברתיות, ובמיוחד בפייסבוק, ולוודא שהפרופיל שלי יהיה זמין בקלות במנועי חיפוש, במיוחד בגוגל.

הבנתי את הכוונות הטובות של אלו שדוחקים בי לעשות זאת, ובמידה שיכולתי, בהתחשב בחוסר המימון שלי, עשיתי מאמץ מרוכז. למרבה הצער, כשחקרתי את האינטרנט ואת האמצעים שאני זקוק להם כדי לפרסם את הידיעה על הקמפיין שלי, גיליתי שלאמת אין ערך מול הכוחות האכזריים והפחדניים שמסתתרים מאחורי הפרגוד באותו ג'ונגל המכונה האינטרנט.

המרחב האינטרנטי שאנחנו תלויים בו כשאנחנו מנסים לחפש מטיילים אחרים במאבק למען צדק ברחבי העולם, שאנו משתמשים בו כדי לתקשר זה עם זה בנושאים משמעותיים של זמננו ולתכנן יחד למען עתיד טוב יותר, אמצעי אשר נמכר לאלו שאובססיביים עבור הרווחים קצרי הטווח שלהם.

חבריי, באופן מוזר, לא היו לגמרי מודעים למונופול שיש על המידע המוחזק על ידי מנוע החיפוש של גוגל, המנוהל כאמצעי חסר רחמים להפקת רווח על ידי התאגיד הרב-לאומי. הם היו בורים באותה מידה, או שאולי היו בהכחשה מוחלטת, לגבי האופי המניפולטיבי, ובסופו של דבר פלילי, של תאגידים פרטיים כמו פייסבוק וטוויטר שמבצעים מניפולציות, מסיטים וחוסמים שיחות בין אזרחי כדור הארץ.

אנו רוצים מאוד לראות את עצמנו כלקוחות, או הבעלים, של שירותי האינטרנט הללו - ואנחנו מקבלים עידוד ממסעות יחסי ציבור אדירים של התאגידים הללו לחשוב שגוגל או פייסבוק מנהלים כמו ארגון צדקה או ארגון ממשלתי אחראי שמוקדש לרדיפה מדעית אחר האמת.

כמובן, תאגידים אלה יסבלו את מאמצינו לקדם ממשל טוב וחברה בריאה, אך רק בעוד שמאמצים כאלה אינם מאיימים על רווחיהם, או על רווחי התאגידים שהם הלקוחות שלהם. פירוש הדבר הוא שלעיתים קרובות יותר, תפקידם העיקרי הוא לקחת את הדרישה שלכם לשינוי אמיתי בארצנו ולהפנות אותה לעבר מפלגות פוליטיות, ארגונים לא ממשלתיים ויצורים דומים אחרים שאינם יעילים, ואפילו לא ישרים.

תאגידים אלה מציגים את עצמם כמוסדות אצילים (יחד עם מגוון שלם של ארגוני צדקה מזויפים שהם יצרו) אך הם מרוויחים כסף על ידי הסחת דעתכם וזו של חברים, מונעים מכם לחשוב בצורה מסודרת ויעילה, וגורמת לכם להתמכר לסיפוק מיידי באמצעות פרסומים והודעות.

הם מרוויחים אותנו בדיווחים ובדיונים על נושאים מינוריים בארצות הברית כדי למנוע מאיתנו להתגבש כאומה כדי להתמודד עם המשבר המוסרי והפוליטי העומד בפנינו. הם אומרים לכם שאתם משתמשים בגוגל, פייסבוק, טוויטר, סנאפצ'אט או מנועי חיפוש אחרים ומדיה חברתית, אך למעשה אתם המוצר שאותן חברות מוכרות לגורמים אחרים. הם מוכרים את המידע הפרטי שלכם, כולל פרופילים מפורטים אודות חייכם האישיים, תחומי העניין שלכם וההרגלים המוזרים שלכם, ועל חברים ומשפחותיכם.

חשוב מכך, הם מציעים לתאגידים השודדים אתכם ואת ארצות הברית,

שירות שיסיח את דעתכם ויטעה אתכם. המוצר היקר ביותר שהם מציעים לעשירים ובעלי העוצמה הוא הבלבול שלכם, ויצירת חוסר ודאות בראשכם לגבי האמת, לגבי מי שאפשר לסמוך עליו.

נגיף הקורונה הפך לחלק גדול מאותו עסק. בלבול הקורונה הוא מה שהם מוכרים לצדדים שלישיים. המידע הסותר שהם מציגים בפניכם אינו קשור לחיפוש המדעי אחר האמת.

אז מה המטרה של התקשורת והרשתות החברתיות כאשר הם מאכילים אותנו במידע סותר, המותאם אישית לאוכלוסיות שונות, ודמוגרפיה שונה?

ישנם מספר מניעים, אך העיקרי בהם הוא יצירת חוסר אמון עמוק בכל המוסדות. התקשורת ופקידי ממשל ומומחים מושחתים אחרים, מלמדים את האזרחים שאסור להם לסמוך על החדשות, אסור להם לסמוך על השלטון, אסור להם לסמוך על המשטרה, אסור להם לסמוך על האוניברסיטאות ומוסדות המחקר, ואסור להם לסמוך על המומחים. פירוש הדבר הוא שלא יישארו מוסדות שיכולים לעמוד בפני הדחיפה לאיחוד הכוח על ידי העשירים. חלק מהאסטרטגיה היא יצירת ממשלות מושחתות ומוסדות מושחתים. במובן זה, הדיווחים אינם נכונים.

גוגל, פייסבוק, טוויטר ואחרים, על ידי התחזותם כמוסדות אמינים המציגים עובדות מדעיות, ממלאים את התפקיד המרכזי בדחיפת התהליך המחריד הזה.

השמדת כל המוסדות הציבוריים, כל מקורות הניתוח העצמאיים והאובייקטיביים היא צעד הכרחי לפני ההפרטה האכזרית של הממשלה, של החינוך ושל אמצעי התקשורת.

בואו נחשוב על הנקודה האחרונה. האופן שבו אנו מתקשרים עם אחרים הוא החלק במערכת הפוליטית שתאגידים אלה רוצים לשלוט בה. הם כבר שולטים בייצור האוכל שלנו, היכן אנו חיים ומה אנו קונים. אך אם כל יחסי הגומלין שלנו עם אחרים הופכים להיות נחלתם, אם עלינו לשלם, באופן ישיר או עקיף עבור הזכות לתקשר עם חברים ובני משפחה, להקים ארגונים ולהגן על עצמנו, אנו בעצם עבדים. אם איננו יכולים להיפגש באופן אישי, איננו יכולים לנסוע, איננו יכולים לתקשר באמצעות מכתבים, דוא"ל או טלפון מבלי לעבור דרכם, פירוש הדבר הוא שלא רק שהם יכולים לרגל אחר כל חלק במאמצינו, אלא גם שהם יכולים לנעול אותנו לחלוטין בכל פעם שהם רוצים.

הרפובליקה של פייסבוק



ברצוני להקדיש מספר דקות לדבר על הפלטפורמה פייסבוק שתאגיד "פייסבוק" טוען לבעלות עליה ומשתמש בה כאמצעי לתחמך ולהטעות את אזרחינו. אני לא רוצה לומר שפייסבוק ייחודית בהתנהגות הלא אתית שלה, או אפילו שהיא הגרועה ביותר. במקום זאת אני מציע אותה כדוגמא מכיוון שהיא לי ניסיון עם פייסבוק ומכיוון שיהיה לה פוטנציאל אדיר עבור ארצות הברית בעתיד אם היא תשמש לטובת הכלל.

פייסבוק עשתה עבור הבעלים והמשקיעים שלה מיליארדי דולרים רבים על ידי כך שהיא מכרה שקר לעולם כולו. פייסבוק מוצגת כפלטפורמה משותפת, שקופה, לשיתוף פעולה המאפשרת לכל אחד להשתמש בה בחינם. אך היא אינה נותנת למשתמשיה את הזכויות לקבוע כיצד תתנהל פייסבוק, היא מעניקה לאזרחים מידע שנועד לתחמך אותם, והיא מוכרת את המידע שהיא אוספת לגביהם למטרת רווח. הם לא נותנים דין וחשבון לאף אחד מלבד ממחשבי העל המחשבים את הרווחים שלהם.

פייסבוק, לעומת זאת, מציעה גישה ליותר אנשים מאשר כל אחת מהמתחרות שלה. הסיבה לכך היא שהתאגיד הצליח ללוות כל כך הרבה מיליארדי דולרים בריבית נמוכה שהוא יכול להשתלט על השוק העולמי.

במקביל, הפכה פייסבוק לפלטפורמה עוצמתית להחלפה בינלאומית המאפשרת לאנשים ברחבי העולם לחפש עמיתים

בעלי אינטרסים דומים

ולהתחיל בחילופי דברים איתם. ניתן להשתמש בפלטפורמה כדי לשתף תצלומים של חתולים שמנים ובתי קפה, או שהיא יכולה להוות מוקד לדיון פרודוקטיבי על איך אנחנו יכולים לבנות עולם טוב יותר. פייסבוק מעדיפה שתיצמדו לדברים השטחיים.

אינכם יכול לחפש בקלות אנשים אחרים בעלי תחומי עניין משותפים (או לפי אזור) בפייסבוק ואינכם יכול לאחסן באופן שיטתי את החומרים שאתם שולחים או מקבלים דרך פייסבוק לצורך צפייה חוזרת נוחה. המידע שפורסם נועד למעשה להיות לא נגיש לכל מי שאינו פייסבוק או הלקוחות שלה, לאחר מספר ימים. אין שום דרך לצדדים שלישיים לפתח אפליקציות מקוריות להפעלה בפייסבוק שיאפשרו למשתמשים להרחיב את הפונקציונליות שלה או להתאים אישית את הדפים שלהם.

אף על פי כן, אפילו במתכונתה הפרימיטיבית הנוכחית, פייסבוק מציעה פוטנציאל לשיחה רחבה בין אנשים מתחשבים ברחבי העולם. למרות יחסה המצומצם, ואף העוין כלפי אלה המחפשים את האמת, היא עדיין מאוכלסת בפעילים מתחשבים, כולל תלמידי חטיבת ביניים ותיכונים.

כלומר, למרות שאולי לא תוכננה לשם כך, פייסבוק מציעה הזדמנות לאנשים שאין להם קשר לדינוי מדיניות לשתף פעולה ולתרום לקהילה המקומית שלהם או לכדור הארץ כולו.

אם נשווה את פייסבוק, חברה למטרות רווח, עם ארגונים בינלאומיים לממשל עולמי כמו האומות המאוחדות, הבנק העולמי, OECD או כל אחד מהארגונים הבינלאומיים, נגיע למסקנה שפייסבוק היא מערכת שיתופית המאפשרת הרבה, הרבה יותר דיונים רחבים.

ארגונים בינלאומיים כמו האומות המאוחדות מנהלים דיון פנימי משלהם, וההחלטות מוכרזות באופן חד כיווני לעם באמצעות טקסטים טכניים מטרופים, או שידורים בתקשורת הארגונית. פשוטו כמשמעו, אין שום דרך שמישהו כמוך, סוחר רחוב ניגרי או תלמידת תיכון סינית יוכלו בכלל לומר דבר על המדיניות אותם ארגונים מקדמים, למרות שמדיניות זו משפיעה עליכם באופן ישיר.

האומות המאוחדות מכירות רק במדינות הלאום כחברותיה. אולם כעת, כאשר המוסדות ברוב מדינות הלאום נקרעות על ידי תאגידים רב-לאומיים ועל ידי חלוקות מעמדיות פנימיות, אין ממש אפשרות לאזרחים מן השורה להציע הצעה לאספה הכללית של האו"ם באמצעות הממשלה שלהם.

אך אם פייסבוק תהפך למוסד עולמי שנמצא בבעלות אזרחי העולם, היא יכולה למלא תפקיד כזה. היא יכולה להיות סוג של ממשל בינלאומי אמיתי.

זכור שפייסבוק, החברה, לא בנתה את פייסבוק. אנחנו המשתמשים בנינו אותה. בדיוק כמו שבנינו את טוויטר או סנאפצ'אט או מוסדות אחרים שהתאגידים טוענים שנמצאים בבעלותם. אנו, האנשים, עשינו את העבודה של אכלוס בפייסבוק בתכנים יקרי ערך ויצירת רשתות יעילות.

עלינו לחשוב על התאגידים הטוענים לבעלות על פייסבוק כמו על הברונים השודדים שבנו את מסילת הברזל של האיחוד הפסיפי במאה ה-19. דמויות כמו קלארק דוראנט או מארק הופקינס גייסו כסף מבנקים ובנו את האיחוד הפסיפי עבור המוטיבציה של כסף. אך עם הזמן הרכבות הללו הפכו לארגונים מוסדרים בגלל אקטיביזם של אזרחים. חוק המסחר הבין-מדיני משנת 1887 אסר אפליה קצרת טווח ונהלים טורפים אחרים. מסילות הברזל החופשיות הורכבו בהתאם לנהלים מחמירים.

שירות הדואר הפך מבזבז של חברות למטרות רווח לסוכנות ממשלתית ללא מטרות רווח המשרתת שירות חיוני. כעת הדחיפה של התאגידים היא להפרטת שירות הדואר. אך אף אחד מהם לא נוקט בעמדה הפוכה: לא רק שאין להפריט את מערכת הדואר ושירותי הציבור, אלא יש להפוך את גוגל, פייסבוק ואמזון למונופולים מוסדרים.

למרבה הצער, למרות שאנו כאזרחי ארצות הברית, ובעולם, קשורים זה לזה באופן עמוק באמצעות מערכות ייצור, לוגיסטיקה והפצת נתונים ואיסופם, איננו מכירים כלל. עלינו להתגבר על בורותנו ואדישותנו, זה כלפי זה וליצור גישה חדשה לחלוטין לממשל עולמי משתתף בכדי להגיב לאיומים עולמיים.

פייסבוק יכולה להיות הפלטפורמה שמפגישה אותנו. עלינו להכריח אותה להפוך לפלטפורמה הזאת. עלינו לטעון כי פייסבוק שייכת לנו, ולא לתאגיד שמנצל אותנו. עלינו להציע הצעות קונקרטיות לגבי מה שפייסבוק תהפוך אליו בכדי לדחוף בכוח את פייסבוק, וחברות דומות, בכיוון הנכון.

בניית קהילה אמיתית, משותפת, גלובלית באופן מקוון על ידי שתדלנות ישירה בפייסבוק לשינויים בכללי הממשל (מה שמאפשר למשתמשים להחליט בתהליך דמוקרטי מה יהיה העיצוב והמבנה של פייסבוק) הוא בלתי אפשרי משום שלארגון למטרת רווח כזה אין תמריץ לקבל את דרישותינו.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

מצד שני, רשתות חברתיות אלטרנטיביות נוטות להיות מוגבלות מאוד בקרב המשתתפים בהן משום שחסר להן את הגישה להון פרטי והן מורעבות בכוונה על ידי תאגידים רב לאומיים.

אנו זקוקים לתוכנית קונקרטית לגבי האופן שבו פייסבוק תנהל באופן פנימי, כיצד משתמשים בודדים ידונו במדיניות עבור פייסבוק וכיצד היא תאשר ותחקק מדיניות זו ברמה המקומית והעולמית.

הממשל בפייסבוק מתחיל ברפורמות שהופכות אותה לנגישה יותר, שקופה יותר ומכוון יותר לצרכים של יחידים ושל קהילות. אנו יכולים להתחיל בדרישות לרפורמות פשוטות כמו לאפשר לאנשים לעצב יישומים בעצמם בפייסבוק ואת הזכויות לתת או למכור אותם לחברים אחרים.

תהליך זה יכול לכלול הקמת קהילות נבחרות מקומיות שמתדיינות ואז קובעות את מדיניות הפייסבוק המקומית והעולמית.

שאלת הבעלות

תהליך הפיכת פייסבוק לקולקטיב שנמצא בשליטתנו יתחיל רק כאשר אנו נטען בתוקף שהתוכן של פייסבוק והרווחים שמקורם בפייסבוק שייכים לנו. זאת אומרת שפייסבוק הוא שלנו.

אף על פי שפייסבוק לקחה את הטענות על זכויות הרווחים שנוצרים ולא נותנת דבר למשתמשים שמייצרים את כל התוכן ויוצרים את כל הרשתות, טענות אלה מוטלות בספק. פייסבוק שייכת בבירור לאלה שיוצרים אותה, ולא לאלה שיש להם גישה למימון בינלאומי ולשורות עורכי דין בהם הם משתמשים כדי לשלוט בפייסבוק מלמעלה.

אנו זקוקים לדיון על בעלות ולפתח הצעות קונקרטיות כיצד תראה הבעלות על מרחב משותף זה למען תקשורת בעתיד. יש לגבות את ההצעות בדרישות קונקרטיות כולל תכניות שיושמו על ידי קבוצות משתמשים מאורגנות למען בעלות משותפת על פייסבוק ולרווחים משותפים.

הפיכת פייסבוק לשלנו מחייבת אותנו לחשוב מחדש מה תפקידנו בחברה. עלינו לצאת מתרדמת הצריכה שהיינו שקועים בה כל כך הרבה שנים. אני מאמין שהמשבר הכלכלי, האקולוגי והאידיאולוגי הנוכחי עשוי להספיק כדי להעיר אותנו.

חלק מהתהליך צריך להיות אמנה בה אנו מנסחים חוקה לפייסבוק שתקבע את האמצעים לניהול פייסבוק.

החוקה

1. תיצור מנגנון שבאמצעותו פייסבוק מגיבה לצרכי אזרחיה;
 2. תהפוך את פייסבוק לאחראית על מכלול של עקרונות אתיים;
 3. תקפיד על שקיפות מוחלטת לגבי ההתנהלות הכספית של פייסבוק והמבנה הניהולי שלה, ותבטיח כי כל הרווחים מתחלקים בין המשתמשים שיוצרים תוכן.
 4. תוודא כי הגישה להון פרטי לעולם אינה תשמש דרך לשלוט בקביעת המדיניות.
- קבוצת מומחים מתחומים שונים כמו תכנות מחשבים, עיצוב, משפטים, אמנות, פילוסופיה, ספרות, הנדסה ומדעי החברה, הפיזיקה, הביולוגיה והמידע, תתכנס בכינוס זה כדי לקבוע את המסגרת הבסיסית של החוקה.

לאחר הכינוס, צריכה להיות תקופת התייעצות בת שישה חודשים

בכל קהילת פייסבוק, דרכה נשנה את ההצעות הראשוניות של הקבוצה ונפעל לכינון קונצנזוס כללי.

לאחר תקופת הייעוץ יגיע האשרור, בו כל בסיס המשתמשים של פייסבוק יהפכו לאזרחיה ויצביעו על הקמתה של "רפובליקת פייסבוק" עם מערכת ניהולית שקופה ואחראית.

תחת הממשל שלי נקים מערכת מיקרו-תשלום המאפשרת חלוקה הוגנת של הרווח מרפובליקת פייסבוק למשתמשיה, כלומר הבעלים שלה. אזרחי פייסבוק יורשו למכור או להחליף את היצירות שלהם וקבלו תשלום הולם עבור ההודעות, העיצובים, הממים, הווידאו והמוסיקה שלהם. אין לנו צורך בפייסבוק בע"מ, למעט, אולי כקבלנית, בדיוק כמו ש Merit Network הייתה הקבלנית שניהלה את המכניקה של האינטרנט המוקדם.

פייסבוק שמנוהלת בצורה אתית יכולה לשמש מקום לאנשים עם דאגות דומות ברחבי העולם כדי להיפגש ולעסוק בדמוקרטיה שיתופית עולמית, להקים צוותים להציע פרויקטים לשיתוף פעולה ופתרונות יצירתיים לבעיות נפוצות.

פייסבוק יכולה להיות אמצעי עבור אלה השואפים ליעדים דומים בכל פינה בעולם לחפש שותפים למחקר, דיון מדיניות ויישום. בעידן של מימון מוגבל, לפוטנציאל לחלוקת כספים בין קבוצות דומות יש פוטנציאל אדיר.

אם יש לנו את הרצון מול המשבר העולמי הנוכחי, נוכל להפוך את הפלטפורמה של פייסבוק לצורה לגיטימית של ממשל דמוקרטי עולמי. גם כל האינטרנט יהפוך בתהליך לדמוקרטיה חוקתית המקדמת השתתפות של אזרחים באמצעות רשתות עמיתים לעמיתים ומופעלת על ידי 100% של אנרגיה מתחדשת.

לשים קץ לדלק מאובנים, המוסד המוזר של אמריקה

22 ביוני 2020

כל הדיבורים על "עסקה ירוקה חדשה" נעלמו בווישינגטון הבירה לאחרונה. הדמוקרטים, הרפובליקנים וממשל טראמפ משתחווים כולם לפני האליל המדהים של הקורונה. כשהמוטות נמסים והמדבריות מתפשטים, עצם המילה "שינוי אקלים" נעלמה מכל השיח. ההתרגשות שפשטה בחלקם בהשראת אלכסנדריה אוקסיו-קורטז נמסה כמו קרחון. אבל, אפילו במיטבה, אותה "עסקה ירוקה חדשה" הייתה מנופחת יתר על המידה ולא מספקת למרבה הצער.

זה נכון, כמובן, שהתקשורת הדגישה בפני הקוראים המשכילים מהמעמד הבינוני-גבוה את השחיתות של הפוליטיקה על ידי נפט גדול, אך היא אפילו לא החלה לגרד את פני השטח של המערכת הכלכלית המעוותת בה אנו חיים שמאלצת אותנו להשתמש בפלסטיק, בנזין או פחם בכל צעד ושעל בחיי היומיום שלנו, בעוד שאנו מוזנים בסיפורים מעורפלים על אותות מבשרי רעה,

ועל דובי הקוטב, בעוד שלא ניתנות לנו אפשרויות פעולה מלבד לחכות לבחירות הבאות.

משהו כאן כל כך לא בסדר שאנחנו כבר לא יכולים להתעלם ממנו. זה כמו להרגיש רע אחרי שאוכלים אוכל מקולקל. אפשר לנסות להתעלם מהכאב בבטן, אך בסופו של דבר תצטרכו להקיא אם אתם רוצים להוציא אותו מהמערכת שלכם. עלינו להתמודד עם האמת. עלינו להכיר בכך שלמרות הצילומים המרשימים של "העסקה הירוקה החדשה", התוכן שלה לא נועד לסיים באופן מיידי את השימוש בדלק מאובנים, או אפילו לתת לאזרחים את האמצעים להעביר את הקהילות שלהם לאנרגיה מתחדשת בכוחות עצמם.

אבל יש תגובה פוליטית אחרת שם. ראינו מחאות גדולות שמתרחשות בארצות הברית על שינויי אקלים שגררו קהל עצום. הפגנות אלה דורשות עמדה פוליטית כנה בנוגע לשינויי אקלים המתייחסת חזיתית לנושא ומניחה כי אלא אם כן הפוליטיקה מבוססת על עשייה וחתירה לאמת, היא אינה פוליטיקה כלל.

עלינו להתמקד באסון האקלים, במשבר העצום בעידן שלנו, ולהפוך את ההכחדה האנושית לנושא המרכזי בקמפיין העולמי שלנו. השלב הבא אינו נוגע להחמאה לפוליטיקאים, או ללקק את התחת של מנכ"לים וארגוניים שדלניים. אסור לתנועה פוליטית זו לדאוג לגבי פגיעה ברגשותיהם של אנשים והיא אינה חייבת לבטל את המסר שלה כדי לעמוד בדרישות הסיקור בתקשורת הארגונית.

בראש סדר העדיפויות שלנו יש לסגור את הכלכלה מבוססת הפחמן באופן מיידי, ולהביא את הערים הגדולות ברחבי העולם לקיפאון על מנת לעשות זאת.

עלינו לדרוש כי פליטת הפחמן תפחת לאפס תוך שש שנים באמצעות חידוש מוחלט של הכלכלה העולמית, ובאמצעות יצירת תרבות חדשה בה הצריכה מופחתת באופן דרמטי ומוגדרים מחדש ערכי כלכלה וחברה בסיסיים. זה יהיה מדויק לתאר דרישות מדיניות כאלה כמהפכניות.

חלק עשויים להסתכל על דברי כקיצוניים. אבל אני רק המועמד היחיד שמדבר אמת, המועמד היחיד שמתעניין בראיות המדעיות. אנחנו חייבים לנוע

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

מעבר לכישלון המחריד בתגובה לשינויי האקלים מאז פרוטוקול קיוטו, בגלל פחדנותם של הפוליטיקאים, האינטלקטואלים, והמוסד העלוב ההוא המכונה כלי תקשורת; כולם מסרבים לומר את האמת המרה על אסון הפטריות. כל התרבות הזו, שמלאה בנפט מראשית כלכלת הצריכה בשנות החמישים, חייבת להסתיים. כולנו אשמים. בכל פעם שאנחנו בודקים את הדוא"ל שלנו, בכל פעם שאנחנו מתקלחים במים חמים, בכל פעם שאנחנו נוסעים לשוק או טסים לראות קרובי משפחה, אנחנו דופקים עוד מסמר בארון הקבורה של האנושות, בארונות הקבורה של ילדינו ונכדינו, בלי לדבר על אינספור ארונות הקבורה של מינים אחרים.

המוסד המוזר

אנו נאבקים להשלים עם הצורך בפעולה רדיקלית, בניגוד לגישה ה"פרוגרסיבית" אותה אימצנו לאחר שטיפת המוח על ידי מקורות תקשורת "פרוגרסיביים" כמו "Common Dreams" או "Truthout", או אינטלקטואלים לא ישרים כמו רוברט רייך, גברים המסרבים להכיר בהיקף המשבר, או בהשלכותיו הקשות על האנושות.

אנו נאבקים להכיר בכך שהסכמי פריז, המוחזקים בדרך כלל על ידי הפרוגרסיביים כפריצת דרך - שממנה, בטיפשותם, טראמפ הצליח לצאת - מעולם לא נועדו כפתרון למשבר הממשמש ובא, אלא כתחבולה פוליטית שנועדה לכסח אותם.

ההישרדות דורשת מאיתנו להפחית את השימוש בדלק מאובנים לאפס, החל ממחר, ולא שנגדיל לאט לאט את ההתחדשות ל-40% עד 2030. בשלב זה של המשחק, תרומה למטרות פרוגרסיביות והמתנה לבחירות הבאות היא אובדנית. אנו חייבים לסיים את תרבות הצריכה הזו, לבטל את ההנחה כי ייצור, צריכה וצמיחה הם הכרח, ולהצהיר שלכל היבט של הצריכה שלנו יש השפעה ישירה על הפלנטה שלנו.

לא פחות חשוב מכך, עלינו לוודא כי בני הנוער שלנו לא יוטעו ויקבלו פשרות מסוכנות ומדיניות רעות שמקודמות על ידי הבנקים והתאגידים הנהנים מכלכלת הדלקים המאובנים. אני מתייחס למסחר בפחמן, מכוניות היברידיות, הנדסת גיאוגרפיה או אנרגיה גרעינית מהדור הבא.

תגובת האזרחים לחוסר המעש של כל המוסדות בארה"ב בנוגע לשינויי האקלים (ממשלים מקומיים ומרכזיים, תאגידים, ארגונים לא ממשלתיים וארגוני חינוך) חייבת להיות מסיבית ומיידי. אנו מבינים, בכאב, כי כלבי השמירה עליהם סמכנו הפכו לכלבי מחמד בחיפוש מתמיד אחר מימון רב מתאגידים, וכי הם אינם מסוגלים לקחת על עצמם את הסמכויות על דלק המאובנים, לא משנה כמה ירוקה הרטוריקה שלהם נשמעת.

עלינו לעסוק בממשל בעצמנו.

ORG.350 היא NGO מרכזית המספקת מידע קריטי לדיון במדיניות בנושא שינויי אקלים. היא שלחה דוא"ל לחברים בשנה שעברה בה נכתב,

"ביום שישי הודיעה המועמדת לנשיאות אליזבת וורן על התחייבות אקלימית נועזת: אם תיבחר, היא תחתום על צו כבר ביום הראשון שיפסיק את כל קידוחי הדלק המאובנים באדמותינו הציבוריות."

ORG.350 שיבחו את דבריה של וורן כ"צעד מדהים", אך למרות שוורן עשויה להיות צעד אחד לפני המועמדים האחרים המתמודדים לנשיאות, מנקודת מבטו של מין העומד בפני הכחדה, קריאתה נשמעת חלשה מדי.

לעצור את כל הקידוחים על אדמות ציבוריות? צעד זה כל כך מובן מאליו, עד כי עלינו לדרוש ממועמד שאינו תומך במדיניות כזו לצאת מהמרוץ באופן מיידי. דרישה אמיתית תהיה עצירה קבועה של כל קידוחי הנפט בארה"ב ובעולם. דרישה מהותית ומשכנעת יותר תהיה להפוך את השימוש בנפט לבלתי חוקי תוך שנה.

קיים תקדים מועיל לפעולה כזו (ארצית ובינלאומית) בפרוטוקול מונטריאול משנת 1987, שאסר באופן בינלאומי על שימוש בפחמימות כלור-פלואורו שהורסות את שכבת האוזון. אנו זקוקים ל"פרוטוקול לונדון" האוסר על שימוש בנפט, פחם וגז טבעי בגלל הנזק לאטמוספירה שנגרם כתוצאה מייצורם וצריכתם. הסכם בינלאומי שכזה

עם איסורים לאומיים מקבילים הינו הגיוני לחלוטין וזה יהיה הצעד הראשון לקראת סיום מהיר של שימוש בהם לייצור אנרגיה.

המיתולוגיה הפוליטית בה השתמשו אליזבת וורן וברני סנדרס היא שאנו מתמודדים עם שמרנים עם ערכים שונים, גברים חמדנים עם פרספקטיבה מוגבלת עליהם אנו צריכים לגבור בהליך פוליטי.

אבל המציאות היא שאנחנו לא מתעמתים עם "שמרנים" אלא עם מפעל פלילי מסיבי שתפס את השליטה בכלכלה שלנו ובתרבות שלנו, ושהורס, תוך שימוש בטקטיקות לא חוקיות ואלמותיות, את מעט המוסדות שקיימים ומנסים להסדיר את פעולותיו.

האנלוגיה של האופן שבו אינטרסנטים הביאו אותנו להתמכרות לדלק מאובנים, ועודדו אותנו להישאר מכורים אליהם, ניתן למצוא בשימוש בעבדות המושחתת והלא מוסרית שנועדה להניע את הכלכלה האמריקנית במאה ה-19.

העבדות ניצלה עבודה ללא תשלום ללא הגבלה כדי להניע את הכלכלה ולהגדיל את הרווחים עבור בעלי המטעים הדרומיים ועבור הבנקים הצפוניים שמימנו אותם. במובן מסוים, העבדות סיפקה אנרגיה זולה לכאורה לייצור כוח ולחקלאות במחיר נורא שהיה נסתר מהעין.

התכונות האנושיות של האפרו-אמריקנים ששימשו כ"עבדים" הוכחו על ידי מערכת משפט כוזבת שחוזקה על ידי מדע שקרי ש"הוכיח" נחיתות גזעית. בסך הכל, העבדות הורידה את הרמה של הפוליטיקה ואת התרבות של ארה"ב, ויצרה חברה שבה העבריינות הועמדה על כנה ונסגדה כתרבות ייחודית. אך המשפחות העדינות של מדינות הדרום עצמו את עיניהם כדי לא לראות את המציאות הזו.

המונח שנטבע לתיאור המערכת הנוראית הזו היה "המוסד המוזר", ביטוי שהציע כי לדרום היו הרגלים ייחודיים שמייחדים אותו. אולם "המוסד המוזר" היה רק דרך לא ישרה להתייחס למערכת ניצול פלילית שאף חברה בריאה לא יכולה לתמוך בה.

תגובתם של רבים מהפרוגרסיביים (הקוראים לביטול של העבדות) בשנות ה-50 של המאה העשרים הייתה להילחם בעור שיניהם כדי למנוע את התפשטות העבדות למדינות שזה עתה התקבלו, ולנסות, באמצעות רפורמה, להפחית את האכזריות שנכפתה על העבדים בדרום - ולאפשר להם

חופש אם הם ברחו למדינות החופשיות. אך ההנחה הבסיסית בקרב התנועה לביטול העבדות הייתה כי העבדות היא מדיניות רעה שיש לאט לאט לשנות באמצעות רפורמות.

באופן דומה, הוויכוח הפוליטי בארה"ב עוסק בהגברת השימוש ברוח ובאנרגיה סולארית, ובהפיכת האנרגיה המתחדשת לאטרקטיבית כלכלית לתאגידים, וכיצד לסיים את המדיניות הקיצונית של ממשל טראמפ בנושא סבסוד הפחם תוך מיסוי על אנרגיה מתחדשת.

אך טענה פוליטית זו הגיונית רק אם עוצמים עיניים לעובדה שחברות דלק מאובנים עושות מאמץ פלילי עצום כדי לאלץ אותנו להשתמש בדלק מאובנים, מקור אנרגיה שלא רק יוצר רווחים עצומים, אלא שגם דן הרבה מהאנושות למוות. במילים אחרות, הם קודם כל חייבים לעבוד על עצמם כדי שהטעון יהיה הגיוני.

עלינו לתפוס את השליטה במערכת הכלכלית עצמה ולהשאיר מאחורינו את המתווכים, מעמד האנשים המשכילים המתפרנסים מכתיבת מאמרים תגובות מתקדמות לטווח הארוך, חברי קונגרס שתדלנים עם הצעות רכות הפונות לרווחי התאגידים, ומציעות שכוחה של הרוח יכולה להוות "תחרות" לפחם, ולהמעיט מאיום הקריסה האקולוגית המתואר בדו"חות האו"ם, כדי להיות בטוחים שמכונת המחקר שלהם ממשיכים לקבל מימון מתאגידים ובנקים שיש להם עניין בדלק מאובנים.

רגע הג'ון בראון שלנו

אם אנו מחפשים רגע במאבק נגד העבדות המקביל למאמץ העולמי הנוכחי להתגייס בקנה מידה מסיבי כנגד דלק מאובנים, הדוגמה הבולטת ביותר היא החלטתם של ג'ון בראון וחסידיו למרוד בעבדות. ג'ון בראון וחסידיו הצהירו כי מכיוון שהממשלה קידמה את העיסוק הבלתי מוסרי בעבדות, אין לה כל לגיטימציה. גם אנחנו חייבים לעבור מעבר לטיעונים ה"מתקדמים" לחיסול דלק מאובנים לאור איום ההכחדה האנושית, ג'ון בראון נחשב על ידי רובם כמנהיג מרד והושמץ כמורד וכמשוגע על ידי תושבי הדרום במשך מאה שנה לאחר מכן. אבל מספיק

לקרוא את הדברים שבראון כתב כדי לראות שמעשיו נתמכים ללא דופי על ידי הגיון ותבונה מוסרית. כאשר בראון החל את פשיטתו על הנשקיה הפדרלית בהארפרס פרי, וירג'יניה, באוקטובר 1859, כוונתו הייתה לסיים את מוסד העבדות על ידי הקמת ממשלה חדשה שתנטוש את כל המערכת הכלכלית המושחתת. גברו על כוחותיו של בראון במהירות. לאחר מכן הוא נשפט, נמצא אשם בבגידה (הרשעה כזו הינה הראשונה בהיסטוריה האמריקנית) ונתלה.

אלו שקיבלו את עושרם מעבדות (המפלגה הדמוקרטית) גינו את פעולתו של בראון כמתקפה נוראית על אורח חייהם. רוב הפרוגרסיביים בצפון (המפלגה הרפובליקנית) התרחקו מהאירוע, ואמרו שהם לא יתערבו בענייני מדינות העבדים.

אבל בואו נסתכל על פתיחת "החוקה והפקודות הזמניות" בראון כתב:

"בעוד שהעבדות, לאורך כל קיומה בארצות הברית, היא לא אחרת מאשר מלחמה ברברית, שהתחילה ללא התגרות וללא הצדקה, של חלק מאזרחיה נגד חלק אחר, שהתנאים היחידים שבה הם מאסר תמידי ושעבוד חסר סיכוי, או השמדה מוחלטת. , תוך התעלמות מוחלטת והפרה של אותן אמיתות נצחיות ומובנות מאליהן המפורטות במגילת העצמאות שלנו. לכן אנו, אזרחי ארצות הברית והאנשים המדוכאים, אשר על פי החלטה חדשה של בית המשפט העליון, מוצהרים ככאלה שאין להם זכויות שהאיש הלבן חייב לכבד, לכן, יחד עם כל שאר האנשים המושפלים על ידי החוק, לעת עתה, מסדירים וקובעים לעצמנו את החוקה והפקודות הזמניות הבאות, כדי להגן על אנשינו, רכושנו, חיינו וחירויותינו, וכדי לשלוט במעשינו. "

הבה נתאים את הטקסט כך שיתאר את המשבר הנוכחי והתמכרותנו לנפט ולפחם:

"בעוד שכפיית השימוש בדלק מאובנים היא לא אחרת מאשר מלחמה ברברית, שהתחילה ללא התגרות וללא הצדקה, של חלק קטן מהאזרחים כנגד הרוב הגדול, ויוצרת תנאי מאסר תמידיים במערכת קטסטרופלית אשר תהפוך את כדור הארץ לבלתי ראוי למגורים, מה שיוביל להכחדה, תוך התעלמות מוחלטת והפרה של אותן אמיתות נצחיות ומובנות מאליהן המפורטות במגילת העצמאות שלנו.

לכן, אנו אזרחי ארצות הברית, כעם מדוכא שהוכרז על ידי בית המשפט העליון ככאלה שאין להם זכויות להתנגד לכך שתעשיית הדלקים המאובנים תתכנס יחד עם אחרים שהושפלו על ידי חוקיה, לעת עתה, מסדירים וקובעים לעצמנו את החוקה והפקודות הזמניות הבאות, כדי להגן על אנשינו, רכושנו, חיינו וחירויותינו, וכדי לשלוט במעשינו ולהשתחרר מצעדת המוות של כלכלה מונעת דלק מאובנים."

עלינו לשבור שולחנות כנגד פשיעה ממוסדת.

ג'ון בראון שינה את כללי המשחק כאשר התייחס לעבדות לא כאל "מוסד מוזר" אלא כאל פעולה פלילית, "מלחמה" כנגד האוכלוסייה. עלינו גם להשתלט על השיח בנושא אנרגיה ולהתחיל להגדיר את תנאי השיח בעצמנו. פליטת פחמן היא לא אי נוחות שאפשר לסחור בה, אלא איום ישיר על הישרדותנו.

במקום להגיב במהירות לזוועה האחרונה שבוצעה על ידי אינטרסים של דלק מאובנים, עלינו להציג באופן יזום בפני כמה שיותר אנשים תרבות וכלכלה חדשה לחלוטין שיש ליישם. באופן מיידי. איננו יכולים לתמוך בניסיון יחיד להשגת שינוי תוך תלות במי שמושקע עמוק במערכת הכלכלית הנוכחית, או בפוליטיקאים דמוקרטיים שיש להם היסטוריה ארוכה של תמיכה באינטרסים של דלק מאובנים.

ישנם פוליטיקאים "שמרניים" רבים בקונגרס האמריקני שמצהירים הצהרות בוועדה שמבטלות את האיום של שינויי אקלים ואף טוענות כי שינויי אקלים הם הונאה. הם ממומנים על ידי תעשיית דלק המאובנים ולעתים קרובות הם קוראים לעדים מומחים שטופחו על ידי תעשיות דלק המאובנים כמו Koch Industries כדי לספק ראיות התומכות בטענה כי דלק מאובנים הוא בטוח לשימוש. המחקר שלהם הוא הונאה, וטענותיהם חסרות בסיס אל מול ראיות מדעיות.

התגובה הנוכחית של פוליטיקאים פרוגרסיביים למעשיהם היא להתלונן על בורותם, האנוכיות וקוצר הראייה של פוליטיקאים "שמרניים" אלה, לקונן על מומחים "טיפשים" ועל חסידיהם "טיפשים". גישה זו דומה לזו של הרפובליקנים שרצו להגביל את השימוש בעבדות למדינות הדרום בשנות ה-50, במקום לבטל אותה.

אך נושא שינויי האקלים אינו עניין של דעות או אינטרסים, אלא חוק ואמת שאומתה בצורה מדעית.

מה החוק אומר?

החוק די מפורש. אם חבר קונגרס מביא עדות בוועדה, או מביא מומחה שייתן עדות המצביעה על כך ששינויי האקלים הוא פיקציה, או שהוא אינו איום רציני, מעשה זה אינו ביטוי של נקודת מבט שמרנית, אלא הוא נחשב כהצהרה שקרית. פעולות מסוג זה, על פי החוק, נחשבות כעבירה פלילית. לכל הפחות יש לאלץ את חבר הקונגרס להתפטר מתפקידו בשל כך, ועליו לעמוד מול הסיכוי למאסר. כל מומחה שמציג ראיות כוזבות כאלה יהיה צריך להתמודד עם האשמות דומות.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

ובכל זאת אין אפילו דמוקרטי אחד עם האומץ להגיש כתב אישום כה הגיוני וחוקי לחלוטין נגד חברי הקונגרס ועדים מומחים העוסקים בפעילות פלילית כה בוטה בגבעת הקפיטול. העובדה שהפרקטיקה הפלילית הזו נמשכה כבר עשרות שנים אינה תירוץ, כשם שהעובדה שהעבדות שנמשכה מאות שנים לא הייתה תירוץ לחוסר מוסריותה.

אם איש בקונגרס, אם איש מבין עורכי הדין, השדלנים, היועצים והצוות המנהל אותו אינו מוכן לנקוט בעמדה מוסרית וחוקית שכזו, על העם לקום ולדרוש שעל פעילויות פליליות יש להיענש ולהדיח את האשמים שעשו עבירה זו. אם מספיק אנשים יפגינו, פוליטיקאים ירגישו את הלחץ וישנו את התנהגותם.

יש שאומרים כי נקיטת גישה כה קשוחה תהיה המקבילה לדרישה ממאות חברי קונגרס, אלפי עובדים ושדלנים, להתפטר מתפקידם ולעמוד מול עונש מאסר על מעשיהם. אני עונה לכך שאם אנחנו רוצים לשרוד כמין, אנחנו לא צריכים להירתע מתרחיש כזה. אנחנו צריכים להיות מוכנים לאמץ אותו.

לצורך העניין, אם נגלה שכל חברי הקונגרס עוסקים במעשים פליליים כאלה, ברמה כזו או אחרת, זו לא רק זכותנו, אלא חובתנו המוסרית, לדרוש מכולם לפרוש ולתת לנו לקיים בחירות נקיות מהתערבות של כל הארגונים הקשורים לאינטרסים הלא מוסריים הללו של דלק מאובנים.

כיום מקובל שחברי קונגרס לוקחים תרומות מתאגדי דלק מאובנים, ומבנקים להשקעות המקדמים דלק מאובנים.

אך קידום דלק מאובנים במהלך 70 השנים האחרונות, לעתים קרובות עם סובסידיות פדרליות עבור בתי זיקוק, הייתה מזימה פלילית מההתחלה, ולא תהליך דמוקרטי שייצג את רצון העם. בין אם מדובר ברכישה והרס של תחבורה ציבורית על ידי Phillips Petroleum, General Motors, Standard Oil ו- (הפועלים באמצעות ארגוני חזית) כדי להגביר את התלות של אזרחינו בתרכובת הנפט הכימית המסוכנת, או החידוש של צבא ארה"ב כך שיהיה תלוי בנפט וכדי להשתמש בו בעיקר לאבטחת אספקת נפט, התקבלה סדרה של החלטות מדיניות שיש להכיר בהן כפליליות.

כעת אנו יודעים כי תאגידים כמו Exxon ו-Shell המספקים נפט היו מודעים לתופעת ההתחממות הגלובלית ולהשפעה המסוכנת של התוצר הרעיל שלהם על הסביבה, לפחות משנות השמונים, אם לא לפני. הם הסתירו תוצאות מדעיות כאלה ובמקום זאת שכרו מומחים וחברות יחסי ציבור שייצגו מידע מטעה ולא כנה לציבור באמצעות פרסום, באמצעות מחקרים אקדמיים ובאמצעות שתדלנות. הם היו לחלוטין להיקף האיום. אולם כל מה שאנו מצליחים לעשות הוא לקטר על האנוכיות של התאגידים הללו, ולבקש מהאזרחים קשי היום תרומות למען קמפיינים של המפלגה הדמוקרטית לבחירות הבאות, או לבחירות שאחריהן?

שאלו את עצמכם, מה היה קורה לכם אם הייתם מוכרים מוצר שמסוכן מאוד לסביבה ושיהרוג מאות אלפי, אם לא מיליוני אנשים ברחבי העולם, ועשוי להוביל למוות של מיליארדים בגלל התחממות הגלובלית? מה אם הייתם יודעים מאז שנות השמונים על הסכנות שבמוצר שלכם, הסתרתם את המידע הזה, והשתמשתם בעושר המזוהם שלכם בכדי לשחד פוליטיקאים ולקדם מדענים מומחים מזויפים שישקרו לקונגרס כדי להגן על הפעילות הבלתי חוקית שלכם?

העתיד שלכם היה די ברור. הייתם נכלאים מייד באשמת קונספירציה וכל הנכסים שלכם היו מעוקלים על ידי הממשלה. היו מחייבים אתכם לשלם עבור העלויות שקרו כתוצאה מהפשעים שביצעתם.

אז מה עלינו לעשות לחברות דלק המאובנים שעשו בדיוק את זה ובבנקי ההשקעות ומוסדות פיננסיים אחרים שתומכים בהם על אף העדויות המדעיות שאי אפשר לערער עליהן

לגבי הסכנות של המוצר הזה?

שני המקרים זהים.

האזרחים חייבים לדרוש שהיחס לתאגידים אלה יהיה כאל ארגוני פשע ולשלול מהם את הזכות להשתמש בכספים אותם השיגו בנוכלות, ולהשתמש בהם כדי להגן על עצמם. האחראים חייבים להיכלא באופן מיידי וצריכים לעמוד לדין בגין הפשעים שביצעו בארבעת העשורים האחרונים. הפוליטיקאים והשדלנים שסייעו להם להיות צריכים לקבל את אותו יחס. יש לעקל את נכסיהם של תאגידים כמו Exxon ו-Koch Industries ואת אלו של האנשים המחזיקים באותם תאגידים במטרה לתקן את הנזק ולפצות נפגעים ברחבי העולם.

אין צורך להתעסק בכמה כסף חברות דלק מאובנים תורמות לבחירתם של מועמדים "שמרניים", או עד כמה ה"פרוגרסיביים" חייבים לעבוד קשה יותר כדי לזכות בבחירות בסביבה הפוליטית הבלתי הוגנת הזו. ברגע שיעוקלו נכסי חברות דלק המאובנים הללו, ברגע שכל השדלנים והמומחים שעבדו עבור אותן חברות בקמפיינים הפוליטיים שלהם ייחסמו מהשתתפות בפוליטיקה (כמו ביטול זכויותיהם של מנהיגי הקונפדרציה לשעבר במהלך השיקום), אנו נהיה בעמדה טובה כדי לקבוע מהי המדיניות המתאימה לתגובה לשינויי אקלים על בסיס הסכמה מדעית ובהתאם לחוקה. יש לנו הזכות והחובה לדרוש שפוליטיקאים שנקנו על ידי חברות דלק מאובנים, או על ידי בנקים ועל ידי מיליארדרים הקשורים לחברות דלק מאובנים, ייחסמו מעדות לקונגרס ומהשתתפות בתהליך המדיני. כך גם לגבי חוקרים מקבוצות חשיבה, פרופסורים, עורכי דין, שדלנים ואישים ציבוריים אחרים שהיו מעורבים בהונאה עצומה זו.

הדיון בפוליטיקה חייב להיות מבוסס על ממצאים מדעיים חסרי אינטרסים, לא על דעות. אפשרנו לתאגידים אלה לקבל יחס כמו של אנשים ואפשרנו לוויכוחים השקריים על האקלים לקבל יחס כאילו הם ראויים לתשומת לב מכיוון שהם קיבלו תמיכה כספית. כל זה חייב להפסיק עכשיו.

אבל יש עוד דברים שאנחנו חייבים לעשות. עלינו לגנות את הפרסום באופן כללי על מאמציו להטעות את האמריקנים בנוגע לסכנות שבחברה התעשייתית, במיוחד לגבי ההשפעה של מכוניות, של מטוסים ושל פחם וגז טבעי על חיינו. עלינו לדרוש דיון כנה בנוגע לסכנות שבייצור התעשייתי. כל עוד התקשורת המסחרית מאכילה את האזרחים במידע מזויף ומעוות, הם לא יוכלו לקבל החלטות אובייקטיביות, ופוליטיקה דמוקרטית תהיה משימה בלתי אפשרית. עלינו לדרוש שמחקרים אקדמיים (וגם העיתונות) ימומנו על ידי מענקים ממשלתיים שקופים הנתמכים במיסים ו"מחקרים" אחרים בעלי אינטרס עצמי עם אג'נדות נסתרות יוסרו מהדיון על המדיניות בממשלה ובקרב האזרחים. זה חיוני עבור התגובה לשינויי האקלים.

יציאה לקרב כנגד האידיאולוגיות הכוזבות של סחר חופשי וביטחון צבאי

אם נרצה לפתוח בקמפיין ארצי בכדי לטפל באמת הנוראה, נצטרך לקחת על עצמנו את שתי המפלצות הגדולות שפוליטיקאים מנסים לעקוף: סחר חופשי וביטחון צבאי.

המיתוס לפיו הסחר הבינלאומי הוא חיובי עבור אזרחי ארה"ב והעולם, וכי יש להגדיל את המסחר כל הזמן כדי לעזור לנו לשגשג, אומץ על ידי המפלגות הפוליטיות וכן על ידי רוב האינטלקטואלים בארה"ב מאז מלחמת העולם השנייה.

אך קידום המסיבי של מסחר פירוש לא רק שתאגידים יכולים להעביר מפעלים לחו"ל - ולאיים על עובדים וקהילות בסגירת מפעלים מקומיים כאמצעי להשגת סובסידיות ממשלתיות, אלא הם יכולים להציע לאמריקנים מוצרים זולים המיוצרים בחו"ל ובכך להסתיר את השפעה איומה שיש לייצור כזה על הסביבה המקומית ועל האקלים המשותף שלנו. כל קופסת קלקר, כל סוודר ניילון, כל צעצוע פלסטיק לא רק מרעיל את האדמה, הנהרות ואת האוקיינוסים שלנו כאשר זורקים אותו, אלא שייצורו גם גורם לפגיעה עצומה באקלים שלנו, פגיעה שהוסתרה מאיתנו מכיוון שהייצור התרחש בהודו או תאילנד. סחר חופשי תפס את השליטה בכלכלה שלנו, ואילץ אותנו לקנות מוצרים שיוצרו בארץ רחוקה, ונשלחו באמצעות שימוש בכמויות אדירות של דלק מאובנים. לזיהום שנוצר בעת ייצור מוצרים חד פעמיים יש השפעה זהה בדיוק על האקלים שם כמו בקנזס או במיסיסיפי. יתר על כן, הובלת סחורות מעל אוקיינוסים לאורך אלפי קילומטרים מייצרת פליטות אדירות.

אם נמשיך, כמעט כל כלי התקשורת החלופיים מקבלים בקלות את מערכות המדידה הפגומות של הכלכלה כמו GDP (תוצר מקומי גולמי), "צריכה", "צמיחה" ו"פיתוח". העובדה שמדידות אלה אינן מחשיבות את ההשפעה האקולוגית, החברתית והתרבותית של המדיניות והפרקטיקות הכלכליות, שהן אינן מחשיבות הרס ארוך טווח של האדמה, המים והאוויר, לעתים רחוקות מצוין על ידי אינטלקטואלים. למרות שהיו הצעות למערכות מדידה חלופיות, כמעט לא דנים לגביהן, שלא לדבר על לאמץ אותן.

הצבא התגלה כחלק מאסיבי של כלכלת ארה"ב שמקושר בכל הרמות לחיפוש, לייצור ולצריכה של דלק מאובנים. הוא מזהם מרכזי ותורם הרבה יותר לשינויים באקלים מאשר רוב המדינות.

צבא ארה"ב הוא צבא מוגזם מאוד, עם מאות בסיסים מפוזרים ברחבי העולם. לא פעם, תפקידה העיקרי הוא מציאת דלק מאובנים ומינרלים אחרים שנועדו לתדלק את כלכלת הצריכה שהורסת את האקלים שלנו. לצבא כזה אין שום קשר ל"הגנה" או "ביטחון".

ארה"ב לא יכולה להתחיל לאמץ מדיניות אקלים רצינית עד שלא תתחיל בשינוי מהפכני של הגדרה מחדש של תפקידי הצבא. שינוי זה חייב להיות מבוסס על שינוי בהגדרת הביטחון, על מנת להפוך את הפחתת שינויי האקלים לדאגה הביטחונית הגבוהה ביותר. שינוי כזה לא יהיה קל, אך תיאורטית הוא אפשרי, ובהתחשב בהיקף המשבר, הוא בהחלט קריטי.

באופן אירוני, גם כאשר אנו מתרחקים מכלי הנשק, נצטרך את האומץ והמשמעת של הלוחמים כאשר אנו מתמודדים עם עוצמתו של דלק המאובנים. עם דמיון השראה ואומץ לב, אנו יכולים לשנות את תפקידו ואופיו של הצבא מבפנים ומבחוץ כך שיתמקד אך ורק בשינויי אקלים.

בסופו של דבר, יש להפוך את משרד הביטחון ל"משרד לביטחון האדם" או אפילו ל"משרד לשינויי אקלים". יש למנוע הוצאות על כלי נשק מיותרים למטרות רווח בעזרת שימוש בתוכנית מסודרת ומאורגנת. האם תוכנית זו תושג על ידי שינוי ממסדי, או על ידי איפוס של המערכת הקיימת והתחלה מחדש, זה יוחלט בתהליך.

התחזיות המדעיות לגבי אופן התפתחות שינויי האקלים מרמזות שלא יישאר לנו כסף למטוסי קרב, או נושאות מטוסים, ואפילו לא לכבישים מהירים ואצטדיונים. נצטרך להשתמש ברוב המשאבים כדי לשרוד את שינויי האקלים.

למרבה הצער, מהפכה מתרחשת כרגע בארצות הברית, אך היא מתרחשת בכל המקומות הלא נכונים. הממשלה עוברת שינוי מהפכני מכיוון שממשל טראמפ מסיר מהמחלקות את המומחים שלהן, מעניש את אלה עם תחושת אחריות ומפריט במהירות כל מיני פונקציות כך שהממשלה משמשת רק להגדלת עושר האליטה ולא יכולה לשרת יותר את אזרחינו.

קחו צעד לקראת דמוקרטיה: מדוע בחירות מיוחדות הן הכרחיות

4 ביולי 2020

מעטים הם הפוליטיקאים שמתחילים את מחוותיהם התכופות למדינתנו בלי לומר כמה מילים על דמוקרטיה. הם לא ממצמצים, הם אפילו לא זזים כשהם משבחים את הדמוקרטיה, למרות שהדמוקרטיה שוכבת מקומטת ומדממת לרגליהן.

הדמוקרטיה הייתה מאבק מתמיד מההתחלה של ארצות הברית. בהחלט היו רגעי הברקה דמוקרטיות שהיוו השראה לעולם, אך היו גם מספר שווה של נסיגות טרגיות. יתר על כן, רבים מאלו שביקרו בעבר בארצות הברית הצליחו ללמוד משהו מהפרקטיקות שלנו שעזרו להם במדינות שלהם. מילאנו תפקיד חשוב.

אך הימים האלה מאחורינו. ארצות הברית חייבת להיות התלמיד הביישן עכשיו, להוטה ללמוד מאומות אחרות, מאנשים מתחשבים ברחבי העולם

לגבי מה הדמוקרטיה יכולה וצריכה להיות.

מה המשמעות של דמוקרטיה בארצות הברית? שאלה זו נותרה פתוחה.

השאלה פתוחה במובן שישנם חלקים רבים בתהליך הדמוקרטי שלנו שתמיד היו מוגבלים, מרגע גיבוש החוקה. הדמוקרטיה הוגבלה על ידי מכללת הבחירות, הוגבלה על ידי תנאי ההצבעה, והוגבלה על ידי מנגנונים שונים המצמצמים את הדמוקרטיה השותפה ומגבילים את ההחלטות שקיבלו האזרחים.

זכות ההצבעה נשללה מאזרחים בגלל היותם שחורים או אמריקנים ילידים, מכיוון שהיו נשים, מכיוון שלא יכלו להרשות לעצמם לשלם מיסים, או מכיוון שלא היו בעלי אדמות. זכות ההצבעה נשללת היום מאנשים בגלל שיש להם עבר פלילי כלשהו (לעתים קרובות תוצאה של הסדר-טיעון מאולץ), מכיוון שהם גרים בשכונות עניות יותר שאין בהם מכונות הצבעה, מכיוון שאינם מחזיקים בתעודה מזהה המוכרת בידי הרשויות המקומיות, או פשוט מכיוון שהקול שלהם אבד, למרבה הנוחות, בתהליך הספירה.

המחסומים של ההצבעה הולכים וגוברים מיום ליום. הבחירות בנובמבר הקרוב ככל הנראה לא יהיו כלל בחירות.

יש עוד הרבה מה לומר על דמוקרטיה. רוב הפוליטיקאים המכובדים שלנו לא ייגעו בסוגיות האמיתיות. עלינו לשאול האם אנו יכולים לקיים דמוקרטיה אמיתית אם בני הקהילה שלנו אינם מכירים זה את זה, אם אינם יכולים להשתתף בהחלטות הנוגעות לשכונה שלהם, לעיר שלהם או למדינה שלהם? אם בניית כבישים מהירים, בתי ספר ובנייני משרדים המשנים את סביבתנו לרעה נעשית ללא התייעצות, אפילו הכי קטנה, עם האזרחים, האם אנו יכולים לראות גישה זו כדמוקרטית? כיצד נוכל להשאיר החלטות אלה בידי בנקים, יזמים ותאגידים ללא כל קלט ישיר מצד האזרחים?

האם העובדה שמבקשים מהאזרחים מדי פעם להצביע, אם יש לנו את הזמן לעשות זאת, עבור מועמד שנבחר מראש לתפקידים מקומיים, ממלכתיים או לאומיים, האם זה משנה אם כל המדיניות שנקבעה על ידי פוליטיקאים בהתאם להוראות של בנקי השקעות ומיליארדרים?

אם איננו רשאים להשתתף בתהליכים בהם קובעים את המדיניות שתשפיע עלינו, האם באמת יש לנו דמוקרטיה?

ההנחה בקרב הרוב המכריע של מקבלי הדעות האמריקנים שקיבלו אותנו כמנהיגים על ידי התקשורת הארגונית היא שלמרות שיש בעיות בבחירות בארצות הברית, ויש בעיות בתהליך הממשל, הבעיות הללו אינן הדבר החשוב ביותר. הם אומרים לנו שהבעיות הללו לא צריכות להיות במוקד תשומת הלב, והן לא צריכות להיות העילה לשלילת הלגיטימיות של הבחירות, או להטיל ספק במערכת עצמה.

מה התוצאה של גישה זו? המערכת הדמוקרטית הרקיבה עוד יותר ומניעת זכות ההצבעה מהאזרחים, העובדה שלא מביאים מכוונות הצבעה לשכונות והמניפולציה הבוטה של ההצבעה בפריימריז, ובבחירות הכלליות, רק נהיו הרבה, הרבה יותר גרועות.

ההנחה היא שלשלול מאזרחים את זכות ההצבעה על סמך מעמדם הכלכלי החברתי, או בגלל הרקע האתני שלהם, אינה עילה מספקת כדי לדרוש בחירות חוזרות, או להאשים את המעורבים בפשעים בעבירות פליליות ולשלוח אותם לכלא. ההנחה היא שזה לא עניין גדול שיש תוכנות ומכוונות הצבעה שניתן לפרוץ בקלות, או מכוונות הצבעה שלא משאירות שום זכר לבחירות המקוריות של העם.

אבל טכנולוגיה לספירת קולות זו, שניתן לפרוץ בכזו קלות, לא תעלה על הדעת בכספומטים, או במערכות אחרות לשליטה בכסף. הסיבה לכך היא שכסף הוא קריטי למערכת הנוכחית, אך הקולות של האזרחים הם לא.

מה שאין לנו בארצות הברית זה פוליטיקאים שדורשים להפסיק את הבחירות השקריות האלה, שלא נוכל לקיים יותר בחירות מבישות כאלה, ושלא נכיר בבחירות כאלה כלגיטימיות.

תנו לי לומר מה שאחרים מפחדים מדי לומר, אבל שחייב להיאמר. הפריימריז שקיימו המפלגות הרפובליקניות והדמוקרטיות בשנת 2020 לא היו מאמצים דמוקרטיים שנועדו לבחור מועמדים. הבחירות לבית הנבחרים, לסנאט ולנשיאות המתוכננות ל-3 בנובמבר 2020, לא יהיו בחירות לגיטימיות בשום מובן של המילה.

איננו יכולים לקבל את מה שנקרא בחירות ועלינו להתחיל לנקוט בצעדים הנדרשים על מנת להבטיח בחירות לגיטימיות ששייבו את הדמוקרטיה בעזרת בחירת המפלגה המועדפת על האזרחים. אף על פי שהמועמדים עשויים להיות קשורים לאחת מהמפלגות הללו, או למפלגות אחרות, בבחירות עצמן, המדיניות, ההישגים ופתרון בעיות לטווח הרחוק יהיו המוקד לדיון, ולא רק למפלגות פוליטיות.

מדע ודעה

כל הדיונים בקמפיין לפני הבחירות חייבים להיות מבוססים על ניתוח מדעי. בין אם אנחנו מדברים על ההשפעה ארוכת הטווח של שינויי האקלים, על צריכת אנרגיה, על אפליה, ריכוז העושר, המיליטריזציה של החברה או הפרטת המגזר הציבורי, על הקמפיין והבחירות להתבסס על הצגה מדויקת של העובדות לציבור. לאמירות שקריות ומטעות אין חלק בבחירות אלו והאזרחים זכאים להערכה מדעית והגיונית של הנושאים החשובים באמת במדינה זו. אם התקשורת המסחרית לא תוכל להתנהג בצורה כזו, לא יהיה לה שום תפקיד בבחירות אלה.

הצגת עובדות אובייקטיביות ושימוש בניתוחים מדעיים אינם מבטיחים שלא תהיה סטיית דעה רצינית. הטבע האנושי מורכב ובעייתי מטבעו. אך קיים מרחק אינסופי בין הבדלי פרשנות בגבולות הניתוח האובייקטיבי לבין פוליטיקה המבוססת על שוחד, פינוק ונרקסיזם. בחירות אלה יהפכו אזרחים לאזרחים וישימו קץ לתהליך הפלילי של מכירת אזרחים לחברות פרסום ויועצים המגובים על ידי תאגידים. נתחיל ליצור בקרב אזרחינו את המודעות העצמית הדרושה לקיום חברה חופשית ובר-קיימא.

ריקבון העיתונות

עיתונות אינה דבר אופציונלי, שירות העומד רק לרשות אלו שיכולים לשלם עבורו, או שיש להם ההשכלה הנדרשת לעשות בו שימוש. אם לאזרחים שלנו אין גישה למקורות מידע אמינים, אם הם נאלצים להסתמך על דברים משוחדים.

הבחירות חייבות להיות יותר מזה, כדי לתת לכלל האזרחים את ההזדמנות להצביע בצורה מאומתת ולוודא שלא נעשה שימוש בתוכניות פליליות שונות כמו חוקי זיהוי כדי לשלול מאיתנו את זכות ההצבעה.

עלינו להקים מחדש את הדמוקרטיה בארצות הברית. המשמעות היא חזרה לתהליך ההצבעה השקוף יחסית שהיה לפני הפרטת ספירת הקולות בשנת 2000. אך מטרה זו רחוקה מלהיות מספקת. בחירות אלה חייבות לבסס לראשונה תהליך שקוף ואחראי בבחירות ברחבי ארצות הברית ולפתוח את הדלת לדמוקרטיה שיתופית ומייצגת כאחד. חייבים להבטיח הצבעה שקופה שניתנת לאימות של שכונות עניות, שמורות אמריקניות מקומיות ועיירות מרוחקות המאוכלסות בידי מי שננטשו על ידי מתווכי הכוח.

עלינו לערוך בחירות כלליות מיוחדות שהן אכן אמיתיות.

הנה כמה מהנושאים שיש לטפל בהם אם ברצוננו לערוך בחירות אמיתיות.

תפקידי המפלגות הפוליטיות

הבחירות המיוחדות שיתקיימו יהיו שינוי משמעותי בכיוון של ארצות הברית. במובן העמוק זה יהיה תחילתו של מעגל חיובי לטובת השתתפות ושקיפות שנמצא הרחק מהשיווק, הצריכה והממשל שנשלטים על ידי מעטים. מסיבה זו, זה קריטי שנניח את היסודות בצורה הנכונה. חלק ניכר מההכנות לבחירות פירושן לחזור לרוח ולמילות החוקה.

מעל לכל, המפלגות הפוליטיות המושחתות, ובמיוחד המפלגה הדמוקרטית והמפלגה הרפובליקנית, לא ישחקו שום תפקיד בבחירות אלה. החוקה אינה מעניקה להם שום סמכות מיוחדת בממשל וקשירתם עם תאגידים ועם העשירים במטרה להדיר קולות אחרים ולהציג את עצמם כחלופות היחידות הקיימות אינה אתית וחוקתית והיא פלילית במהותה. ארגונים המשתמשים בשמות אלה, חופשיים להיפגש ולנהל דיונים עם אזרחים.

אבל הם לא יכולים להיות דו"חות שהופקו על ידי עיתונאים שהם סוכני יחסי ציבור של חברות רב לאומיות, משום שבצורה זו לא יהיה סיכוי ליצור משהו שמתקרב לדמוקרטיה.

עבור דמוקרטיה אנו זקוקים למידע מדויק ומפורט הזמין לכל האזרחים. תרבות המעודדת חשיבה מעמיקה וניתוח רציונלי היא דרישה מוחלטת, ולא מטרה מעורפלת עבור העתיד. נקים מקורות עיתונאות מדויקים עבור כלל האזרחים במהלך ששת החודשים הקרובים שיבטיחו שיהיה לנו ציבור מושכל ודרך סלולה כדי לצעוד לעבר דמוקרטיה.

החוקה

שמה, נשערוה, נהיתה, בארץ

החוקה היא הבסיס לממשלת ארצות הברית ויש לה יותר סמכות מאשר כל פוליטיקאי נפוח. אבל החוקה, כמו ההורים שלנו, או הסבים שלנו, רחוקה מלהיות מושלמת. יש לעדכן אותה בכדי לעמוד בנסיבות חדשות.

במשבר הנוכחי, יש שהרחיקו לכת באומנם שהחוקה כל כך פגומה ביסודה, עד שאנו זקוקים למשהו חדש לחלוטין. כזכור, ויליאם לואיס גאריסון שדגל בתנועה לביטול העבדות כתב כי החוקה היא "ברית עם המוות והסכס עם הגיהנום". הוא התכוון כי מעצם טבעה של האמנה החוקתית משנת 1787, המסמך הקריטי הזה הוקדש לשימור רכוש פרטי ובמיוחד להתייחסות לאזרחים כאל רכוש פרטי - דבר הידוע יותר כ"עבדות". היום אנו עדיין מוצאים עשירים ובעלי עוצמה שמתייחסים לאזרחים אחרים כאילו רכוש, כאילו הם שלהם. המשחק השתנה, כמובן, אך המאבק הבסיסי נותר.

עם זאת, פרדריק דאגלס, הגיבור השני שדגל בתנועה לביטול העבדות, השקיע מאמצים רבים כדי להוכיח שככתב חי המחויב לממשל דמוקרטי ואחראי, החוקה שואבת השראה וניתן לדחוף אותה לכיוונים חדשים על מנת לכלול את כל האזרחים.

דאגלס הציע שאם נקרא את דברי החוקה ונניח שהם חלים על כולם, לא משנה כמה הם עניים ומאותגרים בצורות אחרות, לא משנה מי הוא או היא עשויים להיות, נוכל למלא את הפוטנציאל הגלום במסמך זה. יש הרבה בטיעון של דאגלס לגבי פוטנציאל החוקה, אפילו בשעה אפלה זו.

גישה למידע לגבי מועמדים ומדיניות

בחירת המועמדים לתפקיד חייבת להתבסס על רוח החוקה ועל עקרונות הממשל האתי והמדעי. המשמעות היא שחדרים אחרים שבהם מתאספים בנקאי השקעות והעוזרים של העשירים לא ישחקו שום תפקיד.

כל הנשים והגברים בארצות הברית עם החזון, הכישורים והמחויבות המוסרית שפועלים למען צדק חברתי, משפטי וכלכלי, כל אלה ששואפים להפוך את ארצות הברית לטובה יותר עבור הילדים של הילדים שלנו, צריכים להיות בעלי זכות להשתתף כמועמדים לבחירות לבית הנבחרים, לסנאט ולנשיאות.

על היכולות שלהם, התוכניות ותכונותיהם המוסריות המולדות, לצד אופי הארגונים התומכים בהם, להיות ידועים לציבור כחלק מהקמפיין. יתר על כן, יש הרבה דברים שאנו יכולים לעשות כאזרחים וכממשלה כדי לשנות את התרבות הפוליטית, לעודד דיון רצינוני, לקדם השתתפות אזרחים בהחלטות מדיניות, והתמקדות בלתי מעוררת בסכנות האמיתיות בעידן שלנו.

אני מאמין בלב שלם שתהליך כזה ישנה את האופן בו האמריקנים חושבים ופועלים, בדרך בה הם תופסים את עצמם. יצירת מרחב כזה לדיון בארצות הברית תאפשר למנהיגים חדשים שעד עתה נחסמו על ידי חומת היתרון שמקיפות את המפלגות הפוליטיות, לעודד קדימה. זה יעודד את אלה שהתחילו את דרכם במבצרים הדמוקרטים או הרפובליקנים לעודד מעבר למטרה המוגבלת שלהם של שירות המממנים שלהם ושל הפטרונים שלהם.

חשוב הרבה יותר לקיים אירועים פתוחים שבהם מעודדים אזרחים, רחוב אחר רחוב, בית אחר בית, להיפגש יחד ולשקול בפירוט את המדיניות המוצעת, מאשר לאפשר לשקרים ולעיוותים לצאת באמצעות פרסום שמטרתו לחסום את הדמוקרטיה השיתופית. המפגשים בין האזרחים ייצרו קשרים שיגדלו בעתיד ויאפשרו לאזרחים לפתור בעיות בעצמם ולא תמיד להצביע עבור זרים שהם מצפים שיפתרו להם בעיות.

מימון בחירות

משחקי הכסף שמאחורי הבחירות הם הבחירות האמיתיות. נושאי המשרה כבר מקבלים את ההחלטה עוד לפני ההצבעה. דעות האזרחים הפכו ללא רלוונטיות בתהליך זה. פסק הדין "Citizens United" שאפשר זרימה בלתי מוגבלת של כסף שחור אל תוך המערכת הפוליטית היה אך המסמר האחרון בארון הקבורה של הדמוקרטיה. אבל כמו חטא גילוי העריות, ההתעללות באזרחנו על ידי שליטים שמינו את עצמם היא כה גרוטסקית, כה משפילה ושפלה, שקל יותר בחברה מנומסת להעמיד פנים ששום דבר לא קרה, לשחק אותה אופטימיים שהדברים יהיו טובים יותר בפעם הבאה, מאשר להתמודד עם האמת.

אולם לפעמים עלינו להתמודד עם האמת המכוערת. זה בדיוק זמן כזה.

הפתרון היחיד הוא לתכנן בחירות בהן לא יהיה מימון של מועמדים על ידי עשירים ובעלי עוצמה, בחירות בהן יוגש מידע מהימן לכל האזרחים לגבי הנושאים והמועמדים, ותקודם תרבות בה אזרחים משתתפים באופן פעיל בדיונים על מדיניות. יש לעודד את החברה לתעל את הכוונות הטובות שלהם בשטח פתוח, ולא להתייחד עם השדים שלהם מאחורי דלתיים סגורות.

שינוי כזה בתהליך הבחירות אולי נראה מהפכני, אך למעשה הוא הדרך היחידה לנוע קדימה, הדרך היחידה לבצע שינוי. אנחנו כבר יכולים לראות לאן המסלול הנוכחי של ריקבון מוסדי ומוסרי מוביל אותנו.

פרסום

פרסום הוא אחד המפגעים הגדולים ביותר שפוגע באזרחי ארצות הברית. הפרסום התרחב מאוד וכולל יחסי ציבור ויצירת תדמית; ובכך שולט בכל ההיבטים בחיינו. תאגידים הפכו לכל כך חזקים בזכות פרסום, עד שהם מצליחים לתפעל אותנו כרצונם, תוך שמירה על הלקוחות והמטרה האמיתיים שלהם נסתרים מעיני הציבור. המפרסמים הם אלו ששינו את הצורה של מה שהיה פעם עיתונים ומגזינים, המפרסמים העובדים יום ולילה כדי לשכנע את האזרח הפשוט, שעייף מיום ארוך ומייגע בעבודה, שמלחמות החוץ האינוסופיות המתועבות, שהרווחים של עשירי העל הם איכשהו מצב נורמלי ואפילו הגיוני. המפרסמים האלה, ופרסומות הטלוויזיה החלקלקות שלהם לא יישחקו שום תפקיד בבחירות. בחירות אלה עוסקות בחיפוש אחר האמת, בחיפוש אחר ממשל תקין ובמשימה של יצירת חברה צודקת והוגנת.

כיצד לנהל את הבחירות המיוחדות האלה

אין לנו ברירה אלא לקיים הפעם בחירות מיוחדות בארצות הברית לנשיאות ולקונגרס, ולעשות זאת באופן שקוף לחלוטין שמפוקח מקרוב על ידי ועדה בינלאומית ובכפוף לקריטריונים אובייקטיביים רבים כדי להבטיח כי לאזרחים יש גישה למידע מדויק, שלכל המועמדים יש גישה שווה לחשיפה, שלכל האזרחים יש הזדמנות להצביע ושכל הקולות יוצגו באופן שניתן לאימות ושלאחר הבחירות יישאר תיעוד של כל הצבעה שנעשתה.

בחירות מהסוג זה הן האפשרות היחידה שלנו. אך לא נהיה מוכנים לבחירות כאלה עד נובמבר 2020.

עובדה זו לא אמורה להדאיג אותנו. הבחירות כביכול שמתוכננות ל-3 בנובמבר יהיו בעלות אופי בלתי חוקי בעליל ולכן אין מקובלות במובן המשפטי, החוקתי או האתי.

מצב כזה דורש שנערוך בחירות מוסדרות ושקופות בקפידה כבר בתחילת 2021.

שמה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

ניתן לקבוע את התאריך המדויק באמצעות משא ומתן שייערך בין אזרחים מסורים וישרים, אך אני אציע כאן, לצורך העניין, שמועדי ההצבעה יכולים להיות בין התאריכים 15 בינואר ל-20 בינואר 2021, מה שיאפשר זמן לכל אדם עובד להצביע. כמובן שלא יהיה דיווח כלשהו על תוצאת הבחירות עד שכל קלפיות הבחירות ייבדקו ויאושרו מדעית. הבחירות יכולות להימשך אפילו יותר זמן ויהיה אפשר להקים ממשלה זמנית לקראת המעבר. מכיוון שזרועות ההנהלה והחקיקה הנוכחיות אינן נותנות דין וחשבון לחוק ונשלטות על ידי כסף ועל ידי העשירים, ממשלת מעבר זמנית כזו עדיפה בהרבה על מה שנקבל אם לא נעשה דבר.

להלן מספר הצעות לגבי כיצד ניתן לנהל את הבחירות המיוחדות הללו. ברצוני להדגיש, עם זאת, כי יש לקבוע את הפרטים בתהליך היישום וכי תפקידי היום הוא רק להעביר מתווה כללי.

תקציב

הבחירות האמריקניות ידרשו תקציב משמעותי על מנת שיתנהלו בצורה שקופה ואמינה. ברגע שנאסור על פרסום מסחרי, ונסיים את השיטות המושחתות של גיוס כספים מעשירים, או שימוש בכסף שחור באמצעות קבוצות פוליטיות לא מוגדרות, עלות הבחירות תהיה הרבה יותר נמוכה. אך אכיפת האיסורים הללו תהיה יקרה. מה שאנו יכולים לומר באופן סופי הוא שעלויות קיום הבחירות (כולל מתן מידע לאזרחים אודות הנושאים) אינן יכולות להיות ממונות על ידי תאגידים, או על ידי אנשים אמידים, שיש להם אינטרס כלכלי בתוצאות הבחירות.

בזמנים רגילים, עדיף שהממשלה תממן את כל הבחירות ושתעשה זאת בצורה שקופה. למרבה הצער, אנו לא חיים בזמנים רגילים. להרבה מתפקידיהם החיוניים של הממשלה הפדרלית וממשלות המדינות התבצע מיקור חוץ אל חברות פרטיות. ההחלטות שמתקבלות בממשלה הן לרוב תחת שליטה של אינטרסים פיננסיים רבי עוצמה עם זלזול מוחלט בצרכי האזרחים.

יש לספק את תקציב הבחירות באופן אמין ושקוף, ויש לשלוט בו על ידי מפלגות שאין להן כל אינטרס כלכלי בתוצאות הבחירות.

בהתחשב ברמת השחיתות בפוליטיקה האמריקנית, הדבר נראה כמעט בלתי אפשרי.

עם זאת, אני מאמין באמונה שלמה שיש אנשים בארצות הברית עם המחויבות האתית והאומץ למלא תפקיד כזה בפיתוח מערכת מימון אתית, ושם הם ייקחו צעד קדימה, מספר לא מבוטל של אמריקנים יענו לקריאתם ויעקבו אחר יוזמתם. בחירות אלה חייבות להיות ממומנות באופן יצירתי שמבטיח שלכסף שנמצא בשימוש אין שום קשר לעשירים ובעלי העוצמה ושם המימון יינתן על ידי הממשלה, או עמותה שקופה אחרת, שאינה למטרות רווח, הוא ישמש באופן שבו לא יהיה אפשר לבצע מניפולציות בקלות. אנו יכולים ליצור ממשלה של העם, על ידי העם ובשביל העם.

תאריך

אני מציע תקופה של שבוע באמצע ינואר 2021 (ה-17 עד ה-23 בינואר) לטובת הבחירות. זה ייתן זמן מספיק להכנת הליך בחירות שקוף וכנה בו כל האזרחים יכולים להשתתף ובו כל המועמדים הלגיטימיים רשאים להציג את רעיונותיהם לציבור.

אם אנו מספקים שבוע אחד, נוכל להבטיח שלכולם יהיה זמן להצביע ושניתן יהיה לפתור את כל הבעיות הקשורות להצבעה לפני סיום הבחירות.

אפילו אלה שעובדים שעות רבות ברוב ימות השבוע חייבים לקבל הזדמנות להצביע, וחשוב מכך, לדבר עם שכניהם על הנושאים.

המטרה הסופית של בחירות אלה היא לא להציע כוח ומעמד לאלו שנתמכים באינטרסים תאגידיים, אלא לוודא שהאזרחים מכירים כראוי את הנושאים ושיש להם מספיק מוטיבציה ותחושת העצמה כדי למלא את התפקיד הקריטי של קביעת עתידנו.

פיקוח

תהליך הבחירות לקונגרס ולנשיאות חייב להיות מפקח בקפדנות על ידי קבוצה המחויבת לתהליך דמוקרטי אמיתי ולשקיפות. קבוצה זו אינה יכולה להיות מושפעת מסיעות של עשירים ובעלי עוצמה שמעוניינים לערער את הדמוקרטיה ולערער את זכותו של האזרח למידע מדויק.

רמת השחיתות במערכת הבחירות בארצות הברית היא כה גדולה שבהתחלה נצטרך ועדה בינלאומית שתפקח על התהליך. היותה בעלת אופי בינלאומי, לעומת זאת, אינו מבטיח את השקיפות, האחריות או כנות הוועדה. יש אין ספור ארגונים בינלאומיים שאינם ממשלתיים עם שמות ותדמיות אטרקטיביים ששמחים מדי למלא אחר פקודות העשירים ובעלי העוצמה.

זיהוי והעצמת קבוצה של אנשים אתיים ואמיצים ברחבי העולם אשר יוכלו להוביל את התהליך, יהיה משימה קריטית. בהינתן רמת השחיתות בממשלות הפדרליות והממלכתיות ובארגונים הפוליטיים שלקחו על עצמם לנהל את מדינתנו, אין לנו ברירה אלא לבקש עזרה מוועדה בינלאומית מעין זו שתפקח על הבחירות. ישנם תקדימים חשובים לוועדות שמילאו תפקיד דומה במדינות אחרות.

אבל למרות שהיא בינלאומית באופייה (וכוללת אמריקנים כמובן) הוועדה הזו לא תורכב מנציגי מדינות לאום, אלא ממומחים לבחירות ותהליכים דמוקרטיים שלא נלחצים בקלות מאינטרסים מקומיים בארצות הברית. הוועדה הבינלאומית תקבע את הגישה הכללית לבחירות אלה ותפקח על התוצאות. הלגיטימיות של הבחירות תיקבע בסופו של דבר בוועדה זו.

את התפקיד לפקח על הליך הבחירות בארצות הברית תהיה ועדה מקומית המורכבת באופן דומה, מאנשים אתיים ואמיצים המחויבים להליך הולם ולשלטון החוק. כדי להחזיר את הדמוקרטיה יהיה הכרחי, למרבה האירוניה, שהם ייבחרו על סמך מעמדם האתי, ולא באמצעות המערכת הפוליטית המושחתת הנשלטת על ידי הרפובליקנים והדמוקרטים.

שמה, וְשִׁעוּרָה, נְהִיָּתָה, בְּאֶרֶץ

הוועדה המקומית לבחירות הזו תפרט את התהליך, מדינה אחר מדינה, מחוז אחר מחוז, לפיו יתקיימו הבחירות. הוועדה תצטרך להתייחס לנושא של חבר האלקטורים ואופיו הלא דמוקרטי, התנהלות המחוזות לטובת מפלגות פוליטיות, השימוש במכונות הצבעה אלקטרוניות לא אמינות ועוד אתגרים רציניים שקיימים בבחירות. הוועדה המקומית וצוותיה יעבדו יחד עם אזרחים על מנת להתייחס למפרט התהליך.

הוועדה המקומית תוודא שלכל המועמדים יש סיכוי לפנות לציבור וכי הקמפיין יתמקד בצרכי המדינה ובניתוח מדעי של סוגיות ומדיניות. היא גם תוודא שמכונות הצבעה מדויקות ומאומתות יהיו זמינות לכולם ושאינן אפשרות לבצע מניפולציות בבחירות. ספירת קולות מדויקת, תהליך שקוף שבאמצעותו נבחרות מכונות הצבעה והבטחה שלא ניתן לפרוץ מכונות הצבעה וכי הן משאירות רישום שניתן לאמת על הנייר, יהיו קריטיות עבור עבודת הוועדה.

מבט לעתיד

אסור להטעות את עצמנו לגבי האתגרים העומדים בפנינו כשאנחנו יוצאים לדרך של קיום בחירות אמיתיות. הכוחות שעומדים לאבד את זכויותיהם בגלל הגישה למידע מדויק וחשוב קולות מדויקים הם רבים והם נחوشים זה עשרות שנים לעצור כל ניסיון של דחיפה לעבר דמוקרטיה אמיתית. אבל הצורך כל כך גדול, הרצון של אזרחינו כל כך חזק, שאני מאמין שנוכל להתרומם ולהתקדם לקראת דמוקרטיה. בבקשה תצטרפו אלינו.

מחבר

עמנואל פסטרין התגלה בשני העשורים האחרונים כקול המוביל למדיניות אמריקנית רציונלית בתחום הדיפלומטיה והביטחון, עם התמקדות רצינית בקריסת האקלים והמגוון הביולוגי, ההשפעה הקטלנית של טכנולוגיה חדשה על החברה האנושית, ריכוז העושר העולמי ומרוץ החימוש. פסטרין שואף להמציא מחדש את המסורות הבינלאומיות עליהן דיברו פרנקלין ד' רוזוולט ועדלאי סטיבנסון בכתביהם ובנאומיהם. הוא דרש להחזיר את הטריליונים שניתנו לתאגידים בשנה האחרונה, שחברות בין-לאומיות כמו אמזון ופייסבוק יהיו מנוהלים כקואופרטיביות מוסדרות, ולעקל את נכסיהם של תאגידי הדלק המאובן באופן מיידי ולהרשיע את בעליהם ומנהליהם בגין פעולות פליליות של הצגת מידע שקרי לממשלה ולאנשים לגבי שינויי האקלים.

יליד נאשוויל, טנסי וגדל בסנט לואיס, מיזורי, פסטרין החל את דרכו כפרופסור באוניברסיטת אילינוי, אורבנה-שמפיין בשנת 1998.

כמומחה לאסיה השולט בקוריאנית, יפנית וסינית, הוא טען בשני העשורים האחרונים כי על האמריקנים להשיג הבנה מתוככמת של אסיה על מנת להתמודד עם אתגרי המאה הזו וכי תגובה אנטי-אסייתית רגשית או גזענית תזיק בצורה משמעותית למדינתנו. הוא מכהן כנשיא מכון אסיה, צוות חשיבה המונה משרדים בושינגטון הבירה, סיאול, טוקיו והאנוי.

שָׁמָּה, וְשִׁעְרוֹרָה, נְהִיטָה, בְּאֶרֶץ

בעיצומו של מסע מטושטש מהתלהבות ומורעל על ידי שחיתות, רק מועמד אחד צעד קדימה כדי להסביר בעזרת דיוק מדעי בלתי מעורער את הדקדנטיות שהשתלטה על החברה שלנו. עמנואל פסטרייך מצהיר כי רק מועמד עצמאי יכול להיות נשיא, לאור קריסת המפלגות הפוליטיות אל תוך תאגידי פשע. הוא מציג בפנינו תוכנית קונקרטיה לשנות את האומה שלנו בעזרת סדרת נאומים רהוטים המניחים שאנו אזרחים המסוגלים לפעול, ולא רק צרכנים פסיביים.

פסטרייך מסרב להטיל את האשמה על אדם או קבוצה כלשהם, אך מציע שנחזור לרוח החוקה וכמו פרדריק דאגלס ואברהם לינקולן, נגלה את היסודות האתיים לממשל תקין שנקברו בקבר רדוד על ידי חברות יחסי ציבור, בנקים להשקעות ולגיונות של פוליטיקאים ואחרים שטוענים שהם מומחים.

<https://medium.com/@emanuelpastreich/emanuel-pastreichs-speeches-from-2020-presidential-campaign-de28849e4df1>

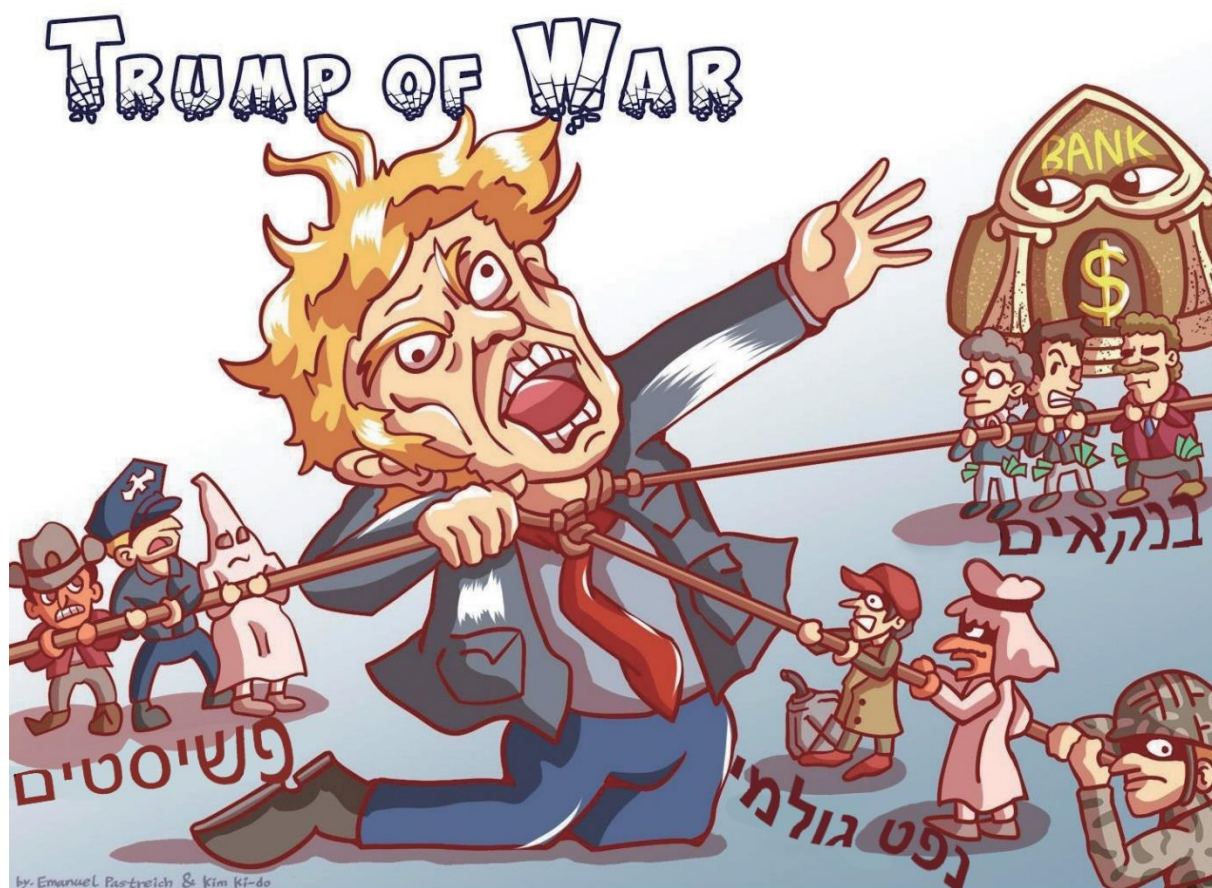




מאחורי הטעויות המשעשעות של הנשיא הליצן

התעלמו מהאנשים שדופקים בדלת





טראמפ אומר משהו אחר כל יום. הוא חייב להיות משוגע או טיפש



Washington D.C., Seoul, Tokyo, Hanoi

1730 Rhode Island Avenue, NW, Suite 414
Washington, DC 20036

asia-institute.org

ISBN 978-164999435-6



ISBN 978-164999435-6

לעשות את אמריקה
לאדירה בפעם הראשונה



עמנואל פסטרייך
מועמד עצמאי לנשיאות
ארצות הברית

להפוך את אמריקה
שוב לירוקה



עמנואל פסטרייך
מועמד עצמאי לנשיאות
ארצות הברית

מחפשים את האמת
מגנים על החופש



עמנואל פסטרייך
מועמד עצמאי לנשיאות
ארצות הברית

מועמד לנשיאות אומר את האמת ודורש אסטרטגיות ארוכות טווח
בגלל הסכנות האמיתיות איתן אנו מתמודדים

בעיצומו של קמפיין מבולגן ומורעל משחיתות, מועמד יחיד צעד קדימה כדי לתאר בדיוק מדעי בלתי מעורער את הריקבון שהתגנב אל תוך החברה שלנו. עמנואל פסטרייך מצהיר כי רק מועמד עצמאי יכול לכהן כנשיא לאור קריסת המפלגות הפוליטיות אל ארגונים בעלי פשעי מלחמה. הוא מציג בפנינו וכנית קונקרטית לשנות את האומה שלנו בעזרת סדרת נאומים רהוטים המניחים שאנו אזרחים המסוגלים לפעול, ולא רק צרכנים פסיביים.

פסטרייך מסרב להטיל את האשמה על אדם או קבוצה כלשהם, אך מציע שנחזור לרוח החוקה וכמו פרדריק דאגלס ואברהם לינקולן, נגלה את היסודות האתיים לממשל תקין שנקברו בקבר רדוד על ידי חברות יחסי ציבור, בנקים להשקעות ולגיונות של פוליטיקאים וכאלה שטוענים על עצמם שהם מומחים.